

CATHERINE WHEELWRIGHT

***TÂNĂR ȘI
NELINIȘTIT***

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

ALCRIS

Capitolul 1

Într-o izbucnire de auriu și roșu, frunzele împodobeau uriașii copaci bătrâni care punctau verdele de smarald al pajiștilor, iar iedera îmbrățișa tandru clădirile vechi din piatră. În depărtare, noua construcție a departamentului de fizică și biblioteca se profilau hotărâte pe cer. Peggy Brooks traversa cu pas energic campusul Universității Midwestern, savurând acea zi superbă de sfârșit de octombrie. Seminarul de literatură engleză decursese perfect; de fapt, primise un zece pentru lucrarea referitoare la poezii romantici. De asemenea, reușise să nu-l înfurie pe iritabilul doctor Griggs în timpul orei de laborator la biologie. Într-un cuvânt, totul mergea bine.

„Atât doar că am întârziat”, se gândi ea, aruncând o privire neliniștită spre ceas. „Exact cu patru minute,

deocamdată, dar se vor face zece până ajung”. Își scutură capul cu părul arămiu lung și des și grăbi pasul.

Cinci minute mai târziu, un val de aer cald o izbi când deschise ușa cafenelei campusului, *Bucătăria lui Hell*, locul general de întâlnire. Era foarte aglomerat. Muzica folk ce răcnea din tonomat și vocile care dădeau impresia că vor s-o acopere formau un vacarm în ritmul căruia vibrau pereții acoperiți cu picturi ale studenților – lucrări supradimensionate în culori țipătoare, străduindu-se să capete o atenție pe care, evident, n-o meritau încă.

Cercetă repede încăperea și, negăsindu-l pe Jack, începu să caute o masă liberă. Văzând una într-un colț, merse direct spre ea. Abia avu timp să-și scoată rucsacul și jacheta și să-și arunce o privire pe meniu, încă nehotărâtă dacă să comande un sandviș cu costiță sau cașcaval la cuptor, că și apăru Jack, cu ochii săi albaștri strălucind de bucurie.

– Nu-i nevoie să-mi spui; știu că am întârziat, spuse el zâmbind, așezând un teanc de cărți pe masă și o mapă plină până la refuz, lângă scaun. Tocmai eu, care întotdeauna îți fac scandal că nu ești punctuală. Ei, există un început pentru orice.

– Ca să fiu sinceră, mă simt ușurată. Nu e deloc simplu să fac față cuiva care cunoaște atât de mult în

plus față de mine, înțelege cu mult mai mult decât mine și, pe lângă toate acestea, e întotdeauna punctual. În definitiv, de ce trebuie să fii perfect?

– Străduiește-te, străduiește-te, glumi el, scoțându-și jacheta uzată din piele și punând-o pe spătarul scaunului. Ca de obicei, domnișoară Brooks, arăți absolut senzațional; nu știu cum reușești... Ei, uite de ce am întârziat: Westheimer m-a chemat după curs la biroul lui și mi-a dat un teanc de lucrări de corectat până marți. Apoi, dorea să devin un fel de purtător de cuvânt pentru una din teoriile sale zăpăcite. Abia am reușit să scap datorită ție – o studentă cu o problemă urgentă.

– Cu ce vă servesc? întrebă studentul care servea la mese, cu creionul deja pregătit să noteze comanda. Pentru spaima laboratoarelor de biologie, la fel ca de obicei?

– Da, dar de data asta potrivit, nu prea prăjit; și cartofi prăjiți și Coca Cola. Ba nu, Randy, mai bine o cafea – e destul de rece afară.

– Brânză la cuptor cu costiță și roșii pentru mine.

– Am înțeles, spuse Randy, dispărând imediat.

– Se pare că nu vor uita niciodată ziua în care ai eliberat toți șobolanii și iepurii. Ah, Peggy, tu, cu sufletul tău atât de bun! Cum a mers azi? Ai primit lucrarea?

– Cu un zece pe ea, ceea ce-mi ridică media cu un punct. Nu știu ce m-aș face fără tine, Jack. Dacă n-ai fi citit-o înainte de a o fi predat...

– Este specialitatea mea, Peggy. Studiez de câțiva ani și lucrez acum la diplomă, pe când tu ești abia la început. În plus, pentru tine e un curs facultativ, pe când pentru mine este specializarea principală. Dacă n-aș ști suficient ca să te pot ajuta, n-aș fi obținut postul de asistent. Dacă te ajută, consideră-te un fel de cobai pentru mine: cel ce urmează să devină în curând marele profesor Curtis își testează pe tine tehnicile pedagogice.

– Cobai! Scutește-mă! Dacă mă consideri cobaiul tău, domnule Jack Curtis, jur că nu-ți mai cer niciodată ajutorul sau sfatul.

– Sunt înnebunit de plăcere să te ajut, Peg, spuse Jack împingând cărțile pentru a face loc farfuriilor pe care Randy tocmai le adusese. Cu tot ce am de făcut, cu toate lucrările astea îngrozitoare pe care trebuie să le citesc și să le corectez, în ciuda salariului de mizerie pe care mi-l dau, fiecare minut petrecut cu tine mă face fericit.

Brusc, expresia gravă și tristă din privirea lui o făcu pe Peggy să-l creadă.

– Ascultă, Jack. Nu știu ce-aș face fără tine. Anul care a trecut a fost un coșmar. Când mama a plecat de

acasă, a fost un adevărat șoc pentru mine. Știam că mama și tata trec printr-o perioadă dificilă, dar nu mi-am închipuit niciodată că-l va părăsi. Doctorul Henderson este un tip grozav, dar nu m-aș fi gândit ca mama să-l părăsească pe tata pentru el! Dar, dacă n-ar fi făcut acea operație, probabil că s-ar fi îmbolnăvit foarte rău... Povestea asta m-a bulversat. Nu suportam să-l știu pe tata singur. Sigur, mă are pe mine și, desigur, Leslie și Laurie sunt alături de el. Știu că e ocupat cu ziarul. Dar, nu-mi puteam concepe părinții decât împreună, știi, ceva de tipul Adam și Eva, Romeo și Julieta, mama și tata.

— Cred că asta e concepția oricărui copil... până când imaginea aceasta perfectă se tulbură. Aveam doar șase ani când tata s-a despărțit de mama. Credeam că n-am să-mi revin niciodată. Apoi, după câțiva ani, se părea că nici unii dintre părinții colegilor mei nu mai erau împreună. Un copil care să aibă amândoi părinții devenise o excepție — nu regula. Regulile se schimbaseră brusc.

— Știu c-am avut noroc. Sunt multe lucruri pe care le iau acum așa cum sunt. Mă bucur că mama e sănătoasă, deși încă nu mi-o pot imagina ca fiind doamna Henderson, tot așa cum mi-e greu să mă gândesc că sunt fiica vitregă a lui Bruce Henderson. Mă bucur că totuși suntem încă o familie. M-ai ajutat

foarte mult să înțeleg, Jack. M-ai învățat să nu mă gândesc numai la mine. Dacă fericirea mamei ar fi depins de relația ei cu Bruce Henderson, aș fi învățat să accept situația.

– Pentru că o iubești, Peg. Când iubești cu adevărat pe cineva, vrei să fie fericit, chiar dacă pentru asta trebuie să faci unele concesii, să renunți la ceva.

– Da, dar să renunți la mamă, la gândul că părinții tăi sunt împreună, e cam mult.

– De acum nu mai ești un copil. Este tot mama ta, chiar dacă s-a căsătorit cu doctorul Henderson. Și nu uita, nu e doar mamă, ci o femeie matură, cu viața ei personală.

– De când ești purtătorul stindardului mișcării feministe?

– Crede-mă, în acest campus... șovăi puțin și spre surprinderea lui Peggy, roși.

– Având în vedere ce am auzit aici în ultimele luni, mă bucur că mai există cineva cu o atitudine corectă. Dar, ești chiar convins de asta, Jack? Adică, de faptul că trebuie să renunți la cineva pe care-l iubești, dacă astfel îl poți ajuta să fie fericit?

– Ei bine, una este s-o spui și alta să fii nevoit s-o faci. Nu știu, și presupun că mi-ar fi foarte greu dacă aș fi confruntat cu o astfel de situație. Dar, cred că tu ai procedat foarte bine și știu că nu ți-a fost deloc ușor.

– Jack, ai fost atât de bun cu mine, atât de răbdător.

– Da, un adevărat exemplu de perfecțiune... Hei, Peg, ești un copil, spuse el văzându-i lacrimile din ochi. Ești grozavă!

– Copil?! se prefăcu ea indignată, încercând să-și ascundă durerea. Aș spune că sunt mai degrabă „o femeie matură, cu viața ei personală”.

– Peg, n-am vrut să spun...

– Vorbesc serios, sunt o femeie matură. Nu sunt un copil. Și, doar pentru că tu vei absolvi, iar eu sunt încă la început nu înseamnă că...

– Peg, sunt cu zece ani mai mare ca tine. Știi bine ce simt pentru tine. De asemenea, te consider inteligentă, sensibilă, frumoasă – o persoană cu totul deosebită. Îmi face plăcere să discut cu tine, să-mi petrec timpul cu tine. Doresc foarte mult să te pot ajuta. Cum ți-am spus, sunt fericit doar când te văd... dar nu te implica prea mult în această relație.

– Știu... Mai ai de muncit mulți ani până să-ți iei doctoratul și ești plătit foarte prost ca asistent.

– Și am, în schimb, atât de mult de lucru, încât abia am timp să dorm, în nici un caz...

– Să petreci serile în compania unor femei răsfățate și pretențioase care...

– Care au de pregătit referate și lucrări, care au de luat note bune și planuri de viitor și lumea la

picioarele lor. Anul viitor vei absolvi, vei pleca și vei călători în jurul lumii.

– Învăț bine, Jack. De fapt, datorită ție, sunt printre cei mai buni studenți. Cât despre călătorii în toată lumea, să mai aștepte. Putem călători împreună.

– Peg, ți-am spus deja. Știi care e punctul meu de vedere.

Brusc, păru vulnerabil și privirea lui deveni imploratoare.

– E prea târziu, Jack, prea târziu, spuse ea luându-l de mână. Știu că m-ai avertizat, dar avertismentele tale n-au fost de prea mare folos. Lacrimile îi sclipiră în ochi doar pentru o clipă, apoi o nouă expresie le luă locul: expresia de care Jack se temuse cel mai mult, dar pe care dorise enorm s-o vadă. De când te-am cunoscut, întreaga viață mi-a fost bulversată, ca abia apoi să intre pe făgașul cel bun. Eram un copil. Acum nu mai sunt. M-ai ajutat mult să-mi dau seama. Sunt femeie adultă, iar tu un bărbat sclipitor, imposibil, încăpățânat, mult prea voluntar și, după câte am observat astăzi, nici măcar punctual. Dar, ești bărbatul pe care-l iubesc.

– Știu, Peggy, știu. Îi strânse mâna și o privi în ochi cu o dragoste infinită, care făcu să dispară și vacarmul și tot ce altceva era în jurul lor. Știu perfect de bine ce simți. Și eu te iubesc.

*

* *

Ziua de lucru era aproape pe sfârșite și Chris Foster nu reușise să rezolve decât o parte infimă a problemelor din dosarele ce se adunaseră pe biroul ei. Își trecu, exasperată, mâna prin părul scurt, blond și oftă. „Și mâine e o zi, vorba lui Scarlett O’Harra”, se gândi ea, începând deja să-și pregătească mapa cu lucrările pe care-și propunea să le citească după cină.

Deodată, auzi deschizându-se ușa biroului din față.

– Trebuie să discut urgent cu cineva, auzi ea vocea unei femei.

– Vreau acasă, mamă, răsună ca un clopoțel o voce de copil. De ce nu mergem acasă? Mi-e foame!

– Tocmai închidem și majoritatea personalului a plecat. Merg să văd dacă mai e cineva aici și dacă vă putem ajuta cumva, vorbi calmă Sheila, de la recepția biroului de asistență juridică. Ai un minut liber? întrebă ea după puțin timp în pragul ușii biroului lui Chris. Par desperați. Stau și eu până rezolvi cu ei.

– Nu știi ce m-aș face fără tine, Sheila. Trimite-i aici.

Când femeia și fetița ajunseră în biroul ei, Chris reușise să elibereze un colț de masă pe care să noteze informațiile necesare.

– Sunt doamna Becker. Nancy Becker, spuse imediat femeia. Presupun că veți citi în ziarul de mâine despre toată această poveste.

– Sunt Chris Foster. Numai eu sunt aici. Nu știu dacă te pot ajuta cumva în seara aceasta, dar spune-mi ce s-a întâmplat?

– Soțul meu a fost arestat.

– Arestat?

Doamna Becker era îmbrăcată doar cu o haină subțire și părea obosită și slăbită. Ochii ei albaștri aveau o culoare spălăcită, iar pielea ei, o paloare bolnăvicioasă.

– Au mințit. Cineva a mințit. Au spus că a violat o femeie. Auzi, să violeze o femeie! Ron n-ar face niciodată așa ceva. Este cel mai blând și mai tandru bărbat; n-ar face rău nici unei muște. Dar acum, e în închisoare. Iar eu, n-am nici un ban, n-am unde să stau, n-am ce să-i dau de mâncare fetiței. În timp ce cuvintele ieșeau în cascadă, femeia stătea în picioare tremurând, de mână cu fetița ei de opt ani.

– Luați loc, doamnă Becker și povestiți-mi ce s-a întâmplat, cu toate detaliile.

– E nevinovat. Știu că n-a făcut-o el! Deodată, lacrimile începură să se rostogolească pe obraji ei, în timp ce fetița, speriată, i se lipi de picioare. Și nu știu ce să fac. N-avem nimic. Nimic! Unde vom...

În clipa următoare, se prăbuși pe podea, pierzându-și cunoștința. Fetița începu să țipe și se aruncă asupra mamei sale.

Când, după cinci minute, tot nu reușiseră s-o facă să-și revină, Chris o rugă pe Sheila să cheme salvarea. Femeia era în viață, dar avea pulsul slab și neregulat. Chris se așează pe un scaun, trăgând-o pe fetiță lângă ea.

– Vei vedea, scumpo, că mama ta își va reveni. O vom duce la spital și doctorii o vor îngriji bine. Totul va fi bine. Spune-mi, cum te cheamă?

*

* *

Laurie Brooks se studie în oglindă. Rochia din catifea roz i se potrivea de minune; se învolbura ușor sub șaolduri și plutea ca un nor în jurul picioarelor. Fusese o extravagantă din partea ei s-o cumpere, dar acum vedea că meritase banii. Decolteul adânc îi punea în evidență linia feței în formă de inimă. Un colier din ametist i se răsucea în jurul gâtului, căzând apoi în linie dreaptă în lungul corsajului. Privindu-se în oglină, se simți extrem de uimită.

„Frumoasă” își șopti ea, „par cu adevărat frumoasă”.

De fapt, nu rochia era adevăratul motiv al stării ei de spirit, ci Mark. Mark o făcea să se simtă minunat, să simtă că, în sfârșit, totul era cum trebuia. Trebuia să apară în mai puțin de zece minute.

Avea emoții. Încercând să se calmeze, se așeză la măsuta de toaletă – o piesă foarte rafinată în stil art deco, primită în dar pentru ziua de naștere de la Jen.

Jen – mama. Întotdeauna îi făcuse lui Laurie astfel de cadouri minunate: mai mici, cu ocazia sărbătorilor mai neînsemnate și mari, de Crăciun și de ziua de naștere. Și, întotdeauna știa ce-și dorește Laurie. Nu existase nici o singură dată în care Jen să nu-i dăruiască exact ce-și dorea cel mai mult, astfel încât s-o surprindă și s-o încânte. Și totuși, clipa de încântare nu era decât o clipă, urmată invariabil de o senzație de pierdere și dezamăgire amarnică. Să fi fost cadourile de la Jen atât de deosebite tocmai pentru că încercau să compenseze ceea ce ea nu putea oferi?

Laurie își examinează chipul în oglinda mare, rotundă, cu ramă din chihlimbar. Își studiază ochii negri limpezi, nasul aproape acvilin, tenul perfect, părul des ondulat natural. Și acestea erau daruri de la Jen. Își amintea că, o dată, când avea opt ani și Leslie zece și erau la plimbare cu mama lor, o doamnă mai în vârstă le-a oprit ca să le admire; își închipuise că Jen era sora lor mai mare. Leslie considerase aceasta ca fiind o greșeală stupidă, iar ei nu-i plăcuse deloc. În schimb, Jen fusese încântată.

În fotografiile lui Jen de când era fetiță, era o asemănare izbitoare cu Laurie, cu excepția unui aer de mister, greu de definit – ceea ce nu era cazul în privința tatălui ei, Stuart Brooks. Îl adora. Tatăl și fiica aveau amândoi aceeași tendință spre o lealitate neabătută, aceeași fermitate în a-și urma crezul, aceeași tenacitate în urmărirea țelului propus, dar nici o asemănare fizică.

Laurie râse. Ar fi fost un dezastru pentru o fată să arate ca Stuart. Mai bine că o moștenise pe Jen, cel puțin în privința calităților fizice. Gândul la Jen o făcu puțin melancolică. Își aminti cât de îngrozită a fost când a aflat că era posibil ca Jen să moară. Descoperirea faptului că Jen avea cancer a fost ca un coșmar. Jen, mama ei perfectă, să fie ucisă de o boală atât de cumplită. Existase oare un moment în care Laurie își dăduse seama că Jen n-a fost niciodată soția perfectă, mama perfectă, așa cum părase? Știuse Laurie că Jen ascundea ceva?

„Ridicol!” își spusese Laurie. Poate că fiecare gândește la un moment dat așa despre mama sa. În definitiv, iubirea și ura sunt fețele aceleiași monede. Și ce mamă e perfectă? Jen ar fi prima care să-și recunoască imperfecțiunile, să le exagereze chiar. Laurie își amintea acea zi fierbinte de august cu mulți ani în urmă, când o înfruntase pe mama sa, hotărâtă

să-i străpungă acea carapace de perfecțiune. „Îți închipui că ești prea bună, ireal de bună, nu-i așa?”, o provocase ea, plină de sarcasm. Și, în loc ca Jen să-i fi tras o palmă și s-o fi trimis în camera ei, începuse să enumere o listă cu păcate, chiar dacă acestea nu erau decât niște mărunte obiceiuri fără importanță care oricum nu supărau pe nimeni. Jen se amuzase de acest incident și-l comentase cu umor, pe când ea, după atacul eșuat, își petrecuse întreaga zi bosumflată.

Dar, amenințarea cancerului fusese o lovitură grea pentru Laurie. Și asta pentru că, adânc în sufletul ei, Laurie se bucura s-o vadă pe Jen înfrântă, suferind, amintindu-și că nu e decât o simplă muritoare. În final, Jen nu fusese învinsă. Încă o dată, fusese un exemplu pentru toți. Făcuse față suferinței foarte bine și nu murise; îi fusese greu, dar nu imposibil și era foarte recunoscătoare pentru ceea ce-i plăcea să numească o „comutare a sentinței”.

Laurie se înfioră. Ce naiba era în capul ei? Cine știe ce-i rezervă și ei viitorul? Se disprețuia pur și simplu pentru că putuse gândi astfel despre mama ei.

Și totuși, cine și-ar fi închipuit că Jennifer Brooks, femeia care avea totul, inclusiv, de fapt în primul rând, pe Stuart Brooks, s-ar fi gândit vreodată să-l părăsească? Ar fi fost cu totul altceva dacă ar fi avut

încredere în ea, în Laurie, în toată acea perioadă tulbure când cocheta cu ideea de a-și părăsi soțul pentru doctorul Bruce Henderson.

Jen și Bruce erau prieteni din copilărie. Cu siguranță, Bruce Henderson era un om bun, cu o excelentă reputație ca doctor. Pe de altă parte, categoric că Stuart era atât de ocupat cu ziarul, încât el și Jen aveau puțin timp de petrecut împreună. Numai că Bruce Henderson nu era nici pe departe un substitut pe măsura lui Stuart Brooks. Oare la ce s-o fi gândit Jen? Ce-o fi văzut la el?

Laurie scutură din cap, plimbându-și mâna pe luciul măsuței de toaletă. Își amintea ce surpriză fusese pentru ea acel dar scump. Intenționa să-și cumpere ea însăși una când urma să primească drepturile de autor.

Scrisese o carte lipsită de valoare artistică pe al cărei succes mizase, crezând că-și va asigura astfel și renumele și averea. Editorii din New York erau încrezători, chiar entuziasmați. Dar cartea apăruse și dispăruse imediat fără urmă. Nu existase o campanie de reclamă adevărată, nu i se organizaseră întâlniri pentru semnarea autografelor. Tot ce se făcuse, fusese organizat de ea însăși în jurul lui Genoa City. În final, editorii nici măcar nu-și exprimaseră vreo părere de rău. Spuseseră doar că a fost o neînțelegere, o situație

de supraestimare. Agentul ei o consolase – era abia începutul, prima carte; poate că următoarea urma să aibă succes.

Eșecul îi zdrobise inima lui Laurie. A durat luni de zile să-și revină în urma dezamăgirii în privința cărții și a relației dezastruoase cu Brad. I se părea imposibil să nu-l mai dorească – nici măcar după căsătoria acestuia cu sora ei, Leslie. Vara trecuse peste ea ca un tăvălug de nefericire. Succesele repurtate de Leslie în sălile de concert din Europa și America n-o ajutaseră deloc să treacă peste acea situație. Nu i se părea drept ca Leslie să aibă și succes și pe Brad, în timp ce ei nu-i reușea nimic. Asta până când apăruse Mark în viața ei.

În seara aceasta, mergeau să sărbătorească ziua ei de naștere. În seara aceasta, o va cere în căsătorie – știa că va fi așa. Seara aceasta va fi cea mai minunată din viața ei – o seară de care-și va aminti întotdeauna. Își apropie încă o dată fața de oglindă: arăta impecabil. Radia de fericire, ca orice femeie îndrăgostită. Când se auzi soneria, era deja gata.

Capitolul 2

– Hei, Joanna, vino și gustă din astea! Or să-ți placă la nebunie.

Ridicând privirea de deasupra mesei pe care o aranja, Joanna îl văzu pe Brock Reynolds zâmbind fericit în timp ce agita o furculiță în aer. Patronul localului *Aleggro* arăta de parcă ar fi câștigat la loterie și Joanna tare n-ar fi vrut să-l dezamăgească.

– Nu astăzi, Brock. Vreau să respect hotărârea luată.

– Nu se poate să am așa un ghinion! Cel mai bun ștrudel cu mere din regiune, care va aduce în mod garantat prima faimă lui *Aleggro*, și tu să ții cură de slăbire! Nu poți să amâni pe mâine?

– Credeam că ești șeful și prietenul meu, dar îmi dau seama că ești un diavol. Cum poți ispiti o biată

fată, știind că-i este atât de greu să reziste tentației? Crede-mă, Brock, de data asta nu pot. Este mult prea important.

– Ce poate fi mai important decât un ștrudel cu mere? Este una din cele mai mari plăceri ale vieții. Uite, localul e gol. Mai sunt cel puțin douăzeci de minute până la aglomerația de la ora prânzului. Nimeni n-o să afle; nimeni n-o să vadă: doar o bucățică și...

– Și s-a terminat cu căsătoria mea! Brock, arată superb... dumnezeiește... Mor de poftă! Dar, pur și simplu nu pot. De data aceasta, nu. Miza e prea mare.

– Un bărbat?

– Soțul meu. Și de data asta chiar că-l pierd dacă nu slăbesc.

– Doar nu vorbești serios! Celor mai mulți bărbați le plac femeile mai pline.

– Unii bărbați consideră că, deși bun, ce-i mult strică, oftă Joanna continuând să aranjeze mesele. Dacă mă mai îngraș un singur kilogram, va trebui să-mi cumpăr haine de la magazinele acelea speciale pentru supraponderali. Uită-te și tu la mine în ce hal arăt!

– Ai un zâmbet minunat, ești întotdeauna bine dispusă! Ești cea mai bună chelneriță pe care am avut-o vreodată! Nici nu știu ce m-aș face fără tine. Și aș spune că ești o femeie frumoasă.

– Știu, știu, ochi violeti care scot din minți pe oricine. Dar, nu este suficient. Johnny e la colegiu toată ziua cu studentele acelea tinere și suple. Nu-l poți învinui că-și dorește și el o soție suplă.

– Nu Johnny gândește așa, ci așa crezi tu. Nici un bărbat nu poate rezista unei femei complet încrezătoare în feminitatea ei, unei femei care știe că e frumoasă. Trebuie să fii bună cu tine însuși, să te iubești!

– Da, dar dacă să mă iubesc înseamnă să mă îndop cu ștrudel, Johnny mă va părăsi. De altfel, a și spus-o.

– Este chiar atât de grav?

– Cred că da.

– Ei bine, atunci nu te mai gândi la ștrudel. Voi face tot posibilul să te ajut. Nu voi mai aminti nimic de cea mai bună spumă de ciocolată din lume și nu voi mai lansa niciodată invitații pentru o a doua porție. Pot chiar să fac o provizie de morcovi pentru tine. Dar, ascultă-mă pe mine, Joanna. Dacă soțul acesta al tău e cât de cât bărbat, te va iubi așa cum ești. Ești o femeie nemaipomenită, iar soțul tău ar trebui să aprecieze ce are. Trebuie doar ca mai întâi să te iubești tu pe tine însăși și apoi, indiferent dacă ești slabă sau grasă, Johnny nu te va părăsi niciodată.

Joanna ar fi vrut să poată crede. Învățase să evite oglinzile, pentru că-i plăcea profund ce vedea

acolo. Se ura pur și simplu pentru că nu se putea abține de la plăcerea de a mânca tot felul de lucruri bune. Nu-și putea imagina cum avea să se iubească, din moment ce Johnny n-o iubea. Din fericire, localul începu să se umple de clienți și nu mai avu timp nici să se gândească la aceasta, nici să mănânce.

Promisese solemn și față de Johnny și față de ea. Deveni mai optimistă amintindu-și cât de tandru fusese Johnny noaptea trecută. Bietul Jonny! Venise acasă obosit, după ce a stat atât de mult în bibliotecă! Ea îi pregătise o cină bună, apoi venise în spatele lui și-l cuprinsese cu brațele. N-a surprins-o când s-a scuturat, iritat, plângându-se că e prea obosit și că n-are chef de prostii. Mereu se întâmpla așa în ultima vreme. Dar se simțise jignită; atât de jignită, încât își exprimase temerile.

— Din cauză că arăt așa, Johnny? Te dezgust, nu-i așa?

— Da, mă dezgusti. Sincer vorbind, Joanna, nu știu cum te suportî. Arătai nemaipomenit; bărbații nu-și puteau lua ochii de la tine. Întotdeauna mi-au plăcut femeile suple, aproape slabe. Și brusc... nu mai ești genul meu. Ce naiba te-a făcut să începi să mănânci așa? De ce ai ajuns aici? Și când ai de gând să te oprești?

Asta a fost de-ajuns să dezlănțuie totul. Printre hohote de plâns, începu să-i povestească, simțind o mare ușurare după ce-i împărtăși secretul. La aproximativ un an de la căsătorie, descoperise că e însărcinată. Era atât de fericită la gândul că vor avea un copil, încât abia aștepta să-i spună și lui. Apoi, începu să aibă unele îndoieli, să se teamă că poate el nu-i va împărtăși bucuria. Când îl întrebă ce-ar simți dacă ar ști că vor avea un copil, îi spuse clar că nu e momentul să se gândească la așa ceva și că vor mai trece câțiva ani înainte de-a avea suficienți bani pentru a putea întreține o familie cu copii; pentru moment, abia se descurcau doar ei și oricum n-ar putea oferi cele necesare unui copil.

Fusese categoric. În plus, era atât de ocupat cu problemele lui, încât nici nu mai îndrăznise să-i vorbească. Se dusese la medic și făcuse avortul, fără să-și închipuie că se va simți atât de pustiită și deznădăjduită apoi. Atunci a început să mănânce, dar indiferent de cât de mult își umplea stomacul, tot nu putea umple acel gol dureros dinăuntrul ei.

Când a început să se simtă puțin mai bine, rămăsese șocată de cum arăta, de cât de mult se schimbase. Copleșită, singură, nu mai găsi drumul de întoarcere în punctul de unde plecase – înainte de avort.

Acum, îi spusese și lui secretul. Acum, îl știa și el. Pentru prima dată după luni de zile, Johnny o îmbrățișă, o sărută, o consolă, el însuși aproape plângând.

„De ce nu mi-ai spus? De ce ai păstrat totul pentru tine?” îi repeta el. Dar îl asigurase că acum trecuse totul și că era o ușurare pentru ca să nu mai trebuiască să poarte singură povara acelui secret. Atunci îi promisese că va slăbi până când va redeveni ca la început. Aceasta, pentru că-l iubea și însemna totul pentru ea. Și, pentru prima dată după luni de zile, când o ținuse atât de tandru în brațe și o sărutase, fusese sigură că încă o mai iubea și că, în definitiv, încă nu-l pierduse.

Acest gând avu puterea s-o susțină pe Joanna, să-i dea energie și să-i creeze o stare de bună dispoziție, ceea ce-i aducea întotdeauna și bacșișuri mai mari. Localul se golise din nou, când intră o tânără care se așeză la o masă goală, trântind un teanc de cărți pe scaunul de lângă ea. Obrajii îi erau îmbujorați și ochii îi străluceau. Joanna o privi cu admirație și invidie; anul viitor pe vremea aceasta, tot așa va arăta și ea – frumoasă și îngrijită.

– Pot să mă așez aici? Sunt singură.

– Nu mai e aglomerat, așa că nu e nici o problemă, îi răspunse Joanna zâmbind și dându-i meniul.

– Doar cafea și... ce aveți? Nu mi-e chiar atât de foame.

– Avem un ștrudel special, cel mai bun în Midwest.

– Atunci, îmi dați unul.

Peggy se gândi că n-are nici un rost să deschidă cartea, pentru că tot nu s-ar fi putut concentra. Era atât de fericită, încât abia putuse dormi noaptea trecută; cuvintele lui Jack încă îi răsunau în urechi și simțea și acum pe buze primul lui sărut. Era prea frumos să fie adevărat. Și când se gândea că, în două ore, se va întâlni din nou cu el.

– Pari transportată undeva departe. Ți se răcește cafeaua, o îmbie Joanna, care nu putea înțelege cum de poate ignora cineva un ștrudel, mai ales că acum, nemafiind atât de ocupată, își dădea seama că-i e foame și avea tot interesul ca tentația să dispară din fața ei.

– Da, ai dreptate... Mă gândeam la altceva...

„Arată cu adevărat fericită”, se gândi Joanna. „Oare se iubește și e împăcată cu sine? Asta a vrut să spună Brock?”

– Nu știu la ce te gândea, dar se vede că e vorba despre ceva plăcut.

– Simt că plesnesc de fericire. Nu-mi închipuiam vreodată că pot să fiu atât de fericită, dar presupun că numai dragostea te aduce în starea aceasta.

– Ah, e vorba de dragoste... Sună cam periculos.

– De data aceasta, cred că nu. Sau, mai degrabă, nu știu. E prima dată când sunt îndrăgostită. Nu vorbesc de pasiunile trecătoare din liceu... acelea nu pot fi considerate iubiri. Dar, nu văd cum ar putea fi ceva periculos – nu este vorba despre un astfel de individ.

– Îl cunoști de mult timp? Adică, poți întâlni un tip despre care să crezi că e nemaipomenit, ca apoi să ai tot felul de surprize.

– Ah, nu este cazul lui. Îl cunosc din primăvara trecută. E puțin mai în vârstă decât mine, adică un bărbat cu adevărat matur. Nu cred că e genul de individ care mi-ar spune că mă iubește dacă nu m-ar iubi cu adevărat.

– Nu pare ceva periculos, ci foarte serios. Ești la colegiu?

– Da, în penultimul an. Poate că ți se pare că mă comport prosteste, dar sunt extrem de fericită. Ai dreptate, e ceva serios. De fapt, el nu mai e student. Și e minunat. Dacă n-ar fi el, în capul meu ar fi o adevărată zăpăceală și notele mele n-ar fi tocmai grozave. Pe când așa, se pare că voi termina printre primii.

– Doar nu te-ai îndrăgostit de vreun profesor! se îngrijoră brusc Joanna care auzise destule povești

despre studente implicate în relații sentimentale cu profesori însurați – povești al căror final era aproape invariabil dezastruos.

– Nu. Nu mai e student, dar încă nu e profesor, deși are o minte sclipitoare. Jack este asistent și spune că-și testează tehnicile pe mine. Până acum, tehnicile lui au dat rezultate excelente – absolut toate...

– Jack?

– Jack Curtis. L-am cunoscut la sfârșitul semestrului trecut, când treceam printr-o perioadă îngrozitoare. M-a depistat în mijlocul tuturor acelor probleme personale și ne-am împrietenit. Am devenit prieteni atât de buni, încât mi-a trebuit destul timp ca să-mi dau seama ce simt cu adevărat pentru el. Credeam că n-o să pot să-i spun niciodată, că nu voi avea niciodată curajul sau ocazia. Apoi, deodată, m-am trezit pur și simplu că-i spun și el, la rândul lui mi-a spus că mă iubește. Sunt atât de fericită... simt că lumea întreagă e a mea.

Tot vorbind, Peggy își puse jacheta, își luă cărțile și merse să achite nota de plată.

– Hei, Peggy! Ce mai faci? întrebă Brock.

Complet amețită, Joanna o privi pe tânără discutând puțin cu Brock, apoi ieșind din restaurant, parcă plutind.

Rămase ținută. Crezuse că era în siguranță, că mai are timp. Dar, lucrul de care se temuse cel mai mult se întâmplase. Jack – Jack Curtis, asistent la Universitatea Midwest. El era cel ce aprinsese stele în ochii acestei tinere frumoase și zvelte. Biata Peggy, habar n-avea. Era îndrăgostită. Dar, și ea era îndrăgostită. Bărbatul pe care amândouă îl iubeau era Johnny Cryzynski care hotărâse să-și schimbe numele în Jack Curtis, cât lucra în mediul academic. Joanna era soția lui.

*

* *

Laurie ridică mâna stângă pentru a admira mai bine inelul cu diamant.

– Este superb, Mark; nu-mi vine să cred. Și aseară... parcă totul a fost un vis.

– Acum suntem trei amândoi, așa că putem confirma că n-a fost un vis. În plus, mahmureala cu care m-am trezit de dimineață a fost cât se poate de adevărată.

– Prea multă șampanie... Ce petrecere! Aș fi vrut să nu se termine niciodată.

– Nici nu se va termina. De fapt, e abia începutul. Se ridică de la birou și o luă în brațe. Când te privesc, mi se taie respirația. Cum mai pot lucra când vii așa, luându-mă pe nepregătite?

– Ești irezistibil, Mark. Nu pot sta departe de tine nici o clipă. Sunt geloasă pe oricine și pe orice mi te răpește.

– Dacă nu încetez de-a mă mai gândi la tine măcar câteva ore și nu termin ce am de făcut, vom fi nevoiți să ne amânăm planul legat de petrecerea lunii de miere în Caraibe. Trebuie să păstrez cât de cât o aparență de lucru.

– Când ești lângă mine, fac totul cu mai multă plăcere – ca de exemplu aseară, când am asistat la încă un concert al lui Leslie. Mi s-a părut chiar că interpretarea ei a atins apogeul. Dar nu cred că voi fi un critic muzical foarte obiectiv. Cât despre petrecere, a fost locul ideal de-a face anunțul: șampanie, icre negre, tortul sclipind de lumânările și inelul de logodnă. Ce surpriză minunată! Ah, dragul meu, m-ai făcut atât de fericită.

– Pare ceva firesc, Laurie. Simt că ne cunoaștem dintotdeauna.

– Diseară vom sărbători doar noi doi. Am de făcut o mulțime de cumpărături. Ne vedem la șapte și jumătate; nu întârzia.

– Mai am patru ore până atunci – nu prea mult, având în vedere că mâine trebuie să plec la Cleveland. Dar până acum n-am întârziat niciodată, așa că nu o voi face nici de data aceasta. De fapt, abia aștept să te pot strânge din nou în brațe.

Laurie se smulse cu greu din deliciul senzațiilor provocate de sărutul lui din ce în ce mai pasional când telefonul sună.

– Șapte și jumătate, șopti ea încă o dată, cu răsuflarea tăiată, fugind spre ușă. Nu întârzia.

Mark făcu un efort să-și adune gândurile și să răspundă la telefon. Nu era surprins de faptul că o auzea pe Jennifer Brooks, ci de disperarea din glasul acesteia. Cu o seară înainte, fusese fermecătoare – o gazdă perfectă. Era ușor de înțeles de ce tatăl lui o iubea și admira atât de mult. Dar acum, părea încordată și necăjită, nu prea dispusă să-i răspundă la complimente și glume.

– Da, da... A fost o petrecere minunată, într-adevăr. Și anunțul... Știam că tu și Laurie petreceți mult timp împreună, dar anunțul tău a fost o adevărată surpriză. Trebuie să discut neapărat cu tine, Mark. E ceva urgent. Ar fi trebuit să-ți spun cu mulți ani în urmă... trebuie să știi... Plec imediat de acasă. Ne vedem peste o oră în fața biroului tău.

*

* *

Sheila tocmai pusese un alt teanc de dosare pe biroul lui Chris, care se întreba dacă va fi vreodată în stare să termine toată acea muncă istovitoare.

Cu o seară înainte, fusese prinsă pur și simplu într-un vârtej. O însoțise cu micuța Karen, pe doamna Becker, la spital. De la camera de gardă se primise diagnosticul că aceasta se afla în comă diabetică și trebuia internată de urgență. Era posibil să dureze câteva săptămâni până să fie în stare să se ocupe din nou de copil, după cum îi spusese Snapper.

Așadar, fetița rămăsese în grija lui Chris. O adusese acasă, la familia Brooks, unde toată lumea se agita cu pregătirile de ultimă oră pentru petrecere. Jen dădea ultimele instrucțiuni pentru recepția și aniversarea zilei de naștere care urmau concertului lui Leslie. Nici nu se putea un moment mai nepotrivit. Totuși, după ce Chris explică situația, mama ei, Jen, acceptă fără nici o ezitare.

Chris o duse pe Karen în vechiul dormitor al lui Leslie.

– Pot să pun mâna pe ele? întrebă fetița, cu ochii mari de încântare, privind colecția de păpuși de pe rafturi.

– Sunt ale uneia dintre surorile mele, dar cred că Leslie nu se va supăra, dacă te porți frumos cu ele.

– Ce nume frumos e Leslie... Mi-ar fi plăcut și mie să am surori.

– Poate vei avea, după ce mama ta se face bine.

Rămăsese în cameră până când fetița adormise. Se scuzase că nu poate asista la concert, promițând că va

veni la petrecerea care-i urma. Dar, când ajunse acasă la ea, știu sigur că nu va mai merge nicăieri. Era trecut de miezul nopții când Snapper o găsi dormind, îmbrăcată cum era, pe un fotoliu.

În această dimineață, se trezise cu ochii împăienjeniți. Abia după ce bău două cafele se simți în stare să citească ziarul. Așa cum prevăzuse doamna Becker, titlul de pe prima pagină anunța: SUSPECT DE VIOL ȘI ARESTAT. Doi martori spuseseră că-l văzuseră pe Ron Becker puțin mai devreme în aceeași seară cu o femeie care fusese apoi găsită violată și bătută în apartamentul ei. Chris simți un fior de groază.

Viol... era tocmai subiectul de care nu mai voia să audă. Și acum, trebuia să facă investigații – să interogheze martorii, să ia legătura cu Ron Becker, să-l anunțe de starea soției sale, să-l întrebe ce intenționează să facă.

Ziua se anunța extrem de aglomerată și nu reușea deloc să progreseze. Mai întâi, îi telefonă Jen s-o asigure că totul era în regulă cu Karen și s-o pună la curent cu ce se întâmplase la petrecere și mai ales cu vestea cea mare: Mark și Laurie intenționau să se căsătorească de Crăciun. Judecând însă după tonul lui Jen, Chris avu impresia că era ceva ce o nemulțumea. Apoi, Laurie însăși îi telefonă s-o dojenească pentru că

lipsise de la petrecere și să-i anunțe personal evenimentul. Acum, Peg, care vorbea fără încetare... Întotdeauna sora ei cea mică avea câte ceva... De data aceasta, se pare că era vorba despre o poveste de dragoste.

În sfârșit, venise doamna Cryzynski – ultima programare pe ziua respectivă. Era deja extenuată, deși nu realizase prea mult din ce avea scris pe agenda ei de lucru. Cu toate acestea, știa că nu va avea liniște dacă, în drum spre casă, nu va trece și pe la micuța Karen.

Blondă, cu ochi albaștri, frumoasă, deși cam grasuță, dar emanând un aer de sănătate, doamna Cryzynski intră hotărâtă și se așează pe scaunul de lângă biroul ei. Dincolo de fardul ușor al femeii, ochii ei înroșiți de plâns vorbeau despre un zbucium care nu putea fi ascuns.

– Da, doamnă Cryzynski. Cu ce vă pot ajuta?

– Am venit pentru că soțul meu vrea să-și schimbe numele.

– În mod legal?

– Da. Știți, Cryzynski nu e un nume ușor de pronunțat. Soțul meu e asistent universitar și a considerat că e mai simplu să folosească un alt nume. Dar, având două nume, se pot crea confuzii, doamnă Foster. De aceea mă adresez dumneavoastră, în

speranța că mă puteți ajuta. Dorește ca numele să rămână, în mod legal, cel sub care e cunoscut de toată lumea la universitate.

„În sfârșit, o problemă care poate fi rezolvată simplu”, se gândi Chris.

– Și care este numele care dorește să-i rămână legal? Întrebă ea, deja gândindu-se la formalitățile ce urmau îndeplinite.

– Jack Curtis.

Jack Curtis... Jack Curtis... Numele îi suna vag cunoscut. Inconștient, încerca să-și amintească unde-l auzise. Brusc, își dădu seama: Jack Curtis... universitatea... Peggy... Sora ei, Peggy, îi vorbise atât de entuziasmată despre un bărbat cu acest nume – un bărbat de care era îndrăgostită, fără ca măcar să bănuiască despre existența femeii care tocmai se afla în biroul ei: soția lui Jack Curtis.

Capitolul 3

Era aproape ora șase când Chris își parcă mașina roșie sport în fața casei familiei Brooks. Casa părea neobișnuit de calmă după agitația din seara dinainte. Spre surprinderea ei, în holul principal cu scara impunătoare, nu era nici un semn care să amintească de petrecere – cu excepția, poate, a aranjamentelor florale deosebite.

– Hei! Nu e nimeni aici? strigă ea, nerăbdătoare s-o vadă pe Karen.

Deși zguduită de tot ce se întâmplase, fetița își păstrase calmul. Să fi fost datorită capacității de adaptare specifice copiilor, sau Karen avea ceva deosebit, o forță și o inteligență aparte?

– În sfârșit, ai apărut! spuse Jen. Murim de foame. Chiar ne gândeam să ne așezăm la masă fără tine.

– Muncești prea mult, spuse Stuart, îmbrățișând-o. Cred că e timpul să-ți iei o mică vacanță.

– Greg lucrează de două luni la cazul Laker și eu trebuie să rezolv celelalte probleme singură. Vreau să mai angajăm un avocat, dar, cum postul nu e prea bine plătit, nu sunt amatori. Și, în ceea ce privește vacanța, ar trebui să vorbești cu Snapper despre asta. Când își va organiza viața astfel încât cel puțin să se întoarcă de la spital înainte de miezul nopții – asta în cele mai bune cazuri – atunci ne vom putea gândi cum să petrecem o zi împreună, ca să nu mai vorbim de o vacanță. Apoi, aplecându-se pe covor, unde Karen așeza piesele într-un puzzle, introduse și ea una. Ce faci, Karen? Jen se poartă frumos cu tine?

– Mama ta e nemaipomenită, Chris, răspunse fetița radiind de fericire. Cum m-am trezit, am telefonat la spital, dar ne-au spus că mama încă doarme. La micul dejun, am mâncat prăjituri însirocate, apoi am mers la cumpărături și Jen mi-a cumpărat acești blugi nou-nouți și niște tricouri grozave și șosete și o rochie... Pe urmă am mers la un restaurant unde am putut comanda tot ce am vrut și am mâncat un hamburger uriaș. Este ca de Crăciun! Ba nu, mult mai bine!

– Nu va fi în fiecare zi așa, spuse Jen cu blândețe, dar trebuia să facem unele cumpărături. Nu-i așa că ne-am distrat grozav?

Privind-o pe Karen, Chris își amintea de propria ei copilărie și brusc, se simți copleșită de un val de melancolie, o melancolie pe care o încercase tot mai des în ultima vreme. Știa foarte bine ce însemna aceasta: își dorea foarte mult copii. „Poate anul viitor”, spusese Snapper. Chris încercă să iasă din starea asta și să se comenteze asupra momentului prezent.

– Ți-am adus ceva. Sper să-ți placă.

– E cumva o minge? Pentru că asta-mi doresc cel mai mult.

– Nu, nu e o minge, dar sper să-ți placă. Apoi, lăsând-o să despacheteze, se adresă lui Jen: am vorbit cu Snapper chiar înainte de a pleca de la birou. Spunea că starea doamnei Becker este aceeași; se pare că nu e nici un pericol, dar, pe de altă parte, nici vreo ameliorare.

– Din moment ce voi, fetelor, nu prea vă grăbiți să ne aduceți nepoți, Karen este un substitut perfect, nu-i așa Jen?

– Ia te uită, spuse Karen, terminând de despachetat. E o păpuță. Ce figură caraghioasă are!

– O fi ea caraghioasă, spuse Jen râzând, dar se pare că are nevoie de tine și cere să fie îmbrățișată.

– Îmi doream o minge, continuă Karen, examinând păpușa ușor dezaprobată; apoi, brusc, expresia ei se schimbă, sări și o sărută pe Chris. O iubesc mult; am să-i pun numele Susy.

– Atunci, ia-o pe Susy și să mergem toți la masă. Te vedem foarte rar în ultima vreme, Chris, spuse Stuart, cuprinzând-o pe după umeri. Și ne-ai lipsit tuturor aseară. Poate că acum, cât stă Karen aici, poate îți vei face mai mult timp să treci să ne vezi.

– Este vechiul sindrom Stuart Brooks, spuse Chris, așezându-se la vechiul ei loc de masă. Muncă, muncă, muncă.

– Știi ce se spune: de prea multă muncă, ajungi să devii un robot lipsit de imaginație.

– Încerci să-mi spui că sunt o ființă ternă, plictisitoare, un fel de cap pătrat, tată?

– Orice, numai o persoană obtuză și ștearsă nu ești. Îmi dau seama cât de greu îți este, mai ales că și Snapper e extrem de ocupat acum.

Era atât de bine acasă. Remarcele candidă ale lui Karen și modul ei de a-și exprima opiniile creaseră o atmosferă destinsă, de bucurie. După cina propriu-zisă, Jen o delectă pe Chris cu ultimele noutăți. Nu exista să se petreacă vreo mișcare în Genoa City de care Jen, prin cunoștințele ei în cercurile mondene și Stuart, datorită muncii lui la ziar, să nu știe. De la divorțul instalatorului, până la manevrele electorale, familia Brooks era la curent cu totul.

Chris își aminti însă că trebuie neapărat să discute între patru ochi cu Stuart înainte de a pleca acasă la ea.

– Cred că e timpul să mergi la culcare, spuse Jen văzând-o pe Karen căscând.

– Nu putem să ne uităm la televizor?

– În seara aceasta îți voi citi o poveste. Măine va trebui să începem să ne gândim la școală. Și, poate că, nu știu sigur, vei putea lua acel televizor mic din biroul de sus. Vom vedea.

– Pot să mă culc cu Susy?

– Sigur că da. Cu ea, vei avea numai vise plăcute.

Când Jen o luă pe Karen s-o conducă în camera ei, Chris rămase numai cu Stuart.

– Ceva nou în cazul Becker, tată?

– Se pare că n-are un alibi puternic. Poliția a găsit doi martori care au spus că l-au văzut ieșind din acea casă. Dar, cum era întuneric, cred că n-au putut face identificarea foarte corect. Doar dacă femeia în cauză îl recunoaște. Soțul ei fusese plecat într-o călătorie de lucru; el a fost cel ce-a găsit-o când s-a întors acasă aseară târziu. Din câte am auzit, nu prea s-a arătat înțelegător; nici nu crede c-ar fi vorba despre un viol, ci bănuiește mai degrabă că soția lui are un amant cam dur... e genul de individ gelos.

– Cred că va trebui să discut eu însămi cu Ron Becker. Voi interoga și martorii.

– Să vedem dacă femeia își menține acuzaarea. Știi mai bine decât oricine altcineva, Chris, că de foarte

multe ori, astfel de acuzații sunt retrase. Poate că nu vrea să treacă printr-un astfel de proces, deși, pe de altă parte, este posibil să meargă până la capăt pentru a-și convinge soțul că e nevinovată.

– Înainte de a leșina, doamna Becker a insistat asupra faptului că soțul ei e nevinovat. Părea foarte convinsă.

– Sper să nu se înșele asupra omului cu care e căsătorită. Ar fi cumplit pentru această fetiță să știe că tatăl ei e criminal.

– Și încă, un criminal de cea mai joasă categorie. Este exact tipul de caz în care n-aș mai fi vrut să fiu niciodată implicată, dar acum nu mai mă pot eschiva.

– Mergi și discută cu el, să vezi ce spune.

– Ei, și acum, următorul punct de pe agenda mea. A venit astăzi la mine o oarecare doamnă Cryzynski. Poate că o cunoști – e chelneriță la restaurantul Allegro. Blondă, cu ochi albaștri, grasă dar drăguță. Sau, cel puțin îți dai seama că a fost sau că ar putea fi drăguță.

– Cum să n-o cunosc pe Joanna. Întotdeauna mă așez la una din mesele la care servește ea când intru la Allegro. O femeie extrem de bună – un suflet de aur. Cred că Brock Reynolds ar fi pierdut fără ea.

– A venit, părând cam abătută. A spus că soțul ei dorește să-și schimbe numele în mod legal. Știi, tată,

îmi vine să și râd. Am răsuflat ușurată, gândindu-mă că, în sfârșit după atât de mult timp, am și eu un caz ușor care poate fi rezolvat fără nici o problemă: doar o procedură simplă, cât să fac o scurtă pauză de la chestiunile complicate care mă așteaptă. Apoi, mi-a spus numele pe care soțul ei îl folosește la universitate, unde e asistent. Ți spune ceva numele Jack Curtis?

– Curtis... Curtis... sună cunoscut...

– N-ai discutat cu Peggy?

– Dumnezeu! Acel Jack Curtis! Nu vorbește decât despre el! E în al nouălea cer. Nu l-am cunoscut, dar ea nu vorbește decât despre el de vreo patru luni. Și vrei să spui că Peggy nu știe nimic? Stuart se plimba nervos, de la un capăt la altul al camerei. Nu-ți face griji. Mâine dimineață voi avea o mică discuție cu Jack Curtis.

Chris îl lăsa pe Stuart fierbând de mânie și porni spre camera lui Karen, pentru a-i spune „noapte bună”. Tocmai începuse să urce scările, când telefonul din hol sună. Se opri să răspundă.

– Tu ești, Chris? reuși să rostească, printre hohote de plâns, vocea de la celălalt capăt al firului.

– Laurie, ce-ai pățit?

– Cheam-o pe mama. Vreau să vorbesc imediat cu ea.

Chris o strigă pe Jen și într-o clipă, o auzi răspunzând la telefonul din camera de sus. Fără să-și poată explica de ce, Chris nu închise, ci continuă să asculte.

– Unde este? Ce i-ai făcut? țipă Laurie.

– Laurie, despre ce vorbești?

– Știi foarte bine ce vreau să spun. Nu te mai prefăc. Vorbesc despre Mark – a dispărut. Trebuia să ne întâlnim la cină la șapte și jumătate. Am tot așteptat, dar n-a apărut. Am sunat acasă la el, la birou, la doctorul Henderson. Eram pe punctul de a începe să telefoniez la spitale și la poliție, dar, în cele din urmă, am găsit-o pe secretara lui. Mi-a spus că s-a dus la o întâlnire cu tine, pentru că aveai să-i spui ceva misterios. Asta se întâmpla târziu după-amiază. Mamă, ce-ai făcut? Ai fost ultima persoană care l-a văzut. După aceea, parcă pur și simplu a dispărut de pe fața pământului.

*

* *

Stuart Brooks încerca să se stăpânească. Avusese o noapte agitată, după dezvăluirea făcută de Chris, telefonul de la Laurie, desperată, aproape isterică și tulburarea lui Jen. După ce se plimbase aproape toată

dimineata de la un capăt la celălalt al biroului lui, se afla acum în fața facultății, măsurând clădirea cu pași nervoși. Când clopoțelul sună, se postă la o oarecare distanță, căutând în mulțimea de studenți ce umplu campusul, bărbatul care să corespundă descrierii lui Peggy. Șuvoiul se scurse însă, fără să poată identifica persoana căutată.

Deodată, văzu un bărbat cu părul blond-cenușiu și un chip care părea răvășit de gânduri, ducând o mapă plină până la refuz și un teanc de cărți. Stuart merse direct la el.

– Jack Curtis? întrebă Stuart și începu să meargă alături de el după ce acesta încuviință din cap. Sunt Stuart Brooks, tatăl lui Peggy.

– Îmi păreați cunoscut. V-am văzut fotografia în ziar.

– Cred că acum mă vei cunoaște mai bine.

– Uitați, domnule Brooks...

– Mai bine ascultă ce am să-ți spun.

Jack era evident stânjenit. Două din cărțile pe care le ducea sub braț îi căzură și, când se aplecă să le ridice, căzură și celelalte. Arăta de parcă întregul lui univers se năruia.

Privindu-l, furia lui Stuart începea să se topească, dar nu și hotărârea de a duce lucrurile până la capăt.

– Nu cred că știi că soția ta a venit la Biroul de Asistență Juridică ieri, pentru a clarifica problema celor două nume sub care ești cunoscut. Dorea să îndeplinească formalitățile pentru schimbarea legală a numelui tău. Cred că astfel, a vrut să ne anunțe, prin fiica mea Chris, că bărbatul cu care Peggy se întâlnește are alte angajamente. Mai întâi, trebuie să-ți spun c-o cunosc pe soția ta. Deoarece trec adesea pe la Allegro, o cunosc pe Joanna suficient de bine pentru a-ți spune cu toată convingerea că nu merită o asemenea lovitură din partea ta. Nu știu unde ai putea găsi o femeie mai dulce și mai bună decât ea. Și îmi vine foarte greu să cred că nu-ți e absolut devotată. Cât despre Peggy, fiica mea – și ea e dulce și bună... și foarte naivă. Sunt sigur că nu ți-a fost deloc greu să te joci cu sentimentele ei. Dar te avertizez că, dacă nu vei pune capăt imediat acestei situații, vei regreta amarnic.

– Domnule Brooks, nu înțelegi. Problemele dintre mine și Joanna nu intră acum în discuție și nici nu vă privesc. În ceea ce o privește pe Peggy, n-am vrut niciodată s-o rănesc. Este o fată minunată. A trecut printr-o perioadă dificilă și avea nevoie de ajutor. Ne-am împrietenit. Recunosc că nu i-am spus că sunt căsătorit, dar am avertizat-o. I-am spus că nu vreau...

că nu pot să mă implic într-o relație cu ea. Apoi, brusc, săptămâna trecută, lucrurile au scăpat pur și simplu de sub control.

— Așa s-ar spune, ascultând-o pe Peggy... comentă Stuart îmbufnat, deși conștient că era pur și simplu dezarmat de candoarea lui Jack,

— O iubesc cu adevărat pe Peggy, domnule Brooks. Este și foarte greu să-i rezști. Știu că ar trebui să-i spun. Am încercat, dar nu găsesc o modalitate de a o face fără s-o rănesc.

— Curtis, vorbești ca un prost. Deja ai rănit-o și nu văd cum ai putea să eviți s-o rănești și mai mult. Vreau să lămurești problema, și asta imediat.

— Domnule Brooks, știu că doriți ca totul să se rezolve cu bine, dar îmi trebuie timp. Doar nu vă închipuiți că pot să-i arunc asta așa, pur și simplu. O iubesc cu adevărat pe fiica dumneavoastră! continuă Jack să strige după ce Stuart, privindu-l cu dispreț, îi întoarse spatele și se îndepărtă. Nu vreau să-i zdrobesc inima!

*

* *

Chris cunoștea bine locul acela: pereții verzi, ferestrele înalte cu gratii, masa lungă și scaunele

pliante metalice, toate adăugau câte ceva acelei atmosfere sumbre care întotdeauna o deprima. Își așează mapa pe masă, scoase un carnetel și încercă să se gândească la altceva. După câteva minute, se auzi un zgomot de cheie, se deschise ușa și un polițist aduse un bărbat vânos, de înălțime medie, având spre treizeci de ani, îmbrăcat în blugi și o cămașă șifonată.

– Bună. Sunt Christiana Foster.

– Ron Becker, răspunse bărbatul, evitându-i privirea.

– Aștept afară, spuse polițistul.

– Ia loc, domnule Becker.

– Uite ce e; nu știu cine ești, sau cine te-a trimis, dar vreau să ies de aici. Totul este o glumă proastă.

– Sunt avocat, domnule Becker. Lucrez în cadrul Biroului de Asistență Juridică și mă aflu aici pentru că soția ta a apelat la mine. Încerci să-mi spui, de fapt, că nu ești vinovat de acuzațiile care îți sunt aduse?

– N-am atins în viața mea acea femeie. Am văzut-o de câteva ori – eram cu un tip – la barul Ransom de pe strada Mt. Clair. Dar asta este tot. Absolut tot.

– Există doi martori care spun că te-au văzut ieșind din clădirea unde locuiește ea. Dacă te identifică, situația ta devine foarte critică. Din câte am înțeles, vor

veni mâine dimineață. Oricum, acesta nu e decât parte din motivul pentru care mă aflu aici. Mă îngrijorează soarta soției și a fiicei tale.

– Nancy... Unde este? Mi-am făcut atâtea griji pentru ea. Căutam ceva de lucru. Trăim de azi pe mâine și, când m-au înșăcat și m-au târât aici...

– Soția ta este la Spitalul Genoa City.

– La spital!

– Știi că are diabet, nu-i așa? A venit la mine la birou disperată, să ceară ajutor și, la puțin timp după aceea, a leșinat. La spital, medicii au pus diagnosticul de comă diabetică.

– Dumnezeu! Biata Nancy! Acum se simte bine? O să se facă bine?

Ron Becker trase un scaun și se așeză, cu coatele pe genunchi, acoperindu-și fața nerasă cu mâinile.

– Din rău în mai rău! mormăi el. Lucrurile merg din ce în ce mai rău.

– A ieșit din comă și se pare că-și revine, dar va trebui să mai rămână în spital câteva săptămâni. Am venit să te întreb dacă aveți familie... rude care v-ar putea ajuta.

– N-am familie. Nu mi-am cunoscut tatăl și mama m-a dat spre adopție când aveam doi ani. Am mers dintr-un cămin în altul. Un timp am lucrat în Detroit, pentru Uzinele General Motors. Atunci am cunoscut-o

pe Nancy. Părinții ei au fost de la bun început împotriva mea. Considerau că e prea tânără, că-și strică viața. Erau genul de oameni care mergeau la biserică în fiecare zi... Considerau că fiica lor ar fi meritat să se mărite cu Președintele Companiei General Motors, deși abia puteau să-și plătească ipoteca.

– N-am putea lua legătura cu ei? Trebuie achitate taxe de spitalizare, de urmat un tratament, va avea nevoie de un loc în care să stea după ce va fi externată.

– Nu, nu puteți lua legătura cu ei, răspunse Ron aproape sarcastic. Ne-au spus că, dacă ne căsătorim, să nu venim la ei să ne plângem, indiferent ce s-ar întâmpla. Să nu credeți c-ar ceda, deși Nancy e unicul lor copil. Sunt foarte duri. Nancy a mai încercat să-i sune, dar de fiecare dată îi închid telefonul și nu vor să discute cu ea.

– Nu sună deloc promițător. Nancy și Karen...

– Karen! Dumnezeu! Ce s-a întâmplat cu Karen?

– Domnule Becker, fiind o situație excepțională, un caz de urgență, am dus-o pe Karen la părinții mei care au fost de acord să aibă grijă de ea până când soția ta iese din spital.

– Slavă Domnului că e în siguranță. De două nopți nu dorm gândindu-mă la ele. Mă tot întreb... Nu-mi vine să cred că s-a putut întâmpla așa ceva.

– Trebuie s-o luăm încet, pas cu pas. Chris examinează chipul blajin al bărbatului aproape prăbușit pe scaun.

Ochi albaștri, nas drept, păr negru – era un bărbat frumos. Tinerețea și povestea lui tristă îi dădeau o notă de vulnerabilitate. Simțea compasiune și înțelegere față de el, dar, în același timp, în mod inexplicabil, ceva o deranja, trezindu-i îndoiala și neîncrederea. Cred că va trebui să încerc să rezolv ceva, continuă ea, prin agențiile de asistență socială.

– Ai făcut foarte mult pentru noi, spuse Ron privind-o pentru prima dată în ochi. Nu știu cum să-ți mulțumesc. Nancy este în siguranță, cel puțin deocamdată. Karen este la părinții tăi. Dar eu mă aflu într-o situație îngrozitoare. Doamnă Foster, dacă mâine dimineață iese prost...

– Voi discuta cu asociații mei de la Brioul de Asistență Juridică și voi vedea dacă poate veni cineva pentru a se ocupa de cazul tău. Asta în cazul în care vrei să te reprezentăm noi.

– Nu asta am vrut să spun. Privirea lui o implora, seducător. Ai ajutat-o pe Nancy, ai ajutat-o pe Karen; ești singura care mă poți ajuta să ies de aici.

– Domnule Becker, înțeleg îngrijorarea ta, începu Chris, încercând să facă ordine în impresiile ei contradictorii. Acuzația care ți se aduce este una foarte gravă. Dar nu mă pot ocupa de cazul tău, pentru că nu pot... fi obiectivă. Mă tem că nu sunt persoana potrivită căreia să i te adresezi. Și eu am fost victima unui viol.

Capitolul 4

Laurie stătea la fereastra apartamentului ei. Soarele apunea, îmbrăcând orașul în auriu. Pentru ea, întreaga lume se acoperise cu o placă din plumb. Cum de Mark a putut să plece fără să-i spună un cuvânt? De ce Jen i-a spus lui Mark și nu ei, mai întâi?

Merse la bar și-și umplu din nou paharul. Nu îndrăznea să se privească în oglindă. Cum putea să arate, cu fața umflată și ochii roșii de plâns, după o noapte de nesomn și zbucium și o zi de încercări inutile de a uita totul.

Votcă și tranchilizante – o combinație în nici un caz recomandată. Dar, oricum, nu-i mai păsa. Mark plecase. Totul era distrus; avusese grijă mama ei să se întâmple așa.

– Nu știu unde este, insistase Jen la telefon, cu acel calm imperturbabil pe care Laurie îl ura.

Cel puțin, nu mințise.

– Dacă nu vrei să-mi spui la telefon, vin eu la tine și am să te scutur până când voi afla.

Plecuse. Era o minune că ajunsese până acolo, conducând ca o dementă. Când sosi, văzu mașina lui Chris care deja se îndepărta. „Fugi!” se gândi ea, trântind portiera și intrând ca o vijelie în casă. „Nu aștepta ca să fii nevoită să ai de-a face cu Laurie cea rea. Dumnezeuule, sunteți imposibili cu toții, vă detest!”

Jen coborî într-un halat roz din catifea, gata să meargă la culcare.

– Laurie! Șopti ea, de parcă nu s-ar fi așteptat s-o vadă.

– Credeai că am să stau acasă plângând singură? Credeai că scapi?

Jen încercă s-o îmbrățișeze, dar Laurie, ferindu-se, intră în salon și-și luă ceva de băut.

– Acum, spune! De ce te-ai întâlnit cu Mark? Ce i-ai făcut?

– Nu i-am făcut nimic și nu știu unde este. Dar cred că ai dreptate, Laurie, spuse Jen pe un ton blând. Poate că ar fi trebuit să vorbesc mai întâi cu tine. Mi-a fost teamă că nu vei fi suficient de tare. Și nu mi-am închipuit că Mark va dispărea pur și simplu.

– Pentru ce să fiu suficient de tare? Spune mai repede, pentru numele lui Dumnezeu.

Jen se prăbuși pe canapea, părând că, pe măsură ce vorbește, se retrage tot mai mult undeva în ea însăși.

– Îți amintești, Laurie, ce s-a întâmplat anul trecut? Înaintea operației de mastectomie, mă gândeam foarte serios să-l părăsesc pe tatăl vostru. Aveam atât de multe probleme, încât nu vedeam nici o soluție, în afară, doar, de a încerca să menținem aparențele. Bruce reapăruse în viața mea. Bruce și cu mine ne cunoșteam de mult timp. Eram mai tânără decât tine când l-am întâlnit. Ne-am îndrăgostit nebunește unul de celălalt, așa cum numai când ești foarte tânăr ți se poate întâmpla. Bruce era bărbatul visurilor mele și, timp de un an sau doi, totul a fost perfect.

Și Stuart și Bruce și-au îndeplinit serviciul militar în același timp. Rămăsesem fără amândoi – cei mai buni prieteni ai mei. Stuart a fost eliberat mai întâi, așa că am început să ne vedem foarte des. Stuart era întotdeauna lângă mine să mă înveselească, să-mi ridice moralul... Am început să țin foarte mult la el, dar tot tânjeam după Bruce. La un moment dat, însă, timpul și-a spus cuvântul asupra relației noastre. Bruce a început să insiste că nu-mi poate cere să aștept atât de mult, că trebuie să încep să mă distrez. Mă simțeam rănită, furioasă, cu inima zdrobită. Dar el părea de neclintit în hotărârea lui. Începusem să-mi petrec timpul tot mai mult cu Stuart. La mai puțin de

o lună după aceea, în octombrie, ne-am căsătorit. Cât timp am fost căsătorită cu Stuart, nu m-am întâlnit cu Bruce decât o singură dată – o întâlnire scurtă, de o intensitate extremă. După nouă luni, te-ai născut tu. Atunci eram din nou fericită. Nu regretasem căsătoria cu Stuart. Făcusem tot posibilul să nu mă mai gândesc la Bruce și credeam că reușisem. Dar, vezi... nu poți fi niciodată sigură. Și tu erai un copil atât de frumos, de minunat...

– Vrei să spui că s-ar putea ca Stuart să nu fie tatăl meu?

– Nu înțelegi? S-ar putea ca tu și Mark să fiți frați vitregi. Nu puteam risca. Trebuia să-i spun.

– N-ai putut să-mi spui mie! se auzi Laurie urlând de furie. Toată viața n-ai făcut decât să-mi dai tot felul de lucruri, ca apoi, într-un fel sau altul, să mi le iei înapoi. Strici totul. Pentru prima dată eram cu adevărat fericită. Dar nu se putea să nu distrugi totul, tu cu secretele tale. Mark era tot ce-mi doream pe lume și acum mi l-ai luat. A plecat din cauza ta și nici măcar nu știu unde. Și asta nu e tot! Acum, mi-l iei și pe tata! Ce ți-a mai rămas de distrus?

Fără să mai aștepte răspunsul lui Jen, Laurie ieși din casă, se urcă la volanul mașinii și conduse nebunește ore în șir. Nici acum nu știa cum ajunsese acasă, sau de ce nu continuase să meargă, până când ar fi pierdut controlul mașinii.

Nu-și putea reveni. Bruce Henderson, tatăl ei și Mark, fratele vitreg. Parcă era într-un coșmar. Îl pierduse pentru totdeauna pe Mark. Nu-i va mai auzi niciodată râsul cald, șoaptele pline de tandrețe, nu-i va mai simți brațele puternice. Hohote de plâns îi zguduiră din nou trupul în timp ce lacrimile îi curgeau într-un șuvoi imposibil de oprit.

*
* *

Era încă întuneric când Laurie se trezi pe canapeaua din catifea neagră. Ceasul de pe polița căminului arăta ora șase dimineața. Simțea că-i ard ochii. Nu putea să mai continue așa. Trebuia să existe o cale. Deodată, îi veni ideea: Jen nu era absolut sigură. Mai exista o șansă ca Stuart Brooks să fie tatăl ei. Și atât timp cât acea șansă exista, trebuia să facă totul. Se puteau face teste de paternitate – Snapper este cel mai în măsură să știe. Merse amețită la baie și se spală cu apă rece. Apoi, dădu telefon.

– Alo! Laura Brooks la telefon, spuse ea asistentei care răspunse. Doresc o programare la doctorul Foster. Este urgent.

*
* *

Peggy își lăsa cărțile pe masa din hol și intră în sufragerie. Cele patru lumânări care ardeau în sfeșnicele din argint răspândeau o lumină caldă în toată încăperea.

— Ai venit, în sfârșit, draga mea. Eram îngrijorați. I-am dat să mănânce lui Karen, am dus-o la culcare și, în cele din urmă, ne-am hotărât să începem fără tine, spuse Jen, zâmbindu-i, încântată de frumusețea și prosperitatea lui Peg. Tocmai ne relaxam după o zi lungă.

— Am lucrat până târziu la bibliotecă. Dar, ca să fiu sinceră, am stat pe gânduri dacă să mai vin sau nu.

— Asta ce mai e? Întrebă Stuart zâbind. Credeam că ai trecut de faza de adolescentă rebelă.

— E o adevărată casă de nebuni aici: Chris vrea să facă orfelinat, Laurie dă buzna țipând în miez de noapte... Și acum, ultima noutate... Peggy îl privi fix pe Stuart. Am auzit că ai fost în campus de dimineață. Ce urmează? Să angajeze un detectiv?

— Peg, nu știi ce...

— Ba știi foarte bine despre ce vorbesc. Ai făcut o adevărată scenă acolo, punându-mă și pe mine într-o situație neplăcută. Ai țipat la Jack și l-ai amenințat în fața clădirii principale cu sălile de curs. Tot campusul bârfește.

– Recunosc că am mers acolo și am discutat cu prietenul tău, dar am fost discret. Nu s-a discutat pe un ton ridicat și nu era nimeni acolo în afară de mine și de Jack.

– Dacă ai fost atât de discret, cum se face că șase persoane au venit la mine în această după-amiază, să mă întrebe dacă știu că tatăl meu a venit azi îmbrăcat în armură și călare pe un cal alb, să-mi apere onoarea?!

– Cred că voi, tinerii, aveți tendința de a exagera. E firesc să-mi fac griji în privința ta, Peggy. Ai vorbit atât de des despre acest Jack Curtis, încât m-am gândit că ar fi bine să-l cunosc și eu, să văd ce fel de om este. Trebuie să recunosc, am fost puțin surprins. Nu crezi că e o diferență de vârstă cam mare între voi?

– Nu. Și nu cred că nu sunt suficient de matură ca să știu ce fac. Cred că sunt destul de mare și nu mai este nevoie ca tatăl meu să mă spioneze și să mă controleze. De asemenea, mai cred că ar trebui să-ți vezi de treburile tale – și asta, începând chiar de acum.

– Peg, draga mea...

– Fără nici o „draga mea”. Dacă voiai să-l cunoști, de ce n-ai propus să-l invităm la cină? De ce nu m-ai întrebat pe mine ce voiai să știi? Este absolut umilitor să vină tatăl și să facă morală prietenului în fața tuturor colegilor.

– Ascultă, Peg. Îmi cer scuze, dacă aceasta te ajută la ceva. M-am simțit îndreptățit să fiu îngrijorat: mi-ai

spus că iubitul tău este un bărbat cu cel puțin zece ani mai mare decât tine. Vreau să fii fericită. Nu crezi că ar fi mai bine să te mai întâlnești și cu alții, de exemplu cu colegi din anii mai mari? Acel Don Keller părea foarte interesat de tine în primăvară. Face parte și din echipa de fotbal, nu-i așa?

– Încetează, tată. Don e un copil. Suntem doar amici și nu prea avem nimic în comun când e vorba de probleme serioase. De fapt, nu te privește deloc.

– Ești fiica mea. Atâta timp cât locuiești în casa mea și eu îți plătesc taxele școlare, sigur că mă privește.

– Vrei să-mi spui că trebuie să mă mut, să renunț la școală și să-mi iau un serviciu ca să am dreptul să-mi trăiesc viața?

– Din nou, tendința de exagerare. Te iubesc, Peg și vreau să fii fericită. Asta e tot. Acum, mănâncă. Dacă vrei să te lupți cu mine, atunci trebuie să ai suficientă forță.

– Bună! spuse Chris din pragul ușii. M-am gândit să trec să văd ce mai face Karen. Dar, ca să fiu sinceră, mor de foame. Fiindcă Snapper lucrează până târziu și m-am plictisit de cine reci, m-am gândit să profit de ocazie și să mă înfrupt și eu din această găină a voastră.

– Florence! chemă Jen menajera. A venit Chris. Mai pune un tacâm, te rog.

– Pur și simplu mor de foame, continuă Chris, servindu-se cu o porție uriașă de friptură de pui, brocoli, orez și salată. N-am mâncat nici la prânz. L-am ajutat pe Ron Becker să-și găsească un apartament.

– Becker, repetă Jen. Nu e în închisoare?

– A fost. L-am eliberat de dimineată. Unul din martori n-a mai fost sigur. I s-a părut că-l vede ieșind din clădire, dar era întuneric și n-a mai fost sigur. Celălalt martor își susținea în continuare declarația, dar ghiciți cine a apărut. Unul din amicii lui Ron cu care mergea la barul Ransom. A semnat o declarație în care arăta că Ron îl dusesese acasă. Tipul nu citește ziarele, dar când a auzit de „mica încurcătură” în care se afla Ron, a venit repede să-i sară în ajutor. În orice caz, poliția n-a avut dovezi să-l rețină.

– Tu ce crezi, Chris? întrebă Stuart.

– Nu știu. E un bărbat fermecător, frumos și înșurat. N-ar fi avut nici un motiv să se preteze la viol. Dar, dacă ești un om bolnav, atunci nimic nu mai contează. Nu știu.

– Nu știi, dar îl ajuți să-și găsească un apartament! exclamă Jen.

– Și serviciu! Când a fost arestat, lucra la un magazin de articole sportive. Din cauza publicității făcute, nu-l mai vor înapoi. Nu pentru Ron îmi fac griji, ci pentru Nancy și Karen. Vreau să le știu în siguranță.

– Să-mi spui dacă pot să te ajut cumva, se oferi Stuart. De fapt, voi da niște telefoane mâine; trebuie să existe cineva care să aibă nevoie și să-l angajeze pe domnul Becker.

– Mulțumesc, tată. Asta va fi de mare ajutor. Am impresia că am întrerupt o discuție, spuse ea dându-și seama că Peggy o privea furioasă.

– O încurajam pe Peggy să-și extindă cercul de prieteni.

– Ah! Ce mai face... acel Jack?

– Cum de, brusc, pe toți vă interesează Jack? Când te-am sunat dimineață, Chris, să te întreb dacă pot să te ajut în vreun fel în privința lui Karen, primul lucru pe care l-ai spus a fost: „Te mai vezi cu individul acela, Jack?” Ce se petrece aici?

– Ne facem toți griji din pricina ta, Peg, spuse Jen. Ești o fată minunată și nu dorim decât ceea ce este mai bun pentru tine. Vrem să fii fericită.

– Bine, dar sunt fericită. Niciodată n-am fost mai fericită ca acum. Niciodată n-a existat în viața mea un bărbat ca Jack. Și acum, știu că și el simte același lucru, că și el mă iubește.

– Trăiești într-o lume de vis, Peg, spuse Stuart. Jack nu este pentru tine. Nu este vorba de vârsta lui. Mai are mulți ani de studiat până își ia toate gradele, după care trebuie să-și găsească un post. Facultățile care

oferă posturi de asistenți nu angajează ca profesori foștii studenți. Apoi, chiar dacă găsește un post, trebuie să se titularizeze. Va dura ani de zile până va avea o poziție stabilă.

– Asta i-ai spus astăzi? Nu te apropia de fiica mea, pentru că va mai dura până când vei avea o poziție stabilă?! Nu e genul tău, tată. Ceva e suspect.

– I-am spus că nu sunt mulțumit de relația voastră și că, după părerea mea, a profitat de tinerețea ta.

– Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să mă tratezi ca pe un copil? Îți închipui că știi totul, că ai răspuns la orice. Ei bine, dacă mă mai spionezi și te amesteci în viața mea, plec de acasă. Voi renunța la școală, îmi voi lua un serviciu. Jack și cu mine vom...

– Uită-l pe Jack, Peggy. Nu știi ce-i mai important în legătură cu el.

– Acum, te pretezi la calomnie. Invenezi orice pentru a-l denigra. Tu nu știi nimic despre el. Nu te gândești decât la câți bani, ce serviciu și câți bani are. Îți spun eu: e bun și tandru și are o minte sclipitoare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Peggy. Trezește-te! Jack Curtis e însurat.

*
* *

Cu o săptămână în urmă, parcă avea aripi; acum, simțea că abia se târăște, iar greutatea cărților pe care le ducea i se părea insuportabilă.

Fusese o noapte îngrozitoare. Era ca și cum cineva o aruncase din vârful muntelui, într-o groapă adâncă. De ce au fost toți atât de cruzi cu ea? Chris, mama, tata. Chiar dacă îi spusese adevărul, tot nu-i putea ierta. Se simțea trădată, nu numai de Jack, ci și de toți ceilalți.

Acum, dimineața, era chiar și mai rău. De data aceasta, ea îl pândea pe Jack în fața clădirii principale. Reuși să se stăpânească, după ce acesta apărui, până când găsiră un loc mai retras, în spatele departamentului de fizică, după care nu-și mai putu controla lacrimile. Cum a putut s-o lase să aibă încredere în el? Să-l iubească total, cu toată inima? De ce nu i-a spus? Și acum, când aflase, deși o mințise, cum va suporta să renunțe la el?

Jack nu știuse ce să răspundă. Tot ce putuse să spună era că este extrem de importantă pentru el și că a tot încercat să-i spună că e căsătorit, dar știind cât de dureros va fi acest adevăr, a amânat până avea să găsească un moment mai potrivit – moment care n-a venit, pentru că, pe măsură ce timpul trecea, devenea din ce în ce mai importantă pentru el.

– Căsătoria mea este ca și moartă, spuse Jack. Știu că, deși așa stau lucrurile, tot căsătorit sunt și că asta

nu mă scuza pentru că nu ți-am spus. N-aș fi vrut pentru nimic în lume să te rănesc. Soția mea nu e ca tine, Peggy. N-are familie, nu e instruită, n-are încredere în ea. Și-a construit întreaga existență în jurul meu. Nu știu ce s-ar face dacă aș părăsi-o. De două luni nu mă gândesc decât la divorț, dar mă gândesc cu groază ce s-ar întâmpla dacă o părăsesc. Pe de altă parte, nu pot concepe viața fără tine.

Sfârșiră așadar, Peggy plângând în brațele lui, iar Jack desperat că s-ar putea să piardă tot ce dădea sens vieții lui. Când s-au despărțit, nu ajunseseră la nici o concluzie.

Privindu-l cum se îndepărtează, Peggy luă o hotărâre care o făcu să se întoarcă la *Allegro* cu un plan: dacă ar lua-o pe Joanna sub ocrotirea ei, dacă ar încuraja-o să slăbească, să se aranjeze, poate chiar să-și continue studiile – să-și aibă propria ei viață – atunci, poate că aceasta n-ar mai depinde cu atâta desperare de Jack și Jack ar fi liber. Numai atunci ar putea lua o hotărâre bazată pe sentimentele sale și nu pe vinovăție și obligație.

Așezându-se la o masă într-un colț retras al restaurantului *Allegro* și așteptând ca Joanna să-i aducă meniul, Peggy știa două lucruri: Joanna era rivala ei; în al doilea rând, dacă ea, Peggy, voia să-l câștige pe Jack, trebuia mai întâi s-o transforme pe Joanna într-o rivală la înălțime.

Capitolul 5

Verdele pajiștilor Universității Midwestern rămăsese doar o amintire sub covorul de frunze moarte. Copacii ale căror crengi dezgolite se profilau pe cerul plumburiu de noiembrie vegheau ca niște stranii santinele. Aerul era plin de șoaptele frunzelor răvășite de pașii Joannei. Se simțea plină de energie, amețită de îndrăzneala noului ei plan și totuși îngrijorată. Nu-i venea să creadă că era chiar ea: aranjată, cu un caiet sub braț, pe cale să devină studentă.

Azi audia primul curs; nu trebuia decât să stea în sală și să asculte. Slavă Domnului, nu trebuia să spună nimic și să răspundă la nici o întrebare. Cu toate acestea, era emoționată și se simțea oarecum o intrusă.

Jack aranjase totul. Era cam târziu, pentru că semestrul începuse deja, dar va face o probă. Astfel, se

va obișnui cu ideea de a fi studentă, cu atmosfera din campus, va avea ocazia de a-și cunoaște viitorii colegi. Apoi la primăvară, când va începe următorul semestru, se va putea înscrie. Brock Reynolds fusese atât de încântat și entuziasmat de planurile ei, încât își convinsese mama s-o ajute în privința taxei de școlarizare. N-a fost greu nici să solicite să audieze cursurile; Jack o asigurase că tânărul conferențiar care ținea cursul de Introducere în romanul modern va fi flatat.

Asta era. Aproape că devenise o nouă persoană. Totul începuse în acea dimineață, acum o lună, când Peggy apăruse la *Allegro* atât de copleșită de durere. Instinctiv, intuitiv, Joanna îi înțelesese durerea. La urma urmei, amândouă erau femei, amândouă îndrăgostite, amândouă în încurcătură. Nu era nimic surprinzător în faptul că deveniseră prietene.

Prietenia lui Peggy fusese o revelație. Brusc, Joanna avea o prietenă. Viața ei nu se mai rezuma la speranțele și temerile legate de Jack. Putea discuta cu Peggy, mergeau împreună în diverse locuri.

La început, se arătase reticentă când Peggy îi propusese să meargă împreună la cumpărături. De unde să știe Peggy Brooks de la ce magazine își poate permite să cumpere Joanna Cryzynski? Cu toate acestea, Peggy se dovedise o adevărată comoară: intuia

cu precizie ce haine aveau să arate nemaipomenit pe Joanna, ce culori și croieli creau o iluzie de suplețe. Fusta lungă neagră și bluza negru cu verde pe care le purta chiar astăzi pe sub vechiul ei palton erau două dintre primele lucruri pe care Peggy i le alesese. Simplul fapt de a se fi îmbrăcat așa, o făcuse mai încrezătoare în ea însăși.

Deși Peggy îi fusese de un real ajutor în alegerea îmbrăcăminții, Joanna se opusese când venise vorba de schimbarea coafurii.

– Ai nevoie de ceva nou, ceva care să-ți dea un aer cochet, insistase Peggy.

Joanna nu-și dăduse seama că părul ei blond drept poate părea demodat sau neatractiv. De fapt, nici nu-i dăduse importanță. Dar, când ieși din salonul de coafură, parcă era cu totul alta. Se întreba de ce nu făcuse acest lucru mai de mult. Părul tuns scurt și drept îi arăta pomeții mai înalți, trăsăturile feței mai fine.

Următorul pas a fost salonul de cosmetică unde a învățat cum să folosească fardurile astfel încât să-și scoată în evidență fiecare trăsătură ce o avantaja. Joanna cheltui cea mai mare parte a bacșișurilor pe o săptămână pe articole cosmetice – era răsfățul suprem pe care și-l permitea. Era convinsă că Jack devenea sensibil – încet, dar sigur – la schimbarea ei.

În compania lui Peggy – o tovarășă de masă atât de plăcută și de spirituală, Joannei îi veni foarte ușor să țină regimul propus și slăbi mai mult de șase kilograme în trei săptămâni. Era doar un început, dar unul foarte important, după cum Jack însuși recunoscuse.

„Ei, să vedem dacă merge”, se gândi Joanna, îndreptându-se spre sala de cursuri – sala 115; chiar după colț. Brusc, se opri. Nu cumva vorbeau neobișnuit de tare? Cum de îi auzise? Mai întâi, vocea lui Jack, amplificată parcă de un difuzor.

„Îi voi cere divorțul, Peggy. Încă o lună și va fi total independentă. Nu știu ce-i cu ea, Peg, dar s-a schimbat complet. Și-a căpătat propria ei personalitate. Nu mai e atât de disperată și în curând nu va mai avea nevoie de mine, oricum, nu așa ca înainte. După vacanță, când se va înscrie la facultate, îi voi cere să divorțeze. Voi fi liber și vom putea fi împreună. Putem începe să facem planuri de viitor. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Peg.”

Cuvintele o izbiră pe Joanna ca un trăsnet. O clipă, rămase ținută locului. Apoi, începu să alerge, fără să-i pese de lacrimile ce-i inundau obrajii și de oamenii care se opreau să se uite la ea, mirați. Gâfâind, reuși să ajungă acasă, la marginea campusului, în apartamentul lor de la etajul al doilea.

Într-un acces de furie, își smulse hainele de pe ea, aruncându-le în salon. Și-ar fi smuls și părul din rădăcină. Fusesse înșelată, i se întinsese o capcană. Cum de a putut fi atât de proastă, încât să-și închipuie că Peggy vrea s-o ajute cu adevărat, când de fapt nu încetase nici o clipă să-l dorească pe Jack?

Deschise frigiderul și începu să scoată tot ce era înăuntru. Își dădu seama că n-avea decât puțină salată, o jumătate de legătură de morcovi, o țelină și o cutie cu margarină dietetică. Deschise, înnebunită, dulapul de bucătărie, dar și acesta era aproape gol. Își aminti că Peggy o convinsese să arunce tot ce-ar fi putut-o tenta să mănânce.

Alergă în dormitor și se trânti pe pat. Cum a putut fi atât de proastă! A crezut că Jack o va găsi irezistibilă pe noua Joanna, pe când el nu aștepta decât momentul potrivit ca s-o părăsească. Crezuse că Peggy îi era prietenă, pe când aceasta nu făcuse decât s-o pregătească pentru clipa despărțirii de Jack. Crezuse că viața ei începe din nou, când de fapt se sfârșea. Ea îi va pune capăt. Vor vedea ei și vor regreta.

Joanna merse în baie și luă din dulăpiorul cu medicamente un flacon. „Arăt ca un clown”, își spuse ea și începu să râdă isteric văzându-și în oglindă chipul cu obrajii mânjiți de rimel, rujul întins, părul ciufulit. Mecanic, deschise robinetul și, umplându-și pahar după pahar, înghiți medicamentele.

*

* *

TENTATIVĂ DE SINUCIDERE EȘUATĂ! TRAGEDIE EVITATĂ ÎN TRIUNGHIUL UNEI FIERBINȚI RELAȚII AMOROASE DIN CAMPUS!

Acestea au fost primele rânduri care au captat atenția lui Stuart cum a intrat în birou. Fără să-i mai fie necesar să termine de citit articolul, se repezi la telefon, dând ordin editorilor să mușamalizeze totul. Apoi, telefonă acasă.

– Jen, s-a trezit Peggy? Mai e acasă?

– Nu știu. N-am văzut-o de dimineață. Să mă duc să văd?

– Dacă este acolo, vreau să discut cu ea imediat.

– Ce s-a întâmplat, tată? se auzi, după o scurtă pauză, vocea somnoroasă a lui Peggy.

– Credeam că s-a terminat cu această prostie! Credeam că ai terminat cu Jack Curtis! De fapt, credeam că te-ai împrietenit cu soția lui.

– Și eu cred că ți-am mai spus că nu te privește.

– Cum îndrăznești să-mi spui că nu mă privește! Tocmai te-am salvat de la scandalul pe care-l provoci și în care îi târăști și pe alții! Știi unde e Joanna? La spitalul Genoa City. Și știi de ce? Pentru că a încercat să se sinucidă ieri după-amiază. Articolul din dimineața aceasta este despre un triunghi amoros din campusul universitar, iar tu ești „cealaltă femeie”. Din

fericire, articolul nu va vedea niciodată tiparul. Dar Joanna ar fi moartă acum dacă n-ar fi găsit-o Brock care venise, întâmplător, s-o întrebe dacă nu vrea s-o ducă el cu mașina la serviciu. Gândește-te, Peggy. Tragedia a fost evitată în ultima clipă. Chiar vrei să ai viața unui om pe conștiință?

Trecură câteva clipe până ca Stuart să-și dea seama că nu va primi răspunsul, pentru că Peggy închisese deja telefonul.

*
* *

— Puteți intra, spuse asistenta.

Laurie intră din sala de așteptare în cabinetul lui Snapper.

— Arăți mult mai bine, Laurie, spuse Snapper.

— Mie mi se pare că nu mă simt cu mult mai bine, deși sunt noapți în care reușesc să dorm puțin. Nu te înțeleg, Snapper. De ce mă eviți? De ce mă tot amâni? Testele acelea ar fi trebuit să fie gata de acum câteva săptămâni.

— Poate că n-ar fi trebuit să vii la mine. Poate c-ar fi trebuit să apelezi la un medic care-ți poate dedica tot timpul. Am o mulțime de pacienți la terapie intensivă, sau care necesită intervenții chirurgicale dificile, care

se zbat între viață și moarte. Ești cumnata mea și aș vrea să-ți acord prioritate absolută, dar trebuie să țin cont de gravitatea cazurilor.

– Îmi vorbești de parcă ar fi vorba de un capriciu copilăresc. Nu înțelegi, Snapper? Nu înțelegi ce înseamnă Mark pentru mine? Din punctul meu de vedere, aceasta e o problemă de viață și de moarte.

– Este într-adevăr o mare dezamăgire, dar toți avem dezamăgiri. Știi, ceri prea mult. Gândește-te că Stuart nu știe nimic. A trebuit să inventez un pretext ca să-l aduc pentru a i se lua o probă de sânge. La rândul lui, și el este atât de ocupat, încât a blocat întregul proces. Abia săptămâna trecută a venit.

– Te rog, să nu ne certăm. Să nu crezi că nu-ți sunt extrem de recunoscătoare. Ești ultima mea speranță. Ți-a parvenit rezultatul de la laborator?

– Te-am chemat imediat ce am primit rezultatul. Stuart are un element foarte rar care ar trebui să apară și în compoziția sângelui tău. Nu apare, Laurie. Sigur, nu e un rezultat definitiv, dar are marja cea mai mare de probabilitate. Ne-ar trebui o mostră de sânge și de la Bruce Henderson. Se pare că problema nu poate fi rezolvată. S-ar putea ca Stuart să nu fie tatăl tău, dar nu e sigur. Este posibil ca acel element sanguin rar să nu-ți fi fost transmis.

– Trebuie să existe o cale de-a fi sigur!

– Numai dacă le spui despre ce e vorba, dacă doctorul Henderson acceptă să vină pentru a i se face unele analize și dacă Stuart acceptă să fie supus unor analize mai sofisticate decât simpla recoltare a unei probe de sânge, atunci am putea fi siguri.

– Știi că nu pot face acest lucru; nu înainte de a discuta cu Mark. Și nimeni nu știe, sau nu vrea să-mi spună unde este.

– Nu știu dacă fac sau nu bine, dar iată ce am primit prin poștă acum câteva zile.

Snapper îi întinse o carte poștală simplă, adresată lui Chris.

Sunt foarte ocupat cu noul serviciu. Vom ține legătura după ce mă stabilesc.

Era semnată de Mark și avea timbru de Cleveland.

– Mulțumesc, Snapper, spuse Laurie ridicându-se și înapoindu-i cartea poștală. Știu că ai făcut tot ce ai putut. Nu știu cum să-ți mulțumesc. Ai fost minunat.

*
* *

Brock Reynolds puse deoparte revista pe care o citea și privi spre Joanna care dormea ușor. Era trasă la față și avea o culoare cadaverică, dar era în afara

oricărui pericol. Ce nebunie! Fusese atât de plăcut surprins, de entuziasmul chiar, de modul cum Joanna începuse să-și transforme viața, ca, deodată, totul să se prăbușească.

De fapt, uitase că ea trebuia să fie la facultate la ora aceea. Trecea întâmplător pe acolo și știind că urma să lucreze în tura de noapte, s-a oprit s-o întrebe dacă vrea s-o ducă la serviciu cu mașina. Bătuse de câteva ori, dar... nici un răspuns. Ușa nu era încuiată, așa că Brock a intrat, găsimd-o zăcând inconștientă pe jos, în dormitor. Când medicii au terminat să-i dreneze stomacul, i-au spus c-o găsimse la timp și-i salvase viața. După ce și-a revenit puțin, Joanna îi mulțumise, cu o voce stinsă, își ceru scuze pentru prostia pe care o făcuse și bălbăise ceva în legătură cu acordul ei pentru divorț.

Când veni în această dimineață s-o vadă, i se păru că arată puțin mai bine.

– Brock, spuse Joanna, timid. A fost cea mai mare prostie pe care am făcut-o vreodată. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Dacă te simți bine, e suficient. Mă bucur enorm că am fost acolo. Nu știu ce ne-am face fără tine.

– Îmi pare rău, Brock. Nu știu ce mi-a venit. Eram supărată și în casă nu era nimic de mâncare și m-am gândit să iau ceva să mă calmez puțin. Am găsit niște medicamente vechi pe care le lua Jack pentru relaxare musculară, când îl dureau spatele, și cred că am luat

mai multe decât trebuia. Apoi, îi strânse mâna, primind sărutul lui pe obraz. Ai găsit pe cineva care se lucreze în locul meu?

– Nu-ți face griji. Va lucra Angela până când te vei simți mai bine, ceea ce sper că se va întâmpla în curând. Îți simțim toți lipsa, dar acum cel mai important lucru este să te simți bine. Crede-mă că, indiferent ce te frământă, totul se rezolvă.

– Acum cred că am învățat asta.

– Nu știi dacă-ți amintești, dar aseară m-ai rugat să-l sun pe Jack și să-i spun că te-ai necăjit pentru că ai avut emoții în ce privește cursurile și ai hotărât să rămâi noaptea cu Angela.

– Și ce a spus?

– A părut foarte surprins. Ideea de a rămâne la Angela i s-a părut de-a dreptul ciudată. Dar, cred că am reușit să-l asigur că totul e în regulă cu tine. Deși, nu știu de ce nu vrei ca el să afle, Joanna. Ar trebui să fie aici.

– Crede-mă că este mai bine așa. Spunându-i, n-aș face decât să înrăutățesc situația. Diseară merg acasă. Mă voi menaja câteva zile.

Brock plecă, dar se întoarse imediat după ce trecu aglomerația de la ora prânzului.

– Sper să nu te superi, dar acum, pentru că ți-am salvat viața, mă simt răspunzător față de tine.

– Brock, ești un scump, dar nu e cazul să-ți mai faci griji. Curând, îmi voi reveni complet.

După toate aparențele, avea să se însănătoșească. Urma să părăsească spitalul în câteva ore. Nu mai avea rost ca Brock să rămână; va veni mai târziu, s-o ducă acasă cu mașina. Mâine dimineată, va trece din nou pe la ea să vadă cum se simte. Se tot gândea de ce n-o fi vrut ca Jack s-o ajute, să aibă grijă de ea, dar probabil că avea motivele ei. Tocmai se ridica să plece, când văzu pe cineva în pragul ușii, ezitând dacă să intre sau nu.

– Peggy, tu ești?

Cu o figură îngrozită și un buchet de flori în mână, Peggy intră.

– E trează?

Văzând-o pe Peggy, Joanna făcu un efort pentru a se ridica pe perne.

– Eu plec, spuse Brock uitându-se la ceas. Ne vedem mai târziu, Joanna. Odihnește-te.

– Astea sunt pentru tine, Joanna, spuse Peggy înaintând șovăielnic spre pat. Ar fi trebuit să le dau unei asistente să le pună într-o vază. Am auzit ieri ce s-a întâmplat. A fost îngrozitor. Am fost foarte îngrijorată. Când mă gândesc la ce tragedie ar fi putut fi... Vreau să te faci bine.

– Nu mai minți, Peggy Brooks. Am auzit totul. Mergeam spre sala de curs și l-am auzit pe Jack vorbind cu tine. Crezi poate că ai reușit să-ți bați joc de mine... prefăcându-te că-mi ești prietenă mergând la cumpărături cu mine, arătându-mi cum să-mi aranjez părul.

– Am încercat doar să mă port corect.

– Corect? Să umbli cu bărbatul meu pe ascuns înseamnă să te porți corect? Când nu știai că Jack e căsătorit, era altceva – am înțeles. Dar am crezut că totul s-a terminat, că-mi ești prietenă, că mă ajuți să-mi refac viața și căsnicia. Dar m-ai înșelat.

– N-am intenționat niciodată să...

– Nu minți. Ți-am spus că v-am auzit. L-am auzit pe Jack spunându-ți că, după vacanță, îmi va cere să divorțăm, că vrea să fie liber ca să se însoare cu tine. Am vrut să mor. Eram chiar pe punctul de a muri. Și, după ce mi-au făcut spălăturile stomacale și s-au încăpățânat să nu mă lase să mor, m-am gândit să renunț, să-l las pe Jack să divorțeze. Acum însă, gândesc altfel. Știi, domnișoară Peggy Brooks, nu sunt sigură că Jack vrea cu adevărat să mă părăsească. Până acum, mie nu mi-a spus nici un cuvânt despre divorț. Și, până când n-o va face, nu sunt dispusă să iau în considerare această alternativă. Atunci când îmi va spune el, și dacă îmi va spune, nu știu exact ce hotărâre voi lua. Am fost la un pas de a muri, dar sunt încă în viață și mă bucur pentru aceasta. Dacă îți închipui că-ți poți bate joc de mine și-mi poți lua soțul, să știi că te înșeli. Voi lupta pentru ceea ce-mi aparține.

Capitolul 6

Joanna fredona încet în timp ce servea la mese. În general, totul mergea bine. După acea întâmplare ce era pe punctul s-o coste viața, slăbise fără să-și dea seama aproape zece kilograme. De ani de zile nu se mai simțise atât de bine. I se păruse chiar că vede o sclipire în ochii lui Jack, ceva amintind vag de magia de altădată. Era oare posibil să revină la ea? Discuta cu clienții, lua comenzile, se mișca extrem de eficient, dar gândul ei era departe, undeva în lumina blândă a lumânărilor din seara trecută.

Pregătise mâncarea preferată a lui Jack, după o rețetă pe care mama lui i-o trimisese imediat după căsătorie. Ea însăși se aranjase cu multă grijă și se îmbrăcase cu rochia din catifea roz pe care o păstra pentru ocazii speciale și care-i puneă perfect în evidență noua siluetă.

Aranjase masa festiv în salon și, când auzi cheia lui Jack în ușă, aprinse cele patru lumânări albe așezate într-un sfeșnic din sticlă.

– Am uitat ceva? întrebă Jack total surprins. E ziua ta? E ziua mea? Cu ce ocazie?

– M-am gândit că n-aveam suficiente ocazii de a sărbători, așa că am inventat una. Te deranjează?

– Deloc, spuse el lăsând teancul de cărți cu care venise, pe canapea. Și mi se pare că miroase a...

– Muncești atât de mult, Jack. M-am gândit că nu-ți strică o mică surpriză.

– Dumnezeu! Ador surprizele... pe cele plăcute, bineînțelese.

Deschise el sticla cu vin și umplu paharele, spre încântarea Joanei. Cina decurse perfect, puiul era delicios, exact așa cum îi plăcea lui. Îl îndemnase să discute despre cursurile lui, studenți, munca de cercetare pentru teza lui. Încă mai avea de povestit când deschise cea de-a doua sticlă cu vin și Joanna simți în sfârșit, după mult timp, o apropiere între ei. Era mult trecut de miezul nopții când merseră să se culce. Plină de speranță, dar prudentă, Joanna se apropie de el, îl cuprinse în brațe și-l sărută. Păruse receptiv, apoi, într-o clipă, adormise și începuse să sforăie. Numai vinul băut o ajută pe Joanna să adoarmă și ea într-un târziu, înăbușindu-și lacrimile de

amarnică dezamăgire, pe când ultimul cuvânt pe care el îl șoptise în urechea ei răsuna iar și iar, din ce în ce mai dureros: „Peggy”.

Cu toate acestea, de dimineață se trezise hotărâtă să profite la maximum de ceea ce realizase: lui Jack îi făcuse plăcere acea seară, îi făcuse plăcere să se afle în compania ei, să discute cu ea. În definitiv, nici Roma n-a fost construită într-o zi. Recucerirea lui Jack avea să dureze. Dar, merita efortul? Își spuse ea, aducându-i o a doua cafea. Cel puțin, era un început.

– Ce s-a întâmplat? mormăi el. Mă simt de parcă m-ar fi lovit un camion. Dumnezeuule, nu m-am mai trezit așa mahmur de când eram elev de liceu. Ce am făcut aseară? Nu-mi amintesc nimic.

– Nimic? Nu-ți amintești papricașul de pui? Jack gemu și scutură din cap. Nu-ți amintești de cina la lumina lumânărilor? Urmă un alt geamăt. Nu-ți amintești ce amant pasionat ai fost?

– Cine, eu?

– Tu, spuse Joanna, încercând să dea vocii sale o notă de satisfacție, pe când Jack se ridică din pat, cu mare efort și merse la duș.

*

* *

„Cel puțin, acum are la ce să se gândească”, își spuse ea.

Peggy... Gândul la ea o făcu să revină la realitate. Culmea! Fata asta chiar venise acolo.

– Joanna! șopti Peggy, așezându-se într-un separeu. Trebuie să discutăm.

– N-avem ce discuta.

– Trebuie neapărat să-ți vorbesc. M-am tot gândit și mi-am cercetat sufletul – pur și simplu nu pot s-o fac. Am crezut că este corect din partea mea să te ajut, astfel încât Jack să poată alege, fără ca una dintre noi să fie dezavantajată – dar e prea dureros. Nu mai pot continua așa.

– Să continuu? Ce să continuu? Totul s-a terminat. Toată această discuție despre corectitudine n-are nici un rost. Nimic nu e corect. Ce fel de avantaj îți închipui că ai avea? Dacă una dintre noi are vreun avantaj, ei bine, aceea sunt eu, pentru că Jack este soțul *meu* și *pe mine* mă iubește, ceea ce a și dovedit când am făcut dragoste aseară. Așa că, ia-ți cărțile, fetițo și du-te acasă. Acum o lună mi-a fost milă de tine. Credeam că ești o micuță nevinovată. Apoi, ai fost pe punctul de-a mă convinge că-mi ești prietenă. Dar nu-mi ești. Ești nebună! Corectitudine? Probabil că nu știi ce înseamnă. Nu te mai apropia de soțul meu! Și nici de mine! Nu mai ai ce căuta aici, nu mai vreau să-mi tulburi viața și căsnicia.

– Ați... făcut dragoste? șopti Peggy, distrusă.

– Nu e normal, într-o căsnicie fericită? Acum, pleacă de aici. Nu vreau să te mai văd vreodată, să mai aud de tine, sau să vorbesc cu tine. Niciodată în viața mea!

Peggy ieși din restaurant, aproape fugind. Inima îi bătea cu putere și avea senzația că-i plesnește capul. Doar cu o săptămână în urmă, Jack o asigurase că nu mai era nimic între el și Joanna, decât grija lui față de soarta ei. Doar ieri o sărutase și-i șoptise că totul e o chestiune de timp. O mințise? Abia mai putea respira după ce traversase în fugă întregul campus și urcase scările departamentului de literatură. Tocmai intrase pe coridorul care ducea spre cabinetul lui, când îl văzu venind spre ea.

– Jack!

– Peggy! Ce faci aici? Ce ai pățit? Își deschise larg brațele, strângând-o la piept. Calmează-te și spune-mi ce s-a întâmplat.

O conduse încet în cabinetul lui, unde o luă din nou în brațe, legănând-o ușor și mângâind-o.

– Jack, chiar ai făcut-o?

– Ce să fac?

– Știi... Ai făcut dragoste cu Joanna? Joanna așa spune – și că între voi, lucrurile au revenit la normal, că vrei să fii cu ea, nu cu mine. M-ai mințit? Trebuie să știu adevărul.

– A spus asta Joanna? Doamne, Peggy, nu-mi amintesc nimic din ce s-a petrecut noaptea trecută. Când am venit acasă, am găsit-o îmbrăcată festiv, așteptându-mă cu o cină la lumina lumânărilor. Ca să fiu sincer, am băut atât de mult, încât nu știu ce am făcut. Dar, cunoscându-mă, este foarte probabil să fi adormit buștean. Nu știu decât că m-am trezit de dimineată îngrozitor de mahmur.

– Dar Joanna a spus...

– Știu ce a spus. La naiba, a vrut să te rănească! Se pare că a învățat foarte bine să aibă grijă de ea. Asta înseamnă că va ști să se descurce. N-o voi lăsa să-ți facă una ca asta. Merg acasă chiar acum și-i spun. Nu mai aștept până după vacanță. Vreau să divorțez și să fim împreună, Peg.

Peggy încă tremura. Îl privea cum își ia haina din cuier, gata să plece; părea atât de puternic, de sigur pe el, de hotărât. Dar nu știa nimic de tentativa de sinucidere. Speriată, se zbătea între sentimentul de vinovăție și nesiguranță, neștiind cum să procedeze. Oare Joanna va putea suporta? Dacă va mai repeta tentativa când Jack o părăsește? Și dacă, de data aceasta, totul se termină cu o tragedie?

– Așteaptă! Trebuie să-ți spun ceva.

Înnebunită de durere, văzu cum, pe măsură ce-i povestea, hotărârea de pe chipul lui lăsa locul unei expresii îngrozite.

– Dumnezeu! repetă el, prăbușindu-se pe un scaun. N-am știut... Tu ai crezut că ești corectă... eu am crezut că sunt corect... Dar am jucat un rol periculos. Te iubesc și vreau să fim împreună, dar trebuie să lămuresc lucrurile chiar acum, înainte de a fi prea târziu. Mă aștești aici?

– Nu. Mă simt îngrozitor. Știu că, imediat ce vei pleca, mă va cuprinde disperarea și voi avea sentimentul că sunt părăsită. Nu pot nici să rămân aici, nici să merg acasă, la părinți. Cred că voi merge la birou la Chris. Nu vreau să fiu singură.

Părăsiră tăcuți clădirea, Jack cu mâinile înfundate în buzunare, Peggy încercând să-și ascundă fața plânsă în fularul gros.

– Vei vedea că totul se va rezolva. Nu mai pot risca. Să nu uiți cât de mult te iubesc, spuse Jack înainte de a se despărți, sărutând-o ușor pe frunte.

*

* *

Era aproape ora cinci când Peggy ajunse la biroul lui Chris. Sheila, care se pregătea să plece, o întâmpină cu un zâmbet cald.

– Hei, ce te aduce aici? Nu te-am mai văzut de atât de mult timp! Trebuie să plec acum, continuă ea,

văzând că era ceva în neregulă cu Peggy. Am oră la dentist. Intră în biroul lui Chris.

– Ești ocupată? întrebă Peggy încet, din pragul ușii.

– Peggy! Ce surpriză! Ce-i cu tine? Intră și ia loc. Acolo... pune dosarele de pe acel scaun pe jos și așază-te. Ceva în neregulă în paradis? întrebă ea, intuind despre ce poate fi vorba și dându-și seama că Peggy încă nu poate scoate nici un cuvânt. Știi că nu-mi place să intervin, Peg, dar neplăcerile sunt inevitabile într-o relație cu un bărbat însurat.

– Nu știam că e însurat când m-am îndrăgostit de el și acum, când știu, e deja prea târziu.

– Cine ți-a spus asta? Niciodată nu e prea târziu. Te-ai întrebat vreodată de ce Jack nu ți-a spus de la bun început că e căsătorit? De ce nu te-a făcut să înțelegi că nu e disponibil? Poate că n-a vrut să fie necinstit, dar i-a plăcut să cocheteze cu ideea de a avea o relație cu tine. Brusc, aceasta a devenit realitate și acum e pus în situația de a alege; numai că nu poate alege și astfel vă provoacă amândurora suferință și durere. Nu înțelegi, Peggy? Lasă figura asta copleșită de durere. Revoltă-te!

Chris încercă s-o consoleze și s-o încurajeze, dar era clar că Peggy suferea cumplit. Ah! Ura să-și vadă sora pradă unui asemenea zbucium sufletesc. Peggy plângea de când venise și ea însăși era la capătul puterilor când sună telefonul. Foarte surprinsă, îi dădu receptorul lui Peggy.

– E Jack.

– Jack, abia reuși Peggy să articuleze, înecându-se de plâns. Nu știu ce să spun. Cred că mi-a ajuns... nu mai pot continua așa, sunt complet distrusă. Rezolvă cumva... Nu, nu vreau să ne întâlnim mâine. Nu mai vreau să discutăm... Nu! Dacă vei fi vreodată liber, sună-mă. Abia atunci vom putea continua.

Apoi, cu mare efort, închise telefonul.

– E greu, spuse Chris, dar vei vedea că va fi mai bine. Ei, nu putem sta aici toată noaptea. Am promis să trec pe la familia Becker, să văd cum s-au aranjat în noul lor apartament. De ce nu rămâi la mine în noaptea aceasta? Snapper e plecat la o întrunire medicală, așa că ar fi bine să stăm împreună. Te las la mine acasă, apoi îmi continui drumul. Nu întârzii mult.

*

* *

Undeva în depărtare se auzeau clopotele unei biserici. Laurie se uită la ceas: ora șapte. Rămase cu degetul întins spre soneria din dreptul cărții de vizită. „Mark Henderson”. Ce o reținea? Oricum, era prea târziu ca să renunțe acum. Din clipa în care a ieșit din cabinetul lui Snapper, a știut exact ce are de făcut. Și

totuși, avusese nevoie de două săptămâni ca să-și ducă planul la îndeplinire. Două săptămâni de nesiguranță chinuitoare. Să meargă în Cleveland la Mark? Să-i împărtășească planul ei? Va vrea s-o asculte? Chiar și după ce-și făcuse rezervarea la avion, fusese pe punctul de a renunța. Până și acum, nu se putea hotărî dacă să sune sau nu.

„Sunt ridicolă”, își spuse, obligându-se să apese pe soneria de la interfon.

– Da?

– Mark, tu ești? Sunt Laurie.

– Laurie! Ce naiba faci aici?

– Ai de gând să mă ții la ușă?

După o scurtă pauză, ușa se deschise. Laurie intră, temătoare, și luă liftul până la etajul al patrulea, unde Mark o aștepta cu ușa deschisă. La simpla vedere a acestuia i se tăie respirația; prezența lui o făcea să se simtă din nou vibrând de viață. Cum ar putea trăi fără el?

– Iartă-mă, Laurie, dar m-ai lut total pe nepregătite. Intră.

Deși era într-adevăr uluit, făcea eforturi să se stăpânească.

– Sper că mă înțelegi... Trebuia să vin. Cum ai putut să pleci și să mă lași așa?

Chiar printre lacrimile pe care nu și le putea stăpâni, vedea cum Mark încearcă disperat să rămână calm.

– Mi-am închipuit că Jen ți-a spus și ție... și că vei înțelege imposibilitatea relației noastre. A fost prea dureros... a fost un șoc prea mare. N-am putut suporta să-ți dau eu vestea. Crezi că numai tu ai suferit un șoc?

– Îmi vine s-o omor pe mama pentru tot ce a tănuit ani de zile! Știa că ne întâlnim, că suntem împreună. De ce n-a spus nimic? S-a temut mai mult de un scandal decât de răul pe care ni-l putea face nouă?

– Poate a crezut că nu va fi nimic serios între noi, și atunci n-ar mai fi fost necesar să dezvăluie nimic.

– Scandal! Ca și cum mamei i-ar păsa de scandal! Amintește-ți ce a făcut anul trecut!

– E o diferență între a-ți părăsi soțul pentru o nouă dragoste și a recunoaște că ai o fiică, de acum matură, cu altcineva, și nu cu soțul tău. În orice caz, Stuart nu e un prost. Probabil a avut niște bănuieli, dar a preferat să le ignore.

– Nu e drept, Mark. Nu pot suporta să te pierd și pe tine și pe tatăl tău.

– Fii rațională, Laurie. Nu-ți pierzi tatăl. Paternitatea genetică nu e totul. Stuart ți-a fost și va rămâne întotdeauna pentru tine un tată minunat. Nimeni nu poate șterge sau modifica experiența de viață alături de el.

– Dar faptele schimbă totul, chiar și pe mine. Nu mai sunt cine credeam.

– Ești și vei fi mereu Laurie.

– Atunci, căsătorește-te cu mine, Mark. Doar ai spus chiar acum că nimic nu trebuie să se schimbe.

– Știi că nu pot face asta. Nu acum.

– Dacă te înspăimântă gândul la incest, oricum e prea târziu. Faptul e deja consumat. Am făcut deja dragoste împreună și a fost minunat, perfect. Nu e neapărat să avem copii. Putem adopta, eventual.

– Laurie, știi bine că nu se poate. Și așa e foarte greu. Asta ar însemna alte secrete... Totul s-ar termina dezastruos. Te iubesc, Laurie. Te voi iubi întotdeauna. Dar, toate planurile noastre s-au năruit. Sper că ne va fi de folos dacă nu ne mai vedem. Crede-mă, nimeni nu regretă mai mult decât mine. Am primit aici o ofertă decentă de serviciu. Voi rămâne, să văd ce iese. După aceea, cine știe. Acum, te conduc la hotel. Mâine dimineată vei lua avionul și, ajunsă acasă, vei începe să-ți faci planuri de viitor. Ești o femeie minunată, foarte deosebită – prea deosebită ca să-ți petreci anii trăind în minciună. Poate că dragostea noastră este o dragoste între frate și soră. Poate că așa ar fi fost dacă am fi știut de la început. Deocamdată, nu mai putem avea nici asta. Amândoi trebuie să ne continuăm viața. Sper din tot sufletul ca, nu peste mult timp, să întâlnești o mare dragoste.

Cu fața inundată de lacrimi, abia putând să meargă, Laurie se lăsa condusă la taxi.

Abia a doua zi dimineată, cu ochii împăienjeniți de nesomn, Mark observă inelul de logodnă cu diamante. Tresări; nu s-ar fi gândit niciodată să-l ceară înapoi. Nu de inel avea nevoie, ci de Laurie.

*
* *

— E mic, dar cochet, nu-i așa, Chris? întrebă Nancy Becker, pregătind două cești cu cafea pe masa din bucătărie. Îmi pare rău că n-am știut că vii; tocmai am culcat-o pe Karen. Ați făcut un lucru minunat pentru ea. Tot timpul vorbește despre tine și despre mama ta și se roagă pentru voi în fiecare seară.

Nancy nu mai semăna deloc cu femeia care leșinase în biroul ui Chris: obrații ei prinseseră culoare și în priviri avea un licăr de speranță.

— Mamei i-a făcut plăcere să aibă grijă de ea, iar eu am conștientizat și mai mult cât aș dori să am un copil. Cât despre apartament, cred că este exact ceea ce trebuie. Am trecut pe aici chiar înainte ca tu să ieși din spital, ca să văd dacă totul e în ordine și, când am văzut această masă, pur și simplu m-am îndrăgostit de ea. Ron mi-a spus că el a făcut-o și mi-a promis și mie una. E foarte talentat.

– Da, Ron poate face din lemn aproape orice. Masa aceasta e într-adevăr frumoasă.

– E minunată. Nu s-a gândit niciodată să-și câștige existența executând lucrări de tâmplărie de mobilier?

– Cred că e mai mult o pasiune...

– Mă întrebam dacă și-a găsit de lucru. Am impresia că n-a încercat să ia legătura cu nici una din persoanele la care l-am trimis.

– Încă nu, dar se va duce. Am încercat deocamdată să ne organizăm aici. Acum, de când ai aflat că mama mi-a lăsat niște bani când a murit anul trecut, nu mai suntem chiar atât de desesperați.

– Nancy, nu vreau să fiu indiscretă, dar tata, surprins că Ron n-a încercat să ia legătura cu nimeni pentru a se angaja, a făcut unele investigații. Reiese că Ron are cazier, nu-i așa?

– Nu... nu cred.

– A fost închis pentru furt prin efracție. Și asta nu e tot; a fost acuzat pentru viol, dar acuzația a fost apoi retrasă.

– Ah, Chris... Ron ar fi trebuit să-ți spună. S-a întâmplat cu ani în urmă, înainte de a ne căsători. Ne cunoscusem doar de câteva săptămâni. Ron a acostat-o pe femeia aceea într-un bar, unde băuse prea mult. Individu l-a dus la ea acasă și a încercat să-l seducă, dar, când el a refuzat-o, a pretins că a violat-o. Ron

n-a făcut nimic. N-ar fura nimic, niciodată. Și știu sigur că nici n-a violat-o. Dar, i s-a spus că va putrezi în închisoare dacă nu se declară vinovat pentru furt. Nici măcar nu i-au spus că acuzația de viol fusese retrasă. După ce a provocat întregul scandal, femeia n-a mai vrut să depună mărturie la tribunal. Cum ar fi putut s-o facă, din moment ce mințea? Ai mei au înnebunit de furie când, după ce Ron a ieșit din închisoare, le-am spus că ne căsătorim. Erau convinși că într-adevăr făcuse asta, dar eu știam că e nevinovat. Mi-au spus că, dacă totuși mă căsătoresc cu Ron, nu mai am ce căuta la ei niciodată.

– Și, în ciuda a orice, te-ai căsătorit cu el.

– Da, și n-am regretat niciodată, deși am trecut prin multe. Îl iubesc, Chris. Știu că n-ar fi putut face acele lucruri îngrozitoare.

– Sper că Ron apreciază încrederea pe care o ai în el.

– Da, categoric. Și pentru el a fost greu, dar știu că, dacă ne stabilim aici și începe să lucreze, totul va fi altfel – adică, așa cum ne-am dorit întotdeauna. Poate vom mai avea un copil.

Ușa se deschise și Ron apăru în prag, scuturându-și cizmele de zăpadă. Păru foarte mirat văzând-o pe Chris, apoi oarecum încurcat.

– Închide ușa și intră, până nu ne transformi în turturi de gheață.

– Bună, iubito, spuse Ron, sărutând-o pe Nancy ușor pe buze. Bună, Chris. Ce surpriză plăcută.

– M-am gândit să trec să văd dacă v-ați aranjat cuibul!

– Tot atât de mult îți place masa făcută de mine?

– Știi că da.

– Ei bine, ți-am făcut și ție una, așa cum ți-am promis. M-am gândit să trec pe la tine să ți-o las, dar cred că am nimerit la altă adresă. Am sunat de câteva ori, dar era întuneric și n-a răspuns nimeni. Ți-o pot aduce mâine dimineață.

– Trebuie să fiu la serviciu foarte devreme. Cred că ar fi mai bine să lăsăm pentru weekend. Atunci te poate ajuta și Snapper s-o instalezi.

– Perfect.

Se așezară toți la o cafea în jurul mesei, făcând planuri de viitor, apoi, după o jumătate de oră, Chris se ridică să plece acasă. Ron o conduse la mașină și rămase făcându-i cu mâna până se îndepărtă. Imaginea lui, cum stătea acolo, îi mai persistă un timp în minte: un bărbat frumos, bun, prietenos, după toate aparențele. Și totuși, ceva o deranja în ceea ce privea încrederea oarbă a lui Nancy și felul seducător de a se purta al lui Ron. Toate acele acuzații grave pe care Nancy le cataloga fără nici o umbră de îndoială drept false... Și Peggy, de ce se îndrăgostise de un bărbat ca

Jack, care probabil va continua să se complacă în aceeași situație? Când vor avea timp să fie mai mult împreună, să aibă copilul pe care și l-au dorit întotdeauna?

Chris parcă mașina în fața casei, cu gândurile rătăcind departe. Abia când ajunsese în fața ușii își dădu seama că înăuntru era întuneric. Ce o fi cu Peggy? S-o fi dus deja la culcare? Răsuci cheia în broască, dar ușa era descuiată.

– Peggy! Ești aici? Nici un răspuns. Peggy!

Chris rămase o clipă în vestibulul întunecat și tăcut. Apoi, i se păru că aude un zgomot ciudat. Merse în direcția respectivă și aprinse lumina.

– Dumnezeuule! Ce s-a întâmplat?

Cu hainele sfâșiate, fața plină de vânătăi, un ochi complet închis din cauza umflăturii și celălalt abia întredeschis, Peggy zăcea ghemuită și gemând pe podeaua salonului.

Capitolul 7

– Nu te mișca, Peg. Sunt aici, lângă tine. Fac doar câțiva pași până la telefon. E nevoie de ajutor.

Abia respirând, făcând eforturi desperate să nu intre în panică și să se poată concentra, Chris reuși să telefoneze la poliție și la Salvare, copleșită sub povara amintirilor hidoase ale acelei nopți – imagini de coșmar pe care se străduise să le uite și care acum îi reveneau dureros. Furie și neputință; neputință și furie. Numai că, de data aceasta, victima era Peggy.

– O femeie a fost atacată, bătută și cred că violată. Avem nevoie de un echipaj de poliție și de o ambulanță, spuse Chris, dându-și adresa și implorându-i să se grăbească.

De ce nu era Snapper acolo să le ajute? Cum a fost posibil așa ceva... în casa ei?

– Vor veni imediat, Peg – poliția și un doctor. Nu te mișca de aici, pentru că mi-e teamă să nu fii lovită rău. Acum a trecut... Totul va fi bine, încercă ea s-o liniștească, deși știa că nu va trece niciodată complot și va mai dura mult până ce totul să reentre în normal. L-aș omorî pe cel ce ți-a făcut asta. L-ai văzut? Peggy începu să plângă. Îl cunoști? Plânsul lui Peggy deveni aproape isteric. Bine, nu trebuie să-mi spui nimic. Liniștește-te. Acum ești în siguranță. Sunt aici și nimeni nu-ți va mai face nici un rău.

În scurt timp, sunetul sirenelor anunță sosirea mașinii poliției și a ambulanței.

– După halul în care arată, a fost o luptă serioasă, spuse unul din polițiști. A fost cineva cunoscut?

– Cunoști individul? întrebă medicul, aplecându-se asupra lui Peggy.

Aceasta începu să se zbată și să plângă isteric, împingându-l.

– Sunt aici să te ajut, dar nu trebuie să-mi spui nimic dacă nu vrei. În afara unor contuzii destul de grave, nu cred că există alte leziuni, se adresă el lui Chris.

Abia după ce medicul și infirmierul o scoaseră pe Peggy pe targă, Chris izbucni într-un plâns nervos. Când își reveni, relatează polițiștilor, cât putu mai detaliat, cum o găsisese pe sora ei.

– Cred că a fost cineva pe care-l cunoștea, sau pe care credea că-l cunoaște. Toate ferestrele sunt închise și ușa n-a fost forțată, spuse o polițistă care se prezentă drept sergent Weston.

„Pe cine să fi cunoscut Peggy? Pe cine să cunosc eu, care să fi făcut așa ceva?” Simți un fior de groază, apoi refuză să se mai gândească. Se urcă și ea în ambulanță, lângă sora ei.

Spitalul Genoa City era relativ liniștit.

Chris însoți targa în încăperea destinată cazurilor de urgență.

Din nou, amintirile deschiseră acea genune de durere. Și ea, care crezuse că depășise momentul respectiv.

– Chris, ce s-a întâmplat? întrebă îngrijorat doctorul Fletcher care urma să preia cazul.

– N-am pățit nimic, Jim. E vorba de Peggy. A fost atacată și cred... violată.

– Bun, nu te mai întreb nimic. Din câte îmi dau seama, a fost lovită sălbatic, dar nu sunt oase rupte și traumatisme grave. Așteaptă, te rog, afară, până când facem totuși examenul medical de rigoare.

– Jim, e ceva grav?

– Fizic, nu, dar rămâne de văzut ce va simți când își revine. Știi foarte bine că în astfel de cazuri, trauma emoțională este cea mai periculoasă.

– Anunță-mă când terminați. Dacă se trezește, spune-i că sunt aici.

Chris ieși, torturată de gânduri: dacă Peggy ar fi venit cu ea... dacă Snapper ar fi fost acasă... dacă Peggy n-ar fi fost atât de deprimată... dacă... dacă...

Stuart trebui s-o strige de două ori ca să-l audă.

– N-ai pățit nimic? Ce e cu Peggy? De ce m-ai chemat?

– Doctorul Fletcher tocmai o examinează, dar crede că, fizic, nu e nimic foarte grav. Bine, dar cum de ești aici? Cum ai aflat? M-am zăpăcit, pur și simplu. Am uitat să te sun.

– Căpitanul Anderson a telefonat; nu era sigur care din voi a fost atacată. Am venit cât am putut de repede.

– Se pare că nu putem face prea mult nici unul din noi doi – cel puțin, momentan.

– Crede-mă, știu prin ce-ai trecut, știu că ți-a fost îngrozitor de greu, dar Jen și cu mine am suferit și noi, pot spune că aproape la fel de mult. Nu pot să cred că acum s-a întâmplat același lucru cu Peg... E atât de tânără... aproape un copil încă. Își va reveni oare?

– Sincer, nu știu...

– Scuzați-mă, dar aș dori să vă pun câteva întrebări, li se adresează polițista Weston. Doamnă Foster, vă rog să-mi mai spuneți o dată ce ați văzut, din momentul în care v-ați apropiat de casă.

Chris repetă relatarea, atentă să nu omită vreun detaliu.

– Acum, cine credeți că știa că Peggy e acolo?

– Păi... Jack Curtis, bărbatul cu care Peg are o relație. E căsătorit și are destule neazuri cu soția lui. Au avut o discuție în această după-amiază – de aceea Peg venise la mine la birou. A sunat-o acolo, chiar înainte ca noi să plecăm. S-ar putea să-și fi închipuit că Peg a mers la mine acasă. Peg i-a spus că nu vrea să-l mai vadă până când nu-și clarifică situația, ceea ce probabil că l-a mâhnit. Dar, chiar dacă și-ar fi imaginat că Peg e la mine, n-ar fi avut cum să știe că e singură.

– Dar dumneavoastră, doamnă Foster? Este posibil să fi fost urmărită de cineva?

– Eu?

– În definitiv, s-a întâmplat la dumneavoastră acasă. Poate persoana respectivă nu știa că sora dumneavoastră e acolo; poate că ținta lui erați chiar dumneavoastră.

Brusc îngrozită, Chris își dădu seama că așa era. Desigur! Ea era ținta violului, nu Peggy, care căzuse victimă dintr-o pură întâmplare.

– Vă vine cineva în minte? Întrebă sergentul Weston, urmărind figura cutremurată de groază a lui Chris.

– Parcă nici să gândesc nu mai pot... Apoi, privind drept spre polițistă, rosti numele pe care subconștientul ei încercase să-l ignore. Ron Becker.

În minte îi reveni imaginea lui când, întorcându-se acasă, o găsisese în bucătărie. I se păruse ciudată mirarea lui – doar nu era prima dată când venea la ei. Apoi, păruse foarte încurcat – să fi fost pentru că o știa zăcând acolo pe jos, pe când ea râdea și discuta în bucătăria lui?

Încet, povesti totul polițistei: ceea ce știa despre acuzațiile care i se aduseseră și apoi fuseseră retrase din lipsă de probe, despre soția lui care era convinsă de nevinovăția lui, despre fetița lor la care părea să țină mult.

– Când e vorba de un om bolnav psihic, nu contează nimic din ce au: soții, copii, amante. Îl vom aduce pentru a fi chestionat. Vă mulțumesc, doamnă Foster. Ne-ați fost de mare ajutor.

Tocmai atunci, apărură și doctorul Fletcher.

– Peggy se va face bine; cel puțin din punct de vedere fizic, nu va rămâne cu sechele. Cred însă că e mai bine să rămână aici în noaptea aceasta și, dacă mâine se simte mai bine, o veți putea lua acasă. Acum, mergeți toți să vă odihniți.

– Chris, vino la noi. Nu te las să te întorci singură acasă la tine.

– Mulțumesc, tată. Nu știu ce m-aș face fără tine.

*
* *

– Pur și simplu nu pot, spuse Peggy inflexibilă – când Jen opri mașina în fața secției de poliție. Nu pot. Era întuneric. Nu știu decât că, într-o clipă, a fost deasupra mea. Țineam ochii închiși și țipam și încercam să mă lupt cu el. I-am spus polițistei că n-am văzut nimic. Nu-mi amintesc fața lui.

– Poate are dreptate, spuse Jen cu blândețe, temându-se ca Peggy să nu înceapă să plângă din nou. Poate că nu e pregătită încă. Totul este prea proaspăt – nu au trecut decât două zile și abia a ieșit prima dată din casă.

– Dacă Peggy nu încearcă măcar să-l identifice, îi dă mână liberă. Nimic nu-l va opri să părăsească orașul, sau să mai violeze pe cineva mâine, spuse Chris.

– Are dreptate, Jen, interveni și Stuart. Luptă-te, Peg. Poate că te vei simți mai bine știind că faci un lucru bun, că vii în ajutorul altcuiva. Nu e decât o treabă de câteva minute. Chris și cu mine te vom însoți. În maximum o jumătate de oră, suntem înapoi acasă.

– Cum de sunteți toți atât de înțelepți? Cum se face că știți toți ce trebuie să fac? De ce nimănui nu-i pasă ce vreau să fac?

– Ce vrei să faci, Peg? întrebă Jen.

– Nu știu...

Fără nici un chef, Peggy coborî din mașină și intră în clădirea poliției.

Era mare agitație în incinta secției.

– Bună, Chris, spuse Ron Becker care era condus de un polițist în camera unde urma să se facă identificarea. Iar tu, trebuie să fii Peggy. Nu mă cunoști, dar eu o cunosc pe sora ta. E o persoană nemaipomenită și a făcut enorm pentru mine. Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat...

Înainte să poată termina, polițistul îl trase brutal, forțându-l să-și continue drumul.

Chris simți un fior de groază. O privi pe Peggy, dar fața acesteia rămase impasibilă. Așteptară toți tăcuți, până când o polițistă îi pofti în încăperea aproape obscură. Șase bărbați stăteau în picioare în șir, luminați puternic. Fiecare din ei trebuia să șoptească, atunci când îi venea rândul, aceleași cuvinte: „Nu țipa. Nu-ți fac nici un rău.”

Încordată, Peggy închise ochii. Parcă plutea într-un vis, ascultându-l pe primul bărbat șoptind acele cuvinte pe care le ura, apoi pe al doilea... când cel de-al patrulea bărbat termină de pronunțat propoziția, Peggy, fără să-și dea seama ce face și fără să se poată controla, de parcă trupul ei ar fi ascultat de propriile lui legi, sări ca un arc de la locul ei și se repezi asupra unui bărbat, lovindu-l cu pumnii în piept, zgâriindu-l și țipând. Apoi, se simți prinsă ca într-un cerc de oțel și oprită. Când își reveni, gâfâind încă, își dădu seama

că polițistul cel solid o imobilizase. În fața ei, cu mâinile încă ridicate pentru a-și apăra chipul de loviturile ei, stătea Ron Becker.

*
* *

Era o seară liniștită în casa familiei Brooks. Se chinuiseră toată după-amiaza s-o calmeze pe Peggy. Acum, aceasta dormea în camera ei, sub efectul tranchilizantelor prescrise de doctorul Fletcher.

— Aș fi vrut să nu apară în ziar, Jen, dar nu se poate ca un violator să fie lăsat în libertate, fără ca lumea să fie avertizată. Am încercat să punem accentul pe criminal și pe avertismentul asupra pericolului pe care acesta îl reprezintă, dar sigur că a apărut și numele lui Peggy.

— Din fericire, Harriet a mai triat apelurile telefonice. De două zile, telefonul sună continuu. Nu vreau să vorbesc cu nimeni în afara prietenelor cele mai apropiate — cel puțin, până se termină totul.

— Lucrurile se vor liniști, dar va mai dura până când se termină cu adevărat totul. Va fi greu pentru Peggy. Păcat că n-ai văzut-o cum s-a dus direct la individul acela.

– După cum mi-ai povestit, reacția ei a fost violentă și sigură. Doar cu o seară înainte, susținea că n-a văzut și nu-și amintește nimic.

– Este posibil ca timbrul vocii să fi declanșat amintirea. Asta a fost și părerea judecătorului, de aceea i-a stabilit cauțiunea lui Becker la o sută de mii de dolari.

– Peggy poate răspunde la telefon? întrebă Harriet, vârând capul pe ușă.

– Cine e? întrebă Stuart.

– Prietenul ei, Jack. Spune că este foarte important să discute cu ea.

– Răspund eu, spuse Stuart, sărind de la locul lui și mergând să răspundă din bibliotecă. Ce dorești? țipă el în telefon. Ce tupeu ai, să suni aici. A cui crezi că e vina pentru tot ce s-a întâmplat? Dacă n-ai fi fost tu, Peggy ar fi venit în seara aceea acasă. Dacă ar fi după mine, ar trebui să fii și tu în închisoare alături de psihopatul care mi-a violat fiica. Să nu mai aud de tine și s-o lași pe Peggy în pace!

Capitolul 8

Era o încăpere cu o atmosferă plăcută și intimă; pereții erau acoperiți cu lambriuri din lemn, separeurile tapițate și confortabile, iar focul din cămin împrăștia o lumină blândă. „Maimuța de bronz” era unul din cele mai selecte restaurante din Genoa City, dar Chris reușise cu mare greutate s-o convingă pe Peg să vină să ia masa împreună.

— Mă bucur că ai venit, Peg. Trebuia să te scot din casă. Nu poți sta la nesfârșit încuiată în camera ta.

— Mulțumesc. Nu mi-aș fi închipuit vreodată că-mi va fi atât de greu să ies în oraș. Numai că, n-am chef să merg nicăieri și să fac nimic. Totul a devenit atât de confuz în aceste câteva săptămâni. Aștept ca lucrurile să revină la normal, dar...

— Uneori, e mai bine să acționezi. Ți-a spus Stuart că am fost să discut cu acea doamnă Ralston?

– Femeia pe care se presupune că Ron Becker a violat-o acum șase ani?

– Da. Acum e căsătorită și are doi băieți. Este foarte drăguță, foarte amabilă, dar n-a vrut să-mi spună nimic. Aproape că am implorat-o. Știi care e părerea mea: fiecare femeie care nu vrea să coopereze în această privință, practic le pune în pericol pe toate celelalte. A susținut însă că totul a fost o greșeală îngrozitoare și că s-a întâmplat cu mult prea mult timp în urmă, încât și să vrea, nu și-ar mai aminti. Oricum, eu am încercat.

– Sunt norocoasă că te ocupi chiar tu de cazul meu.

– La audierea preliminară, rezultatul a fost nesigur. Pe baza faptului că Ron ți-a adresat câteva cuvinte înainte de identificare, avocatul lui era convins că aceasta nu mai e concludentă. Din fericire, judecătorul Swenson a stabilit că, din moment ce nu ți-l descrisesem niciodată pe Ron și tu nu-l cunoșteai dinainte, el a creat întreaga situație. Lawrence, avocatul lui Ron, a pierdut acest punct, dar am lucrat de multe ori împreună, câteodată de aceeași parte a baricadei, și știu că este foarte abil.

– Chiar crezi c-ar trebui să mergem în instanță? Totul e atât de confuz în mintea mea.

– Sunt sigură că trebuie să mergem până la capăt. Dacă nu iei măsuri, o să ajungi să crezi că totul s-a întâmplat din vina ta.

Ridicând privirea, Chris văzu o blondă foarte atrăgătoare care stătea în picioare lângă masa lor. Figura i se părea cunoscută, dar nu-și amintea de unde.

– Presupun că nu vă mai amintiți de mine, începuse femeia. Sunt Joanna Cryzynski... Joanna Curtis. Am fost acasă la tine, Peggy, dar mi-au spus că ești plecată. Apoi, am văzut mașina parcată aici și m-am gândit să intru. Pot să mă așez lângă voi, doar pentru câteva clipe?

Peggy o privea mirată; pieptănată modern, proaspăt fardată, cu o siluetă foarte atrăgătoare, Joanna era aproape de nerecunoscut.

– Vreau neapărat să-ți spun că regret foarte mult cele întâmplate, continuă Joanna, așezându-se lângă Chris. Trebuie să fie îngrozitor pentru tine, Peggy. Ești foarte curajoasă că mergi în instanță. Am citit totul în ziare. Am vrut să știi că m-am schimbat mult. Am spus cuvinte dure, dar m-ai ajutat enorm, Peggy. Nu știu dacă aș arăta acum atât de bine, sau m-aș simți atât de bine, dacă n-ai fi fost tu – am ținut mult să-ți spun toate astea. Îmi voi continua studiile. I-am spus lui Jack că vreau să divorțăm. N-am de gând să-l țin cu

forța lângă mine. Dar el e distrus. Tatăl tău i-a vorbit foarte dur. Dacă-l iubești și crezi că vă puteți clădi un viitor împreună, trebuie să i-o spui. Redă-i încrederea și speranța. Eu am încercat să-l ajut, dar n-am reușit.

– Mulțumesc, Joanna. Mă bucur că-ți merge bine. Știu că meriți să fii fericită. Deocamdată însă, sentimentele mele sunt foarte confuze... nu mai știu ce simt.

– Știu că ți-a fost greu, dar trebuie să vorbești cu el. Este complet distrus. E convins că tot ce s-a întâmplat a fost numai din vina lui.

Apoi, Joanna se ridică și plecă, pășind hotărâtă și încrezătoare. „Joanna s-a schimbat. Dar nici eu nu mai sunt aceeași”, se gândi Peggy cu tristețe.

– Încă îl mai iubești pe Jack? întrebă Chris, după o lungă tăcere.

– Sincer, nu știu.

*

* *

– Ai omis aici o porțiune, spuse Nancy Becker, arătând spre un colț al tavanului.

Ron mută scara și acoperi cu vopsea albă locul indicat.

– Ești mulțumită acum?

– Este perfect.

Nancy, îngrijorată, încerca să-i mai găsească o ocupație casnică lui Ron. Trebuia să-l țină ocupat... toată săptămâna fusese nervos. Venise acasă furios de la audiere, indignat de nedreptatea ce i se făcea și de faptul că n-avea nici o șansă în fața banilor și influenței familiei Brooks.

Cu greu reușise să-l calmeze și să-l adoarmă, ca pe un copil, dar a doua zi dimineața se trezise la fel de irascibil. Mâine, totul se va termina. Se va dovedi că Ron e nevinovat și viața lor va reintra în normal. Sau, cel puțin așa crezuse până azi, când găsise acel bilet în buzunarul jachetei lui. Luase biletul, dar rămăsese cu o spaimă nerostită, un semn de întrebare chinuitor.

– Ai făcut o treabă grozavă! se strădui ea să spună pe un ton vesel.

– Nu te chinui prea mult să aranjezi această casă, pentru că nu vom rămâne aici decât până se va termina procesul. M-am săturat de Genoa City! Vom pleca undeva în sud, unde să nu înghețăm jumătate din an, ca în acest oraș. Vom lua totul de la început.

– Sună grozav.

Deodată, Nancy nu mai putu suporta. Trebuia să-l întrebe, să afle adevărul, și asta chiar acum.

– Ron... am găsit asta...

– Ce naiba e asta? Îi smulse din mână biletul și-l aruncă la gunoi. Unde l-ai găsit?

– L-am scos din buzunarul jachetei tale, înainte s-o duc la curățătorie.

– Și?

– E adresa lui Chris.

– Și ce-i cu asta?

– I-ai spus că ai avut adresa greșită, pe când asta e adresa corectă.

– De unde știi?

– M-am uitat în cartea de telefon.

– Cum!? Propria mea soție nu mă crede. Îi spun că e adresa greșită și ea verifică! Ți-am spus că am avut adresa greșită. Când am condus-o la mașină mi-a dat-o pe cea bună. Pe cealaltă am aruncat-o, normal. În definitiv, de partea cui ești? Vrei să mă vezi putrezind în închisoare? Te-a pus Chris să mă spionezi? Fac pariu că i-ar plăcea să mă vadă linșat. Doar are și ea de plătit o poliță – pretinde că a fost violată. Violată, pe naiba! Tocmai ea, care e avocată!

– Ron! Cum poți vorbi așa? A fost atât de bună cu noi. Dacă n-ar fi fost ea, nu știu ce s-ar fi întâmplat cu Karen și cu mine. Și toată familia Brooks... toți au încercat să ne ajute.

– Ajutorul lor! Nu fac asta decât ca să arate cât sunt de puternici. Nu-i costă nimic. Și tu, găsești o bucatăcă de hârtie și crezi că...

– Nu cred nimic, Ron. Te-am întrebat doar. Știi cât de mult te iubesc. Avem nevoie de tine, eu și Karen. Dar... ai dreptate. Mâine se va termina totul. Ne vom muta în sud și vom lua viața de la început.

Îl mângâie și, când el o cuprinse în brațe, temerile ei se risipiră: Nancy nu mai simțea decât plăcerea și siguranța de a-l ști lângă ea.

În seara aceea se culcară devreme. Nancy adormise de mult timp, dar imaginile se succedau în continuare în fața ochilor lui Ron. Își amintea perfect cum găsisese fereastra de la pivniță deschisă, se strecurase înăuntru și stinsese lumina de la tabloul de siguranțe. Așteptase aproape o oră în întuneric până când auzise cheia în broască. O atacase din spate. Se zbătuse și se luptase ca o leoaică, nefăcând altceva decât să-l excite și mai mult. Chris Foster – doamna avocat, doamna binefăcătoare. Crezuse că-i venise de hac, și când colo... Ce șoc avusese când o văzuse în propria lui bucătărie, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Își amintea totul și se întreba cum va reuși să termine mâine procesul ca om liber.

Nu știa cum, dar trebuia să iasă din sala tribunalului ca om liber.

*

* *

Peggy stătea temătoare lângă Chris. Conștientiza cu greu că sala tribunalului era plină până la refuz. Stuart reușise să țină sub control presa din fieful său, dar nu și pe cea a concurenței. Ca urmare a implicării fiicei lui Stuart Brooks, cazul făcuse senzație.

Aproape că Peggy nu dormise deloc noaptea dinainte. Cum ar mai fi putut, după vizita lui Nancy? Tocmai terminaseră cina când Nancy Becker apăruse în prag, cu fața scăldată în lacrimi, implorându-i să-și retragă acuzația, să se gândească la micuța Karen și asigurându-i că, imediat după proces, vor părăsi orașul.

„Spuneți c-o iubiți pe Karen. Cum puteți să-l luați pe tatăl ei de lângă ea?”

Stuart îi explicase cu blândețe că era prea târziu, că dacă Ron era vinovat, situația era mult prea gravă pentru a rămâne fără urmări.

Nancy plecase, lăsând-o pe Peggy pradă unui zbucium cumplit. Fusesse întuneric. Putea să fie sigură? Putea declara sub jurământ că Ron Becker o atacase? Se zbatuse toată noaptea, apoi, epuizată, dormise puțin și se trezise îngrozită, în mijlocul unui coșmar, ca și cum totul se repeta. Brusc, revăzu clar ceea ce se

petrecuse, de la început. Descuiase, încercase să aprindă lumina în vestibul și, mirată că nu funcționează, se îndreptase spre o veioză din living. În momentul acela, fusese atacată din spate. Lovise cu picioarele, cu pumnii, mușcase, zgâriase. La rândul ei, primea lovitură după lovitură. Într-o fracțiune de secundă, înainte ca ochiul să i se umfle, îi deslușise chipul în întunericul cu care acum se mai obișnuie: văzuse chipul lui Ron Becker.

Nu știa dacă acum, la tribunal, va putea suporta să-l privească din nou. Încercă să evite orice contact vizual cu acuzatul, în timp ce depunea jurământul. Repetă declarația, cu mai multe detalii decât fusese în stare să furnizeze poliției.

Robert Lawrence, avocatul lui Ron, o întreabă în repetate rânduri cum de putea fi atât de sigură. Spusese înainte că era întuneric, își ținuse ochii închiși, nu-și putea aminti. Doar îl văzuse pe Becker înainte în incinta poliției și nu-l recunoscuse. Nu ceruse ea ca toți suspectii aduși pentru identificare să spună cuvintele „Nu țipa, nu-ți fac nici un rău”, tocmai pentru că nu știa sigur cine o atacase?

– Nu-mi pot explica de ce nu l-am putut identifica imediat. Doar l-am văzut. Știu sigur că el este.

Apoi se întoarse lângă Chris, nevoită să suporte tortura de a auzi toate acele amănunte intime expuse de medic în fața sălii arhipline.

Veni rândul lui Chris să depună mărturie, relatând amănunțit ce se petrecuse în seara aceea.

– Cred că este foarte posibil, sfârși Chris, ca violatorul să fi fost convins că m-a atacat pe mine.

Lawrence obiectă, obiecție admisă de judecător. Apoi, o interogă el însuși pe Chris.

– Este adevărat că acum doi ani ai fost tu însăși victima unui viol?

– Da.

– Este adevărat că, în urma procesului intentat pe baza acuzațiilor tale, respectivul bărbat a fost condamnat?

– Da.

– Conform renumitului psiholog Seymour Weber, s-a observat că femeile care au fost victima unui viol au mult timp resentimente puternice față de bărbați. Chiar după condamnarea și închiderea atacatorului lor, acestea continuă să resimtă aceeași ostilitate față de bărbați, adesea chiar față de tații și soții lor. Cred că este posibil să ne confruntăm cu un astfel de caz. Având în vedere condițiile în care l-ai cunoscut pe domnul Becker, se poate să-l fi catalogat drept violator și să fi făcut legătura în subconștient între acesta și întâmplarea surorii duminale. Este foarte posibil să-ți fi influențat sora în a-l acuza pe clientul meu.

– Nu este adevărat... nu este adevărat... Chiar i-am spus surorii mele: „Peggy, sper din tot sufletul să nu fi fost el.”

– Asta e tot, conchise Lawrence disprețuitor, reluându-și locul, cu un aer mulțumit de sine, lângă Ron.

Acolo, îi șopti ceva acestuia și, confruntându-se cu un refuz, insistă, dar, neajungând la nici un rezultat, se ridică, merse din nou la bară și anunță că acuzatul dorește să facă o declarație.

Ron Becker – cu un corp athletic, frumos, îmbrăcat îngrijit, chiar elegant, luă cuvântul.

– Nu mă cunoașteți, știu; sunt de puțin timp în acest oraș. Sunt conștient de faptul că familia Brooks este una din familiile de vază în care aveți deplină încredere. Dar nădăjduiesc că judecata dumneavoastră va fi imparțială. Cred că avocata acuzării are o idee preconcepută împotriva mea nu pentru că dumneaei însăși a fost victima unui viol, ci pentru că, deși a încercat să mă ajute, nu i-am spus nimic despre acuzarea mea anterioară. Când am discutat despre acel incident, i-am explicat ce s-a întâmplat și doamna Foster m-a asigurat că are deplină încredere în mine. Apoi, sora dumneaei a fost atacată și brusc n-a mai contat nimic decât faptul de a-i fi

ascuns atunci întregul adevăr. Dar, cum nu fusesem vinovat, pur și simplu am vrut să dau uitării acea experiență neplăcută.

Suntem o familie tânără – soția mea Nancy, fetița noastră Karen și cu mine. N-avem pe nimeni influent care să ne susțină și luptăm din greu să ne croim un drum în viață. Soția mea are diabet; a ieșit din spital doar cu două săptămâni în urmă și încă e în convalescență după coma diabetică pe care a suferit-o. Este o femeie minunată și curajoasă și o iubesc foarte mult. Fetița noastră, Karen, e un copil minunat și are nevoie de noi amândoi. Familia mea are nevoie de mine. N-am făcut niciodată nici un rău nici lor, nici altcuiva și nici n-am să fac vreodată. Ceea ce am spus aici, în fața dumneavoastră și a lui Dumnezeu, este purul adevăr. Sunt nevinovat.

„Toți îl cred”, șopti Peggy, îngrozită. „Dacă n-aș fi fost acolo și nu l-aș fi văzut, aș fi crezut și eu”.

Murmurul care umplu deodată sala dovedea impresia puternică pe care acel discurs o făcuse asupra juraților și a întregului auditoriu.

Magistrații se retraseră pentru deliberare.

Capitolul 9

Evitând reporterii și aparatele de filmat, Chris, Peggy, Stuart și Jen părăsiră împreună tribunalul. Era după-amiaza târziu și cerul ca de plumb anunța ninsoarea.

Deși atmosfera de acasă era atât de caldă, tot nu se puteau elibera de tensiunea acumulată pe parcursul zilei.

– Nu-mi vine să cred! izbucni Stuart. Un nebun care stoarce lacrimi cu povestea lui siropoasă.

– Ba să crezi! vorbi Chris în cunoștință de cauză. Nu m-ar mira deloc ca jurații să se lase impresionați.

– Nu se poate! Trebuie să-și dea seama că e vinovat. Este ca și cum ar lăsa nepedepsită... o crimă, interveni Peggy cu o furie pe care cu greu și-o mai putea reține.

– Sunt foarte mândră de felul în care te-ai descurcat, Peg. Ceea ce nu pot spune și despre mine. Lawrence a fost mai bun; m-a prins descoperită.

– Amândouă v-ați comportat admirabil, spuse Jen învăluindu-le într-o privire plină de iubire. Nu cred că eu aş fi avut curajul să fac ceea ce ați făcut voi două astăzi.

– Curajul nu e suficient. Vreau să sufere şi el la fel ca mine. Vreau să moară.

– Ce crezi că simt eu, după ceea ce ți-a făcut ție? Dacă am fi trăit într-o altă epocă, eu aş fi fost cel care te-ar fi răzbunat. Şi, un simplu glonţ n-ar fi fost nici pe departe o pedeapsă suficientă pentru un astfel de monstru. Dar suntem oameni civilizaţi – nu trebuie să răspundem violenţei tot prin violenţă. Ne conducem după principii etice; credem în justiţie şi trebuie să respectăm legea.

Au fost toţi trişti şi abătuţi în timpul cinei.

Venise şi Snapper, care-şi reorganizase programul astfel încât să fie acasă noaptea. Telefonase şi Laurie; refuzase să-i vorbească lui Jen, dar le încurajase pe Peggy şi pe Chris. Dăduse primul semn de viaţă doar după ce ştirea despre viol apăruse în ziar. Îi spusese lui Chris că e pe Coasta de Vest, în vizită la o prietenă, că se simţea mai bine, lucra la o nouă carte şi poate va veni de Crăciun. Sunase şi Leslie din Seattle unde urma să dea un concert chiar în seara aceea, dar ţinuse să le spună că e şi ea cu gândul alături de ei toţi.

Acum, Chris și Snapper plecaseră, iar Jen și Stuart se culcară, epuizați. Doar Peggy rămăsese trează.

În fața ochilor i se derulau, pentru a nu știu câtă oară, imaginile din timpul zilei, pe fundalul acelorași gânduri deprimante: nu mai mersese la școală, ceea ce însemna că va trebui să repete semestrul. Întreaga viața i se transformase într-un haos în care nu întrezărea nici o speranță. De două săptămâni, nu mai voia să discute cu nimeni și-și închisese telefonul. Rămase foarte mirată când îl auzi sunând și-și dădu seama că-l uitase deschis de dimineață, când sunase undeva.

– Peggy, se auzi vocea îngrijorată și caldă a unui bărbat. Sunt eu, Jack. Încerc de zile în șir să iau legătura cu tine. Am încercat să mă apropiu de tine când ai ieșit de la tribunal, dar erai înconjurată de toți cei din familie și... știu ce crede tatăl tău despre mine. Trebuie să te văd, trebuie să-ți vorbesc.

– Nu știu ce să-ți spun. Totul e îngrozitor. M-am întâlnit cu Joanna... Arată grozav. Se pare că lucrurile s-au schimbat în bine pentru ea și e fericită.

– Totul s-a schimbat, Peggy. Joanna vrea să divorțăm și a consultat deja un avocat. Am fost atât de îngrijorat pentru tine! Mă simt răspunzător pentru ce s-a întâmplat. Te iubesc, Peg și vreau să ne căsătorim. Dar, după toate acestea... mă mai vrei oare?

– Nu ești răspunzător pentru ce mi s-a întâmplat. Putea să se întâmple oricum. E îngrozitor pentru toți.
– Peggy, trebuie să te văd. Trebuie să discutăm.
– Acum nu mă pot gândi, Jack. Vreau să se termine acest proces. Nu știu ce să-ți spun. Nu pot să mă întâlnesc cu tine. Nu mai știu ce vreau – deocamdată.
Peggy închise telefonul și adormi plângând.

*
* *

Târziu, dimineața următoare, au fost anunțați că verdictul va fi comunicat la ora unu.

În drum spre tribunal, Peggy era deopotrivă îngrozită să intre iar în acea sală și dornică de a i se face dreptate.

După interminabila procedură de deschidere a ședinței, judecătorul se adresează prim-juratului cu rugămintea de a citi verdictul.

„Ne-a fost foarte greu să ajungem la o decizie unanimă, având în vedere că faptele sunt foarte confuze. Este clar vorba despre un viol și declarațiile din partea acuzării ne fac să credem că domnul Becker a fost făptașul, dar pe de altă parte, din lipsă de probe suficiente, suntem nevoiți să dăm verdictul *Nevinovat*”.

— Nu e posibil! sări Peggy, ținând. El a făcut-o! L-am văzut. Nu-l puteți lăsa nepedepsit. Știți că el e vinovatul și totuși îl lăsați să scape din cauza unui viciu tehnic. El a făcut-o! Nu-l puteți lăsa nepedepsit! țină ea în fața juraților, fără să poată fi oprită. Iar tu, vei plăti! îl amenință pe Ron Becker, apoi se prăbuși în brațele lui Chris, hohotind de plâns.

Când se calmă, rămase privind-l pe Robert Lawrence cum își conduce clientul victorios spre ieșire. Abia atunci își dădu seama clar ce însemna aceasta.

— Dumnezeu! șopti ca un răsuflarea întretăiată, tremurând. De acum e liber și nimic nu-l va mai opri! Pericolul e îngrozitor. Pentru toate!

*

* *

Ningea de două zile și se părea că avea să mai continue. Abia vineri se opri ninsoarea și Genoa City încerca să se elibereze de nămeți. Chris tocmai voia să iasă din birou pentru a merge la masă, când telefonul sună.

— Sunt la aeroport. Puteți veni aici?

— Poftim? Cine sunteți?

— Iertați-mă, sunt Sharon Ralston. Ați venit acum două săptămâni la mine în legătură cu Ron Becker.

Sunt în sala de așteptare a aeroportului. Puteți veni aici? Am bilet la următoarea cursă spre orașul meu.

– Vin imediat. Se circulă încă prost din cauza zăpezii. Vă rog, așteptați-mă.

Dură, într-adevăr, mai mult de o jumătate de oră până când Chris ajunsese. Cum intră în sală, recunosc imediat femeia scundă blondă, bând ceva singură la o masă.

– Îmi pare rău că am întârziat, doamnă Ralston, dar se circulă foarte greu din cauza zăpezii.

– Știu. Viscolul acesta a fost mai întâi la noi. M-am hotărât să vorbesc. M-am gândit la ceea ce mi-ați spus și mi-am rezervat bilet la avion pentru luni. Dar, din cauza ninsorii, toate cursele au fost anulate și...

– Păcat că n-ați telefonat măcar, spuse Chris gândindu-se că ar fi putut obține măcar o amânare, pe baza unor noi dovezi.

– N-am putut din cauza soțului meu. Tot din cauza lui n-aș fi putut veni nici la proces. Este îngrozitor de gelos și nu mi-ar ierta-o niciodată. Dar m-am hotărât să vă spun totul dumneavoastră, doamnă Foster. Tocmai de aceea sunt aici. M-am gândit că v-aș fi de ajutor.

– Spune-mi Chris. Te ascult.

– Ei bine, s-a întâmplat acum șase ani. Aveam douăzeci și trei de ani și eram destul de naivă în ceea ce privește bărbații. Mergeam destul de des la un bar

Sweeney's unde erau mulți tineri și un tonomat. Uneori, se și dansa. Eram oarecum deprimată pentru că tocmai mă despărțisem de un individ la care țineam și nu mă interesa să-mi găsesc un alt partener când acest tip, Ron, a venit. Era un tip bine, nu chiar atât de tânăr ca noi ceilalți, mai liniștit. Mi-a oferit ceva de băut, am dansat împreună, apoi m-a întrebat dacă poate să mă conducă acasă. „Sigur că da”, i-am spus. Avea o camionetă prăpădită, albastră. Îmi amintesc... Îmi făcea o mulțime de complimente și-mi plăcea. Mă simțeam mult mai bine. Când am ajuns acasă, l-am invitat înăuntru să mai bem ceva. Aveam o colegă de cameră, dar era plecată în acel weekend, așa că eram singură. Nu știu ce a fost în mintea mea, de am invitat în casă un tip pe care practic nici nu-l cunoșteam. Cred că m-am gândit că mai dansăm puțin după casetofon, după care ne sărutăm și stabilim o întâlnire după câteva zile... Dar, în clipa în care am intrat, s-a năspustit asupra mea. L-am rugat frumos să înceteze, dar n-a vrut. După care, m-a trântit pe podea. Am început să mă lupt cu el, să țip, să plâng, să-l implor. Îmi sfășia hainele și râdea, repetându-mi că nu-i adevărat, că de fapt voiam să se întâmple asta... Când a plecat, eram îngrozită, într-o stare de isterie. Cum mi-am revenit puțin, am chemat poliția. Ciudat este că, atunci când au venit, am avut impresia că și ei

râdeau de mine, siguri fiind că de fapt, asta și căutasem. Sigur că-l puteam identifica fără nici o problemă, continuă ea după o pauză. Doar îi știam numele și petrecusem toată seara cu el. Apoi, am început să mă gândesc. La început am fost atât de furioasă, încât am vrut să-i intentez proces. Pe urmă, mi s-a făcut teamă. Ravenswood e un oraș mic. Toată lumea avea să citească în ziare ce mi s-a întâmplat în seara aceea, cu toate amănunțele oribile. Și dacă judecătorul avea să conchidă că eu am provocat întreaga situație? Atunci, el avea să fie liber, iar eu urma să părăsesc orașul, să-mi schimb numele... M-am gândit că m-aș simți atât de umilită, încât n-aș mai putea privi pe nimeni în ochi. După un timp, am început să nu mai fiu sigură... Eram atât de copleșită de rușine... Am început eu însămi să cred că totul a fost din vina mea... Așa că, mi-am retras plângerea.

— Și așa s-a terminat totul? întrebă Chris, gândindu-se cu tristețe la capcana psihologică în care societatea atrăgea victimele violurilor, astfel încât acestea ajungeau să se învinovățească pe ele însele.

— Nu. Săptămâni întregi m-a tot sunat. Uneori, doar găfăia în receptor, alteori râdea și închidea, o dată mi-a spus „Tu ai vrut să se întâmple”. Mă înnebunea de spaimă. Telefonele n-au încetat decât când mi-am schimbat numărul de telefon și am cerut să fie secret.

Sau, poate plecase din oraș... A fost un coșmar. Un an de zile n-am mai ieșit în oraș, nu mai aveam încredere în nimeni... apoi, l-am cunoscut pe Dan. A fost extrem de răbdător cu mine, pentru că nu mai suportam nici un bărbat să se apropie... După șase luni, ne-am căsătorit. Acum, înțelegi de ce n-am vrut să-mi mai amintesc?

– Sharon, am pierdut procesul și el e în libertate. Dar poți face totuși ceva foarte important. N-ai putea să reprogramezi biletul pentru o cursă puțin mai târziu? Aș vrea să vorbești cu cineva.

Sharon a fost de acord și, în drum spre oraș, în mașina lui Chris, continuă să-i povestească.

– I-am spus soțului meu că vin aici la o fostă colegă care e în spital după un accident de mașină. Dan e nebun după mine, e un individ grozav, dar foarte suspicios. Acum, am emoții. Știu că m-am schimbat și că e foarte puțin probabil ca Ron Becker să mă mai recunoască, dar nu vreau pentru nimic în lume să risc să mă întâlnesc cu el.

Chris îi telefonase lui Nancy, spunându-i că vrea neapărat să treacă pe la ea, iar aceasta o asigurase că Ron era cu Karen la film și că e singură acasă cel puțin două ore. Totuși, și Chris și Sharon intrară cu destul de multă teamă când Nancy le pofți înăuntru.

– Nancy, aceasta este femeia care l-a acuzat pe Ron de viol acum șase ani, în Ravenswood. Și-a retras

acuzafia. N-a vrut să apară la proces nici atunci, nici acum. Dar a ținut să discute cu mine și eu m-am gândit că ar fi bine să auzi și tu ce are de spus.

– Îmi pare îngrozitor că trebuie să afli de la mine, începutu Sharon, cu o notă de sinceră îngrijorare, dar soțul tău, dacă el este acel Ron Becker care a fost acum șase ani în Ravenswood, Montana, m-a violat. Mi-a fost mult prea rușine, m-am simțit mult prea umilită ca să intentez atunci proces. Această nouă întâmplare m-a făcut să mă îndoiesc de faptul că am procedat corect atunci. Acum, a făcut același lucru îngrozitor. Poate că l-aș fi oprit, dacă atunci aveam curajul să merg până la capăt cu acuzația.

– Îmi iubesc soțul... reuși Nancy să îngaime printre lacrimi. S-a dovedit că e nevinovat.

– S-a dovedit, sau doar a reușit să scape din nou? Soțul tău este un bărbt periculos și violent.

– Ascultă-mă, Nancy, interveni Chris. Este o problemă gravă. Ron nu e un om normal și e foarte periculos. Nu e nevoie să rămâi alături de el. Jen și cu mine putem avea grijă de Karen până când reușești să te stabilești undeva departe de el, unde să fiți în siguranță.

– Ești nebună! Ron nu e un om bolnav psihic și nu e periculos. Niciodată nu ne-a făcut vreun rău mie și lui Karen. Cine crezi că ești de ai dreptul să te amesteci în viața altora și să distrugi oameni nevinovați? Nici nu vom mai rămâne aici. În câteva zile, părăsim acest oraș

nenorocit de care ne-am săturat. Vom pleca departe, astfel încât să nu vă mai puteți amesteca în viața noastră. Acum, plecați de aici și lăsați-mă în pace! Nu vreau să vă mai văd sau să mai aud vreodată de voi!

*
* *

— Biata femeie! spuse Sharon urcând din nou în mașină.

— Pur și simplu refuză să creadă că e adevărat. Perspectiva e mult prea înspăimântătoare pentru ea. Dar și mai înspăimântător este să te izbești de un astfel de refuz. Întâlnesc o mulțime de asemenea cazuri în profesia mea: pentru a nu fi obligată să ia o inițiativă dură — poate divorțul, sau să înceapă o nouă viață singură — soția se încăpățânează să nu creadă adevărul și să se agățe de o iluzie. Ceea ce mă îngrijorează însă cu adevărat, este micuța Karen; n-aș suporta ca viața ei să poarte amprenta cine știe cărei traume psihice...

— Chris, îmi pare rău că n-am făcut și n-am putut face mai mult, spuse Sharon coborând din mașină, la aeroport. Dar, mă bucur că am venit. Am înțeles că nu numai eu sunt implicată și că un ajutor dat la timp poate salva vieți. Mulțumesc, Chris, pentru ceea ce m-ai făcut să înțeleg. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

*

* *

Nancy abia reușise să se liniștească puțin, când Ron și Karen intrară, scuturându-se de zăpadă.

– V-ați întors! Mi-a fost dor de voi! Cum a fost filmul?

– Grozav! spuse Karen și începu să-l povestească pe nerăsuflăte. Și am mâncat atâția fulgi de porumb...

– Ron! Sper că n-ai cumpărat o pungă mare, din aceea din care se pot hrăni zece oameni.

– Mergem la cinema doar de două ori pe an, așa că ne-am făcut de cap.

După ce o culcă pe Karen, Nancy se strecură încet în dormitor unde Ron aproape că adormise.

– Încep mâine să împachetez, spuse ea, încercând să pară veselă.

– Să împachetezi? De ce?

– Nu plecăm? N-ai spus că plecăm în Carolina imediat cum se termină procesul?

– Carolina? Am spus eu așa ceva? Nici să nu te gândești. Rămânem aici. Nimeni nu mă va goni din orașul ăsta, indiferent dacă-i place sau nu lui Stuart Brooks. În plus, mai am încă de rezolvat ceva aici, în Genoa City.

Capitolul 10

Peggy se plimba încet, savurând aerul rece și proaspăt de iarnă. Peste câteva zile era Crăciunul – primul Crăciun pentru care nu se pregătise deloc. Nu cumpăraseră cadouri, nu trimisese felicitări. În toată această perioadă, aproape că nu ieșise din camera ei, iar din casă nu plecase decât de câteva ori. Acum, simțea că toată agitația din oraș din ajunul sărbătorilor n-avea nimic comun cu ea. Zilele trecute, Brock Reynolds îi făcuse o vizită, total neașteptată, care probabil c-o ajutase să iasă din letargie.

Brock insistase ca Peggy să facă o plimbare cu el. O ajutase să-și pună cizmele, o încheiase la palton și-i înfășurase fularul în jurul nasului, lăsându-i doar ochii descoperiți, apoi o împinse în fața oglinzii din vestibul, făcând-o să râdă la vederea propriei ei imagini.

Se plimbară în jurul casei, apoi Brock o provocă la o bătaie cu bulgări de zăpadă. Mai întâi doar ferindu-se și ezitând, Peggy acceptă apoi provocarea și-l atacă și ea energic, până când, recunoscându-și înfrângerea, Brock se predă, alergând spre ea cu mâinile ridicate și ridicând-o aproape de la pământ în îmbrățișarea lui.

– Aprinde focul în cămin, spuse Peggy când intrară din nou în casă. Între timp, pregătesc o ciocolată fierbinte. Crezi că mă poți face să mă simt iar copil? Întrebă ea râzând veselă.

– Nu știu dacă mai poți fi copil, dar ești cu siguranță o tânără frumoasă, cu un viitor minunat.

– Crezi?

– Sunt convins. Aș putea chiar paria.

Așezată în fața focului lângă Brock, simțindu-i brațul puternic în jurul umerilor, Peggy, încurajată de optimismul lui trăia, după mult timp, clipe de liniște și mulțumire.

– Mă simt atât de bine, Brock, spuse ea, rezemându-și capul de umărul lui. Aș vrea să stau așa la nesfârșit.

– Foarte simplu; căsătorește-te cu mine, Peggy.

– Să mă căsătoresc cu tine?

– Ce e atât de ciudat? Cred că ne-am face foarte fericiți unul pe celălalt. Cred că te-aș putea face foarte fericită. Acum, trebuie să mă întorc la *Allegro*, dar aș

vrea să te gândești la asta. E o idee foarte bună. Așa, am putea prelungi aceste clipe la nesfârșit.

Trecuse mult de când o sărutase ușor pe frunte și plecase lăsând-o gândindu-se la această idee neașteptată. Să se mărite cu Brock! Nu se gândise niciodată la așa ceva. Brock îi făcuse această propunere din milă, sau pentru că avea, într-adevăr față de ea, sentimente pe care niciodată nu și le dezvăluiseră? Abia se cunoșteau, dar nu putea nega că Brock îi adusese clipe de liniște și mulțumire, făcând-o să se relaxeze și să se simtă din nou plină de viață.

Peggy începu să facă scurte plimbări singură. Cu o zi înainte, Brock venise din nou și făcuseră un drum mai lung, până la lac; alergaseră, se jucaseră ca niște copii, se plimbaseră, discutaseră, sau pur și simplu rămăseseră tăcuți, bucurându-se fiecare de compania celuilalt. În această după-amiază, Peggy se dusesse la *Allegro*. Era ziua liberă a Joanei, așa că nu risca s-o întâlnească. Se așeză în fața unei cești cu cafea și-l observă cu atenție pe Brock: zâmbind și discutând vesel, era o prezență plăcută pentru toți: brutar, casieră, chelnerițe, clienți. Era pur și simplu modul său de a fi – ar fi vrut să facă pe toată lumea fericită.

Așteptând la semafor, după ce plecă de la restaurant, Peggy se întreba dacă va putea suporta agitația din centru, pentru a încerca să facă unele cumpărături de Crăciun, când auzi o voce.

– Peggy! Așteaptă-mă, sunt eu! Trebuie neapărat să-ți vorbesc! strigă Jack, alergând spre ea.

De ce simpla lui vedere îi readuse totul în minte? Camera de spital a Joannei, livingul lui Chris, tribunalul – tot ce voia să uite. Culoarea semaforului se schimbă și începu să traverseze.

– Peggy! Brock mi-a spus că te-a cerut în căsătorie. Sunt liber! Nu vor mai fi necazuri. Divorțul este aproape pronunțat. Ne putem realiza tot ce ne-am propus. Nimic nu ne mai împiedică, acum.

– Nu știu... Îmi dau seama că te chinui și pe tine. Aș vrea foarte mult să-ți pot spune ce vreau. Brock este un prieten minunat.

– Dar noi am fost mai mult decât prieteni. Știi că vreau să mă căsătoresc cu tine. Te-am făcut să suferi, dar nu pentru că nu eram sigur pe mine. Știu bine ce vreau și credeam că amândoi vrem același lucru.

– S-au întâmplat atâtea... Te iubesc, Jack. Doar că nu știu ce să fac, nu știu ce vreau să fac. Înainte, credeam că n-aveam de înlăturat decât un simplu obstacol; acum, îmi dau seama că nimic nu e atât de simplu. Totul mă sperie.

– Înțeleg. Vreau să-ți dau ceva. Scoase din buzunar o cutiuță și i-o dădu. Păstrează-l; nu e nevoie să-l porți, nu vreau să-mi dai nici un răspuns acum. Păstrează-l și

când vei simți că ești pregătită, poartă-l. Eu știu ce vreau: vreau să mă căsătoresc cu tine. Voi aștepta.

Apoi, o sărută pe obraz și plecă. Peggy deschise capacul și privi lung inelul de aur pe care era montat un diamant mic, perfect.

*
* *

A doua zi dimineța, Peggy se trezi devreme. Inelul de pe degetul ei reflecta lumina soarelui. Se hotărâse să-l poarte, chiar înainte de a adormi. Îi răsunau în minte cuvintele lui Brock: nimic nu se schimbă, iar ea era aceeași dintotdeauna.

Începuse să creadă în adevărul acelor cuvinte. Ridică receptorul, formă numărul și începu să râdă când o voce somnoroasă răspunse mormăind.

– Te-am trezit? Inelul este foarte frumos. Îl port.

Râseră amândoi și hotărâră să sărbătorească la cină.

– Te ador, Peggy. Nu vei regreta niciodată.

Era bine dispusă și o surprinse în mod plăcut pe Jen, rugând-o s-o ajute la cumpărături. Trecea fericită de la un raion la altul și reușise să trăiască din nou bucuria de a pregăti surprize celor dragi. Rămasă singură, după ce Jen plecă să-și caute o toaletă pentru seara de Crăciun, Peggy încerca să se hotărască la un

pulover pentru Stuart, nesigură pe care dintre cele două pe care le ținea în mână să-l aleagă.

– Peggy!

– Ah, bună!

– Sunt o femeie liberă, spuse Joanna, zâmbind. S-a pronunțat divorțul.

– Nu știu ce să spun. Pari fericită. Să te felicit?

– Nu sunt încă sigură, dar cred că da, ar fi potrivit. Încep școala după vacanța de iarnă și stau în același apartament cu Angela Watkins cu care lucrez la *Allegro*. Dumnezeuule, porți un inel?

– Ne vom căsători, spuse Peggy, acoperindu-și mâna cu puloverul. Știi asta.

– Dar e prea devreme. Divorțul s-a pronunțat abia în această dimineață! Nu puteați avea măcar decența de a mai aștepta puțin?

– Am așteptat destul.

– N-are importanță! Ce știi tu despre sentimente și bună-cuviință? Dacă încerci să alegi un pulover pentru Jack, să știi că preferă albastrul, mai adăugă ea, înainte de a pleca.

– Nu e pentru Jack, se trezi Peggy spunând, după ce rămase un timp complet zăpăcită. E pentru tata. Dar, nu mai era decât vânzătoarea care s-o audă.

Tot entuziasmul îi pieri. Merse direct acasă și, abia mai găsind energia să-i spună lui Jen că va lipsi la cină, se retrase în camera ei.

*

* *

Când Peggy sosi la *Cedar's*, Jack o aștepta deja. Lumina candelabrelor se revărsa în nuanțe dulci asupra rochiei ei din mătase; își strânsese părul într-un coc care-i puneă în evidență trăsăturile fine, făcând-o să pară mai în vârstă decât cei douăzeci și unu de ani pe care-i avea.

— Îmi pare rău că nu m-ai lăsat să te iau de acasă. Încă mă mai consideră tatăl tău un monstru? Sau încă nu i-ai spus?

— Îi voi spune curând...

— Ești atât de frumoasă, încât te-aș lua în brațe și aș face dragoste cu tine chiar în clipa asta... Apoi își dădu seama că nu prea nimerise complimentul, pentru că Peg părea temătoare și nesigură. O simțea la fel de reticentă și după ce-i luă mâna și-i mângâie delicat degetele. Îmi pare rău... Știu că te-ai întâlnit cu Joanna de dimineață. M-a sunat chiar înainte să plec; părea furioasă. M-am oprit pe la ea înainte de a veni aici. Nu știu ce avea de gând. Peste tot erau pungi cu cartofi prăjiți, bomboane, înghețată. Am încercat să discut rațional cu ea, dar m-a dat practic afară. I se pare că ne grăbim. Mie mi se pare că am așteptat o veșnicie.

– Jack, nu știu ce să fac. Mă gândesc că totul e în regulă, apoi...

– Totul e în regulă. Ne iubim, suntem logodiți și ne vom căsători. Acum, să încercăm să ne imaginăm că nu mai e nimeni pe lume în afară de noi. Să ne bucurăm de aceste clipe. Voi sta aici, desfătându-mi privirea cu tine și visând. Îți promit că nu voi face nici o mișcare până când nu simți că ești pregătită și dorești și tu.

*

* *

– Mă răsfeți cu toate aceste bunătăți, spuse Snapper zâmbind și servindu-se cu încă o porție de pui. Nu voi mai putea reveni niciodată la sandvișurile din restaurantele cu autoservire.

– Cât trebuie să se chinuie o soție de medic pentru a-și aduce soțul noaptea acasă... Dacă aș fi știut...

– Ce ai fi făcut dacă ai fi știut?! Hei, ți-am spus că sunt liber două zile de Crăciun? Am putea...

– Nu, nu putem. După tot ce au avut de suferit Jen și Stuart, nu putem să nu petrecem Crăciunul cu ei. Nu știu dacă Laurie va veni, iar Leslie trebuie să rămână la New York. Nu-i putem dezamăgi, iubitele.

– Of, Chris! De ce trebuie să fii pilonul familiei? Crezi că totul s-ar prăbuși fără susținerea ta?

– De la tine am învățat, răspunse ea râzând.

Abia începu să strângă masa când telefonul sună.

– Răspund eu. La naiba! țipă Chris exasperată, trântind receptorul.

– Iar el? Iar a găfăit în receptor?

– Nu, acum vorbește, numai că spune niște lucruri atât de dezgustătoare!

– Destul!

Snapper se ridică, își puse haina și se îndreptă spre ușă.

– Unde pleci? întrebă Chris, intrând în panică.

– Știi cine telefonează. Mă duc să pun capăt acestei situații. Încuie ușa după ce plec eu.

*

* *

Nancy Becker tocmai termina de spălat vasele când auzi soneria.

– Ah, domnul doctor Foster! Ce surpriză! Ce s-a întâmplat?

Snapper o îngrijise cât fusese în spital. Îi era milă de ea: o femeie atât de blândă și bună, care însă se complăcea să trăiască într-o iluzie, refuzând să creadă că soțul ei e bolnav psihic. Văzând-o atât de palidă și obosită, se strădui să-și atenueze furia.

– Îmi pare rău că te deranjez, Nancy. Soțul tău e acasă?

– E în dormitor, cu Karen; se uită la televizor. Intrați. Îi voi spune că ați venit.

Becker apăru imediat, cu o naturalețe studiată.

– Becker! vorbi Snapper printre dinți. Încetează de a o mai suna pe soția mea!

– Ești nebun, omule! De ce aș suna-o pe soția ta? Nancy! Doctorul Foster crede că am dat telefon. Spune-i că n-am ieșit din casă toată seara.

Nancy confirmă.

– Nu știu ce legătură are ieșitul din casă cu telefonul. Să nu-ți închipui că am să tolerez ca un nebun s-o deranjeze pe soția mea cu telefoane dezgustătoare. M-ai înțeles?

– Dar n-a ieșit din casă, insistă Nancy.

– Nu trebuie să ieși din casă pentru a da un telefon.

– Explică-i, Nancy, pentru că tot nu pricepe.

– N-avem telefon încă și Ron a fost acasă toată seara.

Încurcat, Snapper plecă.

Mormăind supărat, Ron se așează iar în fața televizorului, iar Nancy își relua treaba la bucatărie.

– Mami, spuse Karen liniștită, venind lângă ea. L-am auzit pe domnul doctor Foster. Tata a mințit. Cât timp ai fost să faci duș, a ieșit.

Nancy puse deoparte buretele cu care curăța chiuveta și merse în dormitor unde era Ron.

– Ron, Karen spune că ai ieșit din casă cât timp eu am fost la duș.

– Ah, uitasem! Am ieșit să-mi cumpăr un pachet de țigări, dar am lipsit doar două minute. Ce-i cu tine? N-ai încredere în mine? Of, Doamne, ce tupeu au oamenii ăștia, să vină în casa mea. Ce, îi dai dreptate? Ți-ai ieșit din minți?

Nancy ridică din umeri și o duse pe Karen la culcare. Totuși, o chinuia o îndoială. Ce să facă? Să meargă la Chris? Aceasta va începe imediat să-l denigreze pe Ron și s-o sfătuiască să-l părăsească. Dar cum să-l părăsească? Numai pe el îl aveau, ea și Karen. Unde să meargă și ce să facă singure?

Adormi în cele din urmă, dar a doua zi se trezi complet epuizată. Deschise sertar după sertar al comodei, căutând cu ce să se îmbrace pentru a o duce pe Karen la școală și, când văzu în ultimul un cartuș de țigări, îl închise repede, îngrozită, de parcă prin gestul ei le-ar fi putut face să dispară.

– M-ai mințit, îi reproșă ea lui Ron, după ce se întoarse de la școală. Îl trase în dormitor și-i arătă țigările. Ai telefonat acasă la Chris Foster, nu-i așa?

– Ești nebună! Ferește-te de femeia aia! țipă Ron, îngrozind-o cu furia ce i se citea în ochi. Îți bagă în cap fel de fel de idei.

Sunetul soneriei îl întrerupse.

– Compania de telefonie, spuse un tânăr, zâmbind prietenos. Am venit să vă instalăm postul telefonic.

– Ne-am răzgândit, nu mai vrem telefon, rosti bâlbâind Nancy.

– Pe naiba! țipă Ron. Intrați și instalați-l chiar aici, pe perete. Femei afurisite! continuă el să țipe la Nancy, după ce angajatul companiei plecă. Sunteți toate la fel, ca mama. Vă închipuiți că mă puteți conduce și controla! și ieși furios din cameră.

Înspăimântată, Nancy merse ezitând la telefon și formă numărul de la biroul lui Chris.

– Cu Chris Foster, șopti ea. Doresc să vorbesc cu...

Deodată, o mână uriașă îi smulse receptorul și o lovi peste obraz cu o forță și o brutalitate care o făcură să se rostogolească prin încăpere.

– Nu mă crezi, nu-i așa? Ei bine, da. Ascultă-mă bine. Eu am făcut tot. Și știi de ce? Din cauza ta! Din cauza miorlăitului și scâncetelor tale. Ce știi tu în legătură cu nevoile unui bărbat! Ce fel de femeie ești? Ce bărbat ar vrea una ca tine? Nu știi decât să plângi. Mă dezgusti!

Cu sângele curgându-i de deasupra ochiului, unde o lovise cu pumnul, tremurând fără să se poată opri, Nancy reuși cu greu să se ridice.

– Doar nu-ți imaginezi că mai suport așa ceva! Plec. Te părăsesc, și o iau și pe Karen, înainte s-o distrugi și pe ea.

După câțiva pași, Nancy se prăbuși, sub privirile reci și veninoase ale lui Ron. Încă respira, dar avea o privire fixă. După ce-și agită de câteva ori mâna prin fața ochilor ei inerti, Ron dădu telefon la spital.

– Bună seara. Numele – Ron Becker. Adresa – Strada Platanilor, numărul 324. Soția mea... Nancy... Puteți trimite, vă rog, un medic? Cred că a avut un șoc nervos.

Capitolul 11

Ron rămase în picioare în prag, privind infirmierii ridicând targa pe care era întinsă Nancy. Medicii se arătaseră plini de compasiune, deși nu vedeau pentru prima dată un pacient în stare de șoc cataleptic.

Cu voce blândă, Ron explicase că soția lui avea de câteva săptămâni un comportament destul de ciudat și era foarte irascibilă. Se certase la telefon cu mama ei, țipase și brusc căzuse, lovindu-se cu capul de masă, după care avusese un atac de apoplexie. Timp de mai bine de o oră, el încercase prin toate mijloacele s-o facă să-și revină, dar ea rămăsese complet inertă. Promise că va veni și el la spital imediat ce-și va aduce fetița de la școală.

— Sunt îngrozitor de îngrijorat, mai spuse el. Oare își va reveni? Se va face bine? Voi căuta actele

necesare pentru internare cum mă liniștesc puțin. Eu însumi pot spune că sunt în stare de șoc.

Rămas singur, Ron intră în bucătărie și-și luă o bere din frigider, apoi, dându-și seama că n-ar fi un lucru înțelept din partea lui, o puse înapoi. Se îmbracă îngrijit și curat și merse s-o ia pe Karen de la școală.

Deși surprinsă, încântată să-l vadă pe Ron, Karen răspunse veselă tot drumul până acasă întrebărilor lui despre școală, învățătoare, prietena ei. Abia când intră în apartamentul pustiu, Karen întrebă unde e mama.

– Mami e din nou bolnavă.

– Bolnavă? La spital? Întrebă fetița, brusc înspăimântată. Putem să mergem s-o vedem? Data trecută am mers s-o vizitez.

– Da, e la spital, dar n-o poți vizita deocamdată... Poate mai târziu, când se va simți mai bine. Te voi duce la bunica ta, spuse el luând o valiză și începând să arunce înăuntru lucrurile fetei.

– Care bunică? Eu credeam că bunica mea e sus în cer, cu îngerii.

Ron nu știa exact ce să facă. Simțea o presiune teribilă asupra lui. Trebuia neapărat să plece, să părăsească acest loc. Brusc... se opri. O luă pe Karen de mână și o târî în bucătărie.

– Karen, vreau să faci exact ce-ți spun. Eu am să formeze un număr de telefon, după care tu vei cere să

vorbești cu doamna Chris Foster. Când răspunde Chris, spune-i că ești aici singură. Înțelege? Absolut singură, fără mama și fără mine. Poate va veni să te ia să aibă grijă de tine cât timp mama e în spital.

– Spuneai că mă duci la bunica.

– N-ai auzit? spuse Ron amenințător, răsucindu-i dureros brațul. Fă exact cum ți-am spus.

– Pot să vorbesc cu Chris? reuși Karen să spună, așa cum o obligase tatăl ei. Chris, sunt eu, Karen. Mama e din nou bolnavă. Sunt singură și... mi-e frică.

*

* *

„Liniștește-te”, îi spuse Chris. „Bea un pahar cu lapte, mănâncă un biscuit, deschide televizorul și nu-ți face griji. Vin imediat” O rugase pe Sheila să-l anunțe pe Snapper că Nancy era din nou în spital și că merge acasă la familia Becker să vadă ce e cu Karen, apoi plecase în mare grabă. Pe drum, i se păruse oarecum ciudat că Nancy era iar în stare critică, pentru că Snapper o examinase doar cu două săptămâni în urmă și spusese că o nouă criză nu e posibilă decât în circumstanțe cu totul ieșite din comun. Simțea o oarecare neliniște, dar nu-i dădu importanță,

prioritară fiind doar îngrijorarea ei pentru Karen care, la cei cinci ani ai ei, avusese deja parte de atâta zbucium.

Opri în fața casei, sări din mașin și sună. Neprimind nici un răsuns, încercă ușa – era deschisă. Imediat cum intră, Ron Becker apăru din dormitor, privind-o amenințător.

– Unde e Karen? întrebă ea, fără să dea importanță figurii lui amenințătoare și încercând să se îndrepte spre camera fetei.

– Unde e Karen? o imită Ron în bătaie de joc. Toate sunteți la fel! Ești îngrijorată pentru copil, nu-i așa?

– Ce i-ai făcut?

– Nimic din ceea ce o să pățești tu, spuse el printre dinți, încuind ușa cu o mișcare rapidă.

– Mi-ai întins o cursă! urlă Chris, în timp ce Beker o înșfăcă, o zgâlțâi și începu să-i sfâșie hainele.

– Toate sunteți la fel! Niște ticăloase. Fă asta; nu face aia. Tot timpul plângeți și vă smiorcăiți. Vino aici; pleacă! Și Nancy era la fel. Credeam că te-am învățat minte, dar în locul tău a fost proasta de sora ta! Îți dai aere! Crezi că ești prea bună pentru mine, nu-i așa? Am să-ți arăt eu ce fel de bărbat sunt și ce înseamnă un bărbat adevărat!

Cu buza deja umflată, Chris abia mai putea respira. Îl lovise cu picioarele, îl mușcase, se zbătuse, dar totul

se dovedise zadarnic. Făcea tot posibilul să nu intre în panică, să gândească lucid, în timp ce brațele lui puternice o ținuseră la perete, blocându-i orice posibilitate de a se mișca. Cu o zvâcnire disperată încercă, fără a reuși, să-l împingă, apoi se simți cuprinsă de un vertij și scufundându-se într-un hău negru.

– Ce faci, tati?

Vocea lui Karen o smulse din starea de inconștiență în care era pe punctul de a se scufunda. Chris simți cum, brusc, strânsoarea brațelor lui Becker cedează și, fără sprijinul lor, se prăbuși ca o păpușă de cârpă la podea.

– Ți-am spus să te duci la doamna Stevens și să rămâi acolo până când vin să te iau! urlă Becker.

– Nu era acasă, bălbâi Karen, apoi, îngrozită, se adăposti la pieptul lui Chris.

Pentru o clipă, Becker rămase locului, cu pumnul ridicat, gata să lovească, apoi, cu o expresie de dezgust, izbi oglinda din perete, făcând-o țandări și fugi pe ușa din spate.

Strângând-o pe Karen la piept, Chris izbucni în plâns.

– Trebuie să... plecăm de aici, spuse ea, încercând zadarnic să se ridice.

După câteva minute, erau încă acolo jos, pe podea, una în brațele celeilalte, când Greg Foster intra alergând pe ușa deschisă din spate.

– Dumnezeu! Chris! Mi-a spus Sheila unde ai plecat și am venit cât am putut de repede. Ai pățit ceva? El unde este?

– N-am pățit nimic, sunt doar speriată. Becker a fugit. Dacă n-ar fi fost Karen... Ce prostie am făcut!

– Eu sunt Greg, îi explică el lui Karen, văzându-i nedumerirea. Doctorul Foster este fratele meu, de aceea semănăm atât de mult. Chris și cu mine suntem avocați și lucrăm împreună la Biroul de Asistență Juridică.

Greg tocmai pusese în jurul umerilor lui Chris care încă tremura, o pătură, când în ușa din față se auziră niște bubuituri puternice. Cum deschise Greg, Snapper se năpusti înăuntru și, alergând spre Chris, o luă în brațe, acoperindu-i fața cu sărutări, fiind în acele clipe singura lui modalitate în care putea să-și exprime disperarea și ușurarea.

– Unde este maniacul ăla? Dacă-l văd, îl omor, izbucni Snapper.

– Ssst! șopti Chris, arătând spre Karen.

– Tatăl meu e rău; ți-a făcut rău.

Ținând-o pe Karen în brațe, durerea și nelămurirea fetei îi transformară propria furie în altceva: ceea ce Ron Becker făcuse îi implica pe toți: Karen, Nancy, Peggy, Sharon, Stuart, Snapper.

– Nu e rău, încercă ea s-o liniștească pe Karen. E bolnav. Are nevoie de ajutor și, dacă-l găsim, există oameni care-l pot ajuta, astfel încât să nu mai vrea să facă rău.

– Și mama e bolnavă. Putem s-o vizităm la spital, ca data trecută?

– Când se va simți mai bine, spuse Snapper.

Dându-și seama că este extrem de important să acționeze repede, Chris îi ajută pe Greg și Snapper să furnizeze poliției informațiile necesare pentru ca Ron Becker să fie pus sub urmărire.

Într-adevăr, poliția îl captură imediat, doar la câteva străzi de locuința lui, unde încerca să se ascundă pe o alee.

Chris rămase surprinsă de propria sa reacție la această veste. Pentru prima dată după mult timp, nu mai simți nici teamă, nici amărăciune, ci doar se rugă ca Ron Becker să nu mai aibă ocazia de a mai face vreun rău cuiva.

*

* *

Deși obosiți, Chris și Snapper rămaseră să urmărească la televizor știrile de noapte. Figura lui Ron Becker umplea ecranul, tot așa cum umpluse și prima pagină a ediției de seară a ziarelor.

– Merităm o vacanță, spuse Snapper. Din moment ce amândoi avem următoarele două zile libere, am putea...

– Nu, n-am putea. E Ajunul Crăciunului și ți-am spus deja că trebuie să mergem la părinții mei. De fapt, și ție îți place.

– Bine, bine, acum să ne odihnim.

– L-am sunat pe Greg. I-am spus că nu mai putem întârzia cu cererea pentru tutelă...

– Ce tutelă?

– Asupra lui Karen. Tutela permanentă este primul pas, după care urmează adopția. Dacă nu procedăm așa, Ron Becker poate s-o revendice. În acest caz, nici tutela permanentă nu ne-ar fi de mare ajutor, pentru că părinții naturali, indiferent cine sunt aceștia, au prioritate.

– Chris, asta e o nebunie! Nu-ți dai seama ce complicații se creează? Chiar dacă am reuși s-o adoptăm, Ron sau Nancy ar putea reveni; am rămâne legați de ei toată viața.

– Dacă Nancy se face bine, renunțăm. Dar gândește-te ce s-ar întâmpla cu această fetiță lângă un asemenea tată. Pe când noi i-am putea oferi un cămin și un viitor sigur.

– Și nouă, o mulțime de probleme.

– Știu că nu poți gândi așa! Oricum, e un proces de durată, dar trebuie început. Înțelegeți?

– Știu că tu și cu Jen v-ați atașat foarte mult de ea. Dar, foarte curând, vom avea proprii noștri copii. Și apoi, copiii sunt rezistenți, adaptabili – supraviețuiesc. Câteodată, o inimă bună nu aduce decât zbucium sufletesc, Chris. Mă voi gândi serios.

*
* *

În casa familiei Brooks, atmosfera de sărbătoare aducea mulțumire deopotrivă pe chipurile gazdelor și ale invitaților: editorii ziarului *Cronica* împreună cu soțiile lor și prietenele apropiate ale lui Jen cu soții. Din familie, doar Leslie lipsea, care avea un concert la New York.

Snapper, urcat pe o scară, împodobește vârful bradului. Jen, absolut superbă în rochia gri-argintiu, o ajută pe Karen să aleagă ornamentele pe care, ridicată apoi de Greg Foster, i le dădea lui Snapper.

Peggy îl prezenta pe Jack fiecărui grup de invitați, mulțumind, fericită, felicitărilor pentru logodna lor.

– Peg arată bine și se pare că se simte bine. Doar, oare chiar așa o fi? Întrebă Laurie.

– Nu știu, răspunse Stuart. După părerea mea, mi se pare că s-au cam grăbit. Dar, în definitiv, se cunosc de luni de zile și acum el e liber. Peggy insistă că știe ce vrea.

– Oare nu cumva face acest pas atât de repede tocmai pentru a dovedi că totul e în regulă, că și-a revenit total?

– Exact la asta mă gândesc și eu, Laurie și de altfel, i-am și spus lui Jack. Peggy e foarte imprevizibilă: când e sigură că-l iubește, când începe să fie copleșită de nesiguranță și rămâne zile în șir închisă în camera ei. Dar, una e să fii logodit și alta, căsătorit. Poate-i conving să mai prelungească logodna, ca Peggy să fie absolut sigură că știe ce face. Apropo, tu ce ai mai făcut? Unde ai fost?

– I-am spus lui Chris... Am petrecut câteva săptămâni în Los Angeles, la niște prieteni. Apoi, m-am întors și am început să lucrez la o nouă carte.

– Suntem îngrijorați când nu știm nimic de tine. A apărut cineva în viața ta?

– Nu. Sufăr încă din cauza lui Mark.

– În curând, va apărea cineva, tocmai când te aștepți mai puțin. Meriți un bărbat deosebit.

Cuvintele tatălui ei erau ecoul cuvintelor lui Mark, dar ea începuse să se îndoiască de faptul că va mai exista vreun bărbat în viața ei. Se temuse să vină în seara aceasta acasă, ca nu cumva să constate că se petrecuse o schimbare esențială... Dar, nu, Stuart era în continuare tatăl minunat pe care-l iubise întotdeauna.

– Trebuie neapărat să-l tentez pe Snapper cumva ca să-l conving să coboare de acolo, spuse Chris, venind spre Laurie și Stuart. În curând, bradul se va răsturna. De fapt, cred că-i place acolo sus, deasupra noastră, a muritorilor de rând.

Râseră și Stuart le lăsa împreună, îndreptându-se spre un grup de invitați.

– Arăți superb. Ești bine? o întreabă Laurie. Povestea din ziare și de la televizor a fost înfricoșătoare.

– Sunt bine. Și tu arăți minunat. Unde ai dispărut atâta timp? Sincer, mă simt bine. Nu e nici pe departe ca data trecută – și asta, cred că datorită lui Karen.

Se făcuse târziu când stinseră luminile și aprinseră lumânările din sfeșnice, apoi se strânsă în jurul pianului pentru a cânta colinde. Înainte ca invitații să plece, Peggy, radiind de fericire, avându-l pe Jack alături, făcu un anunț.

– A fost o seară minunată. Vă dorim tuturor un Crăciun fericit și, înainte de a pleca, dorim să vă anunțăm că Jack și cu mine am hotărât să ne căsătorim de Revelion.

Capitolul 12

Devenise o tradiție ca toți membrii familiei să pună cadourile sub bradul din casa părintească. Anul acesta, primul lucru care putea fi văzut cum intrai în living, era elefantul uriaș din pluș alb pentru Karen, mare aproape cât ea.

Abia după ce toate cadourile au fost desfăcute și masa a fost servită, Stuart reuși s-o ia pe Peggy deoparte.

– Ne-ai luat pe toți prin surprindere aseară cu anunțul tău. Nu crezi că vă grăbiți?

– Nu mai are rost să amânăm, tată. Vreau să ne căsătorim cât se poate de repede. Am stat de dimineată și m-am gândit... Nu va fi o nuntă mare. Părinții lui Jack nu vor putea veni tocmai din Florida, așa că nu vom fi decât noi și câțiva prieteni. Nu va fi nevoie decât de niște flori, o rochie, câteva invitații...

– V-ați gândit că... poate ar fi bine să... locuiți un timp împreună? sugeră Stuart, jenat. Atunci, ați ști sigur. Căsătoria e un lucru serios – nu ceva asupra căruia să hotărâști în zece minute.

– Tată, știu că începutul a fost prost. Adică, nimeni n-a avut încredere în Jack, toți l-ați crezut nesperios. Dar acum, lucrurile s-au schimbat. L-ați cunoscut, vă place – chiar și ție și lui Chris.

– Peggy, nu înțelegi. Nu e vorba dacă-mi place mie Jack sau nu, ci dacă tu ești sau nu pregătită pentru o căsătorie. Este vorba despre fericirea ta. Ai trecut printr-o perioadă grea și suntem îngrijorați pentru tine.

– Nu vă mai faceți griji. Mă simt foarte bine și voi fi o mireasă grozavă.

Două nopți mai târziu, țipetele lui Peggy sfâșiară liniștea casei, făcându-i pe Jen și pe Stuart să alerge îngroziți în camera ei. O găsiră stând pe marginea patului, zguduită de hohote de plâns isteric și abia putând vorbi. Neștiind cum s-o liniștească, pentru că fie nu putea, fie nu voia să spună ce s-a întâmplat, îi telefonară lui Snapper și, la recomandarea acestuia, îi dădură un calmant.

A doua zi dimineață, Chris veni împreună cu Karen. N-o găsi decât pe Jen în sufragerie. Peggy încă dormea.

– Chris, ce bine că ai venit.

– Suntem și eu și Karen în vacanță. Ea și-a adus câteva jucării cu care se va juca în bibliotecă în timp ce noi discutăm.

– E vreo schimbare în starea lui Nancy? întrebă Jen când rămaseră singure.

– Nu cred că-și va reveni vreodată. L-am rugat pe Greg să depună o cerere pentru tutelă permanentă, aceasta fiind calea cea mai rapidă pentru adopție. Adică, sper din tot sufletul ca Nancy să-și revină, continuă Chris, observând expresia de dezaprobare de pe figura mamei ei.

– Suntem îngrijorați pentru Peggy, a cărei hotărâre ni se pare pripită. Acum, văd că și tu iei decizii rapide. Te-ai gândit bine?

– Am discutat cu Snapper. Doar adopția l-ar putea împiedica pe RonBecker să ceară el însuși tutela. Snapper nu e foarte entuziasmat de idee; spune că astfel nu vom mai scăpa niciodată de familia Becker. Dar eu sunt mai optimistă și cred că-l voi convinge.

– Snapper are dreptate, Chris, dar asta nu înseamnă că n-o iubim toți pe Karen. Am fi bucuroși dacă ar face și ea parte din familie. Ah, Peggy... vino, ia loc lângă noi.

Peggy, cu ochii încercănați, părul ciufulit și o figură desperată, se așează și imediat izbucni din nou în lacrimi.

– Nu pot... nu pot...

– Calmează-te. Încearcă să te liniștești. Ce s-a întâmplat noaptea trecută? Ce anume nu poți?

– Am avut un coșmar. Dumnezeule! A fost îngrozitor. Mă plimbam lângă lac cu Brock, discutam, glumeam. Apoi, a început să mă sărute și... să facem dragoste. Numai că nu mai era Brock, ci se transformase în Jack. Am închis ochii; era minunat – aș fi vrut să ne sărutăm la nesfârșit. Apoi, am deschis ochii și l-am privit. Nu mai era Jack, ci Ron Becker care râdea de mine. A început să mă lovească peste față cu pumnii, să-mi sfâșie hainele. N-am putut scăpa de el, indiferent cât am încercat și... atunci m-am trezit țipând.

– Știi, Peggy. E îngrozitor, spuse Chris, cuprinzându-i umerii cu brațul.

– Așa ai pățit și tu, Chris?

– Luni de zile. Luni de zile, în fiecare noapte mă trezeam țipând și plângând. Credeam că nu-mi voi reveni niciodată. Nu puteam dormi decât puțin, ca apoi să mă trezesc extenuată. Simțeam că înnnebunesc.

– Și totuși, te-ai căsătorit după câteva luni.

– Am să-ți spun ceva ce n-am mai spus nimănui. M-am căsătorit cu Snapper, dar n-am putut face dragoste cu el. Nici măcar nu suportam să mă atingă sau să mă sărute. Ideea de relație sexuală mă dezgusta, mă făcea să mă simt murdară. Eram căsătorită aproape de două luni când am avut o relație intimă.

- Dar acum ești fericită și nu-ți pare rău că te-ai căsătorit.
- Într-adevăr, numai că Snapper este un om cu totul deosebit.
- L-am sunat deja pe Jack în această dimineață. Trebuia să-i spun. Am anulat nunta.
- Poate e mai bine așa, spuse Jen. Poate ai nevoie de mai mult timp.
- Jack s-a întristat îngrozitor și a spus că va aștepta atât cât va fi nevoie. Dar nu știu dacă eu voi fi vreodată pregătită.

*

* *

Era unsprezece și jumătate noaptea și grupul de invitați se strânsese deja în livingul familiei Brooks. Chris venise mai devreme ca s-o ajute pe Jen. Leslie și Brad tocmai se întorseseră de la New York. Laurie îi surprinsese pe toți apărând cu un bărbat înalt, frumos, puțin trecut de patruzeci de ani: Tad Connors. În noaptea aceasta, care ar fi trebuit să fie a nunții lor, Peggy se simțea bine alături de Jack.

– Poate că nu e cea mai grozavă petrecere de Anul Nou, toastă Stuart la miezul nopții, dar a fost un an agitat și cred că toți ne dorim unul mai liniștit.

Urmară clinchetele paharelor cu șampanie, îmbrățișări, sărutări, urări.

*

* *

Chris și Snapper se trezără din cauza soneriei persistente a telefonului.

– Snapper, doar nu trebuie să mergi și astăzi la spital, de ziua lui Karen.

Deodată, îl văzu sărind ca un arc din pat, așa cum îl văzuse făcând de nenumărate ori când era chemat de urgență. În plus, se întoarse cu spatele spre ea, ca și cum persoana de la celălalt capăt al firului i-ar fi dat o veste proastă. „Mama”, se gândi Chris imediat. „Ceva trebuie să se fi întâmplat cu mama”. Începuse deja să caute ceva cu care să se îmbrace rapid ca să meargă s-o vadă.

– Chris! Așază-te, iubito. Am ceva să-ți spun.

– A murit, nu-i așa? A murit mama.

– Nici vorbă! Despre Nancy Becker e vorba. Și-a revenit și vrea s-o vadă pe Karen. Nici doctorilor nu le vine să creadă: revenirea ei e un miracol.

Chris privi lung cadourile pregătite pentru Karen.

„La mulți ani, micuț!” șopti ea. „Astăzi îți vei primi mama înapoi”.

*

* *

Laurie Brooks citi ziarul de seară cu oarecare detașare. Era o fotografie înfățișând-o pe Nancy Becker îmbrățișându-și fiica. Amândouă arătau fericite și încrezătoare în viitor. Aveau și motive de optimism, din moment ce Ron Becker, izolat în spitalul închisorii, nu le mai putea face nici un rău.

Ciudad, dar în ultimele săptămâni o invidiasse pe Nancy Becker. I-ar fi plăcut și ei să se retragă într-o lume iluzorie, departe de amintiri dureroase. Nici acum nu putea pronunța numele lui Mark fără să izbucnească în lacrimi.

Viața îi fusese distrusă de o nesăbuită comisă de Jen. Nu mai aparținea familiei Brooks; probabil că nu era fiica lui Stuart; Mark era iubirea vieții ei, dar nu-l putea avea. Nici măcar nu se putea elibera demascând nedreptatea ce i se făcuse – jurase în fața lui Jennifer să nu trădeze secretul. Ce ironie! Devenise aliata acesteia.

Dar Laurie își va lua revanșa în fața sortii. Nu-i va putea fi niciodată luat dreptul de a scrie. Va lovi și ea din paginile unui roman. Va fi un fel de catharsis. Privi lung tastatura mașinii de scris și deodată îi veni o idee. Un zâmbet de răzbunare îi apărură în colțul buzelor. Le va arăta tuturor și... totodată, se va elibera de ei toți.

Sfârșit